DRESOR

DE LEI ȘI DE FRAIERI

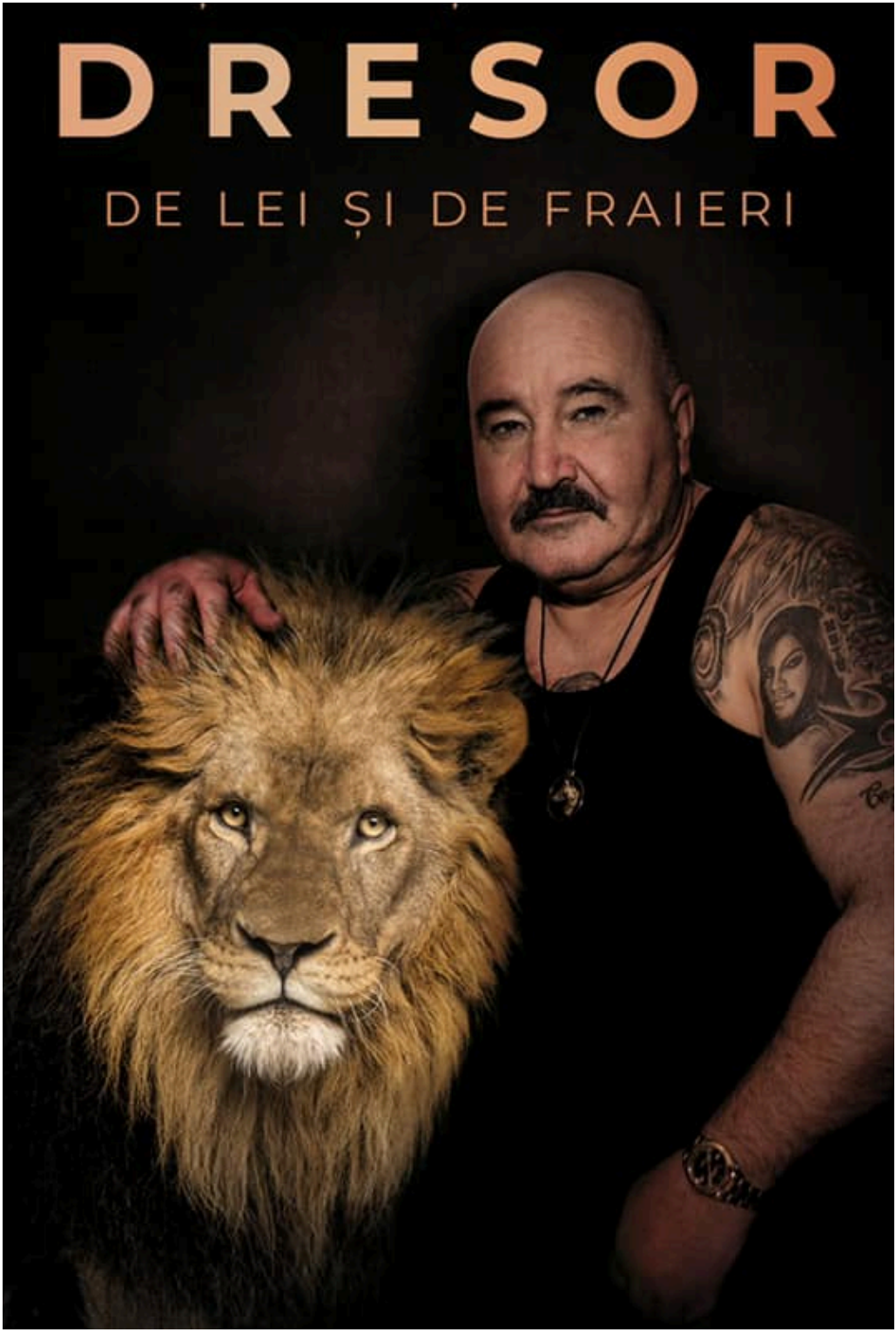

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MATICIUC, CODIN
Dresor de lei și de fraieri : viața lui Nuțu Cămătaru /
Codin Maticiuc. - București : Bookzone, 2021
ISBN 978-606-9748-59-6

821.135.1
929

Fotograf: **The Storyalist**
Grafician copertă: **Cezar Mandă**
Redactor: **Viorel Zaicu**
Tehnoredactor: **Aida Mărculescu**

© Bookzone 2021, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

CODIN MATICIUC

DRESOR

DE LEI ȘI DE FRAIERI

VIAȚA LUI NUȚU CĂMĂTARU

Cartea asta e despre un om. Așa cum l-am cunoscut eu. Cu întâmplări povestite de el. Am ales împreună ca anumite lucruri să nu apară aici negru pe alb. Însă tot ce apare e adevărat. Numele proprii din carte sunt cele reale, cu câteva excepții: în cazurile în care am vrut să protejăm pe cineva (în special femei), am folosit o literă oarecare. Acum, că știți regulile, sunteți invitați într-o lume la care puțini au acces.

Cuprins

UNU – *Întâi mă respecți ca șmecher!* 15

DOI – *Te pupă tata!* 33

TREI – *Familia e familie, clanul e clan!* 41

PATRU – *HARD TO KILL* 55

CINCI – *Legende urbane* 99

ȘASE – *Procesul* 107

ȘAPTE – *Legiunea Străină* 137

OPT – *Aziz* 159

NOUĂ – *Dresor de fraieri* 179

ZECE – *La mulți ani afară!* 205

EPILOG 215

Ianuarie

Mă trezesc într-o căldură insuportabilă şi capul îmi trimite mesaje clare că am băut prea mult aseară. Nu înţeleg de ce nu se obişnuieşte cu cantităţile pe care le dau pe gât, aşa cum o face ficatul meu.

Mă ridic cu greu şi pornesc aerul condiţionat. L-am uitat închis. E mijlocul iernii, dar la Miami asta nu înseamnă mare lucru. Poate o briză şi mult mai puţină umezeală. Mă duc la frigider să-mi iau o sticlă de cola. Pe gresia din hol zace ziarul de dimineaţă, împins de poştaş pe sub uşă. În fiecare iarnă închiriez acelaşi apartament din clădirea Decoplage. Pe malul oceanului, Lincoln Road, numărul 100. Proprietarul are contract să primească ziarul *Miami Herald* în fiecare zi.

Ridic ziarul şi-mi desfac sticla. Ies pe balcon şi mă uit la ocean. Ochii îmi fug către prima pagină. Nu-mi vine să cred. „Autorităţile române au ridicat animalele sălbatice ale unui mafiot român aflat la

închisoare. Ion Balint, zis Nuțu Cămătaru, și leii lui, la care se spune că îi arunca pe cei care i se opuneau.

Îmi aprind un trabuc și mă așez, cu ziarul în mână. Știu cine e. Sau cel puțin așa am crezut până în momentul ăsta. Nu l-am cunoscut, dar i-am simțit prezența prin viața de noapte a Bucureștiului. La fel de faimos e și fratele lui, Vasile Balint, zis Sile Cămătaru. Mă gândesc la lucrurile care se scriu despre el prin presă. E clar un personaj negativ. Dar unul interesant. Îndeajuns de interesant să apară pe prima pagină a unui ziar din Florida, SUA.

După primele fumuri și două pastile de Advil, îmi vine un gând: Eu nu sunt tot un personaj negativ? În ochii lumii, pictat de presa tabloidă cu tuș negru, într-un unic tablou, nu sunt și eu un om lipsit de orice calitate umană? Sigur că sunt. Oare Nuțu Cămătaru, mafiotul român, *capo di tutti capi*, cum e prezentat, e răul absolut, în forma lui pură? Există așa ceva? N-am crezut niciodată. Nu cred nici acum.

Mă gândesc că ar trebui să scrie cineva o carte despre viața lui. Cu bune și cu rele. Mai mult decât atât, mă consider cel mai potrivit pentru asta. Nu

fiindcă aș fi un mare scriitor. Nu. Dar cred că nimeni altul n-ar ști de ce este nevoie ca să te apropii de un astfel de om. Un om cu școala vieții dusă la extrem. Un om cu o cultură de stradă. E nevoie de un anumit mod de abordare. De respect. Cred că oricare alt scriitor nici n-ar ști de unde să înceapă.

Mă gândesc că ar fi bun și un scenariu de film. Toată lumea este fascinată de *Godfather*, *Casino*, *Goodfellas*, *Scarface*. Mai nou, *Narcos*, cu Escobar și Cartelul Cali. De ce n-ar fi fascinată și de un personaj de la noi?

Septembrie

Am înființat o companie de producție de film și am început primele proiecte, cu bunul meu prieten Dan Chișu. *Déjà Vu*, cu Ioana Flora în rolul principal, e primul nostru film. Produs cu buget mic. Film experimental. Un POV[1]. Am hotărât ca, înainte de lansare, să-l arătăm unui focus grup pe ecran d

1 În limbajul cinematografic, acronimul desemnează o filma din unghi subiectiv, care transmite direct, la persoana înt punctul de vedere al personajului (n. red.).

cinema. Am închiriat una dintre cele două săli VIP ale cinematografului din mallul din Băneasa. Ideea: să invităm femei care la sfârșit să răspundă la câteva întrebări ca să ne ajute pe noi să tragem anumite concluzii. Zis și făcut. Am invitat mai multe tipe cu vârste între 30 și 40 de ani. Soții ale prietenilor mei, femei culte și înstărite totodată.

Sunt cu ele în salonul de fumători, care e poziționat între cele două săli VIP. Doar eu cu cincisprezece-douăzeci de gagici mișto, îmbrăcate extrem de elegant. Chișu e deja în sală, testează cum se vede filmul. În sala cealaltă rulează filmul *The Man with the Iron Fists*, produs de Tarantino. Unul dintre spectatori e Nuțu Cămătaru. Îl însoțesc cincisprezece-douăzeci de indivizi. Toți îmbrăcați în negru, cu geci de piele. Înainte să intre în sală, ne privim prin geamul salonului de fumători. Se întâlnesc două lumi. Doi oameni, fiecare cu filmul lui. E clipa în care înțeleg că trebuie să vină ziua în care am să-l cunosc și am să scriu cartea.

Cartea lui.

UNU

Întâi mă respecți ca șmecher!

Vară. Asfințit. Un ponton de pe malul lacului Snagov. La o masă de lemn e așezat Nuțu Cămătaru, alături de soție. Un fizic impunător, de urs, acoperit de tatuaje și brăzdat de cicatrice: tăieturi și urme de glonț. Nu zâmbește, dar se vede că se bucură de soare, de compania jumătății lui și de libertate. Însă privirea e gravă. Soția e mult mai tânără. O brunetă cu trăsături frumoase care ies în evidență, chiar dacă e îmbrăcată lejer și e nemachiată.

Când mă vede, se încruntă mai tare. Mă poftește să iau loc lângă el. Îi privesc părul negru și fața cu câteva riduri fine. E la fel ca în urmă cu douăzeci de ani, când l-am văzut prima oară, după ce am început să ies nopțile prin capitală. Neschimbat. Căutătura dură ascunde o oarecare căldură. La mâna

stângă poartă un Franck Muller bătut în diamante. Pantaloni scurți și un maiou colorat.

— Zi-mi cum te-ai gândit, spune fără să mă privească, cu ochii ațintiți în ecranul telefonului Vertu.

— Vă explic... Nu pot să scriu povestea dumneavoastră doar dacă ne întâlnim din când în când și-mi mai spuneți câte ceva. Dacă sunteți de acord, aș vrea să petrecem mai mult timp împreună. Doar așa pot să descopăr povestea din spatele poveștii.

Nu pare convins. Plusez:

— Important este să ajung să vă cunosc.

În sfârșit, faimosul *capo della famiglia* ridică privirea către mine. Îmi zâmbește pe sub mustața deasă.

— Asta e ca-n filmul ăla cu ăia doi frați care rămân fără tată și ajung să se cunoască abia atunci.

— Nu știu de care spuneți, îi răspund, scormonind deja în memorie după fișierul alocat filmelor cu mafioți.

— Ăla cu Tom Cruise și Dustin Hoffman...

Îl întreb dacă se referă la *Rain Man*.

— Da, ăla!

La prima noastră întâlnire, liderul clanului Cămătaru dă referințe de Oscar. Și atunci înțeleg – de fapt, nu, nu știu nimic despre el.

August

E o după-amiază însorită și mă pregătesc de a doua întâlnire cu Ion Balint. După episodul de pe ponton am ținut legătura cu soția lui, Claudia. Nuțu a preferat să-mi dea numărul ei. N-am pus întrebări. Paradoxul e că vreau să știu tot, dar nu pot pune prea multe întrebări. Situația în care se află și felul lui de a fi nu permit asta.

Sunt un tip comod, conduc rar, prefer întotdeauna să am un șofer cu mine și să mă cufund în lumina rece a telefonului, pe scaunul din dreapta, eventual și cu picioarele pe bord. Nu și la întâlnirile cu el. Nu vreau să implic pe nimeni altcineva. Aș vrea să-i ofer sentimentul de siguranță și tânjesc să simt că și el face la fel.

Mă sui în mașină și conduc pe unde mă duce Waze, spre adresa trimisă de doamna Balint. Ies din București pe DN1 și ajung într-un sat de pe lângă Snagov, pe niște străduțe înguste. Ajuns în fața casei familiei Balint, îmi dau seama că am emoții.

Nuțu e în poartă, cu doi băieți și o dubă pornită.

— Hai noroc! Te las cu nevastă-mea aici un pic, că mă duc să iau un cal de undeva.

Aș prefera să merg cu el. Simte. Mă întreabă scurt, peste umăr:

— Sau vrei să mergi cu mine?

Urc imediat în duba de care e atașată o remorcă pentru animale. În două minute suntem la o fermă. Ne întâmpină îngrijitorul. Nuțu coboară cu doi saci mari.

Intervin:

— Să vă ajut și eu...

Îmi face un semn scurt că nu e nevoie. Intrăm întâi într-un țarc imens, cu găini de toate rasele pământului, păuni de toate culorile, inclusiv unul alb complet, și tot felul de curci. Nuțu scoate din saci coji de pepene și pâine și începe să hrănească păsăretul. Rămân cu băieții care ne-au însoțit. Îl

urmărim. E un contrast incredibil: niște păsări atât de fragile sunt hrănite de un taur de om îmbrăcat cu un tricou galben, pantaloni scurți și șlapi. La o mână are un ceas bătut în pietre prețioase pe care nu-l recunosc – știu doar că nu e Muller-ul din prima zi –, iar la cealaltă, două brățări de aur, dintre care una superbă. E tatuat de la umeri până la coate cu niște chipuri. Presupun că sunt membri ai familiei. Încep să-i înțeleg prioritățile. Familia contează.

Începe să ne povestească cum un îngrijitor i-a omorât din neglijență mai mulți pui de păun cu câteva zile în urmă. E foarte trist.

După ce trecem de curtea păsărilor, în două cuști, doi dulăi imenși se bucură să ne vadă. Ajungem la un grajd în care sunt patru cai și doi ponei. Nuțu deschide ușa către o altă curte, plină de porumbare, printre care se plimbă un ciobănesc caucazian monstruos.

Cei doi băieți de lângă mine se opresc brusc, albi la față.

— Să moară mama, Nuțule, e liber ăsta?!

Mă opresc și eu, precaut. Nuțu Cămătaru strigă la câine, apoi se repede la el și îl închide într-o cușcă.

— Mare belea am cu el. Nu-l atinge nimeni în afară de mine. Nu mănâncă de la nimeni. Mai mult de două zile nu pot pleca din zonă, că-mi moare băiatul.

Le arată băieților un ponei și le spune să-l ducă la ferma lui din București. Calul în miniatură pare și mai mic lângă Nuțu, care îl duce de căpăstru până la remorcă.

La întoarcere, mașina ne lasă la reședința lui Nuțu. Una dintre noile proprietăți ale familiei, în care abia s-au mutat. Rustică, într-o curte destul de mare, cu piscina încă în construcție. Într-o margine sunt parcate două mașini: un Touareg și un fel de Batmobil roșu, decapotabil, cu trei roți. Interiorul casei e tot rustic, cu foarte multe elemente de lemn și pereți acoperiți de un tapet care imită piatra de râu. În salon sunt zeci de trofee de vânătoare pe care mi le arată mândru. Dar imediat îmi mărturisește:

— Nu mai pot să omor... Cel puțin nu animale.

Râde pe sub mustață.

În dormitorul matrimonial, lângă patul *king size*, e un pătuț de copil.

— Ăsta e al lui Cezar, îmi spune, și face semn către numele bătut în tuș de pe brațul stâng.

Încep să cred că am intuit corect semnificația tatuajelor.

Deasupra patului tronează un tablou cu Ion și tânăra lui soție, realizat doar cu foiță de aur pe un fond negru. Cumva în antiteză cu aerul rustic al casei.

Ieșim în curte. Mă întreabă scurt:

— Ce bei?

— Suc... de oricare.

Mă invită să mă așez la o masă de lemn. De dincolo de gardul de sârmă, din pădure, cinci perechi de ochi ne urmăresc fiecare mișcare. Cinci balauri din basmele fraților Grimm. Un ciobănesc caucazian băgat într-o cușcă și trei ciobănești de altă rasă – doi legați de câte un copac și al treilea cu lanțul prins pe o sârmă întinsă. Unul singur e liber prin pădure: un rotweiller cu capul nefiresc de mare. Pare prietenos și cerșește mereu atenție la gard, dar are grijă să ocolească zonele în care se pot mișca ceilalți patru balauri.

— Sunt legați în funcție de gradul de periculozitate, îmi explică el cu un zâmbet ascuns sub mustață. Îi eliberez pe rând.

Domeniul lor e pădurea asta toată. Cu căprioare, mistreți, vulpi și tot felul de alte animale. Toate sunt conștiente de colții balaurilor. Ei sunt regii frunzelor și ai ierbii.

Soția lui ne aduce câte o Fanta. Nuțu desface sticlele și mă invită să împart cu el gustul chimic de portocale cu bule. Vine și Cezar, fiul cel mic. Se așază tăcut pe genunchii lui taică-său.

Sunt dornic de povești cu mafioți cum am văzut în filme, legende sângeroase pe care le-am auzit despre el, împușcături ca în filmele din capul meu sau măcar ca în cele văzute la cinema. Dar Nuțu Cămătaru din fața mea, cu o Fanta în mâna stângă și cu brațul drept în jurul lui Cezar, îmi povestește despre una dintre iubirile lui: creșterea câinilor.

— Am avut mulți câini spectaculoși, dar cei mai mulți au fost rotweilleri. La un moment dat aveam patruzeci, toți din părinți campioni. Când m-am dus la pușcărie, angajații pe care îi plăteam să aibă grijă

și-au bătut joc de ei. Pe banii mei... Nu vrei să vezi poze cu ei de când am ieșit.

Se oprește. E negru la față. Bea o gură de suc și continuă:

— Dar niciunul nu a fost ca Rocky. Era de talie mare oricum, dar se făcuse cât un măgar. Avea grijă de copiii mei, îi proteja mereu. Îl luam cu mine peste tot. Când se urca în portbagajul jeepului, se lăsa mașina pe spate.

S-a înseninat. Ba chiar zâmbește.

— Într-o zi m-am luat în trafic cu niște țigani. Erau trei și tari în gură. Am coborât la ei. Primul a căzut dintr-un croșeu de dreapta. Ceilalți doi au luat-o la fugă. Și eu după ei. Nu știu cum a ieșit Rocky din mașină, că nu i-am dat drumu'. L-a apucat pe ăla de pe jos, de pe șosea, și l-a târât până pe trotuar.

Nuțu se întristează iar. Aștept nerăbdător continuarea.

— L-am lăsat odată la o fermă și am plecat acasă. Nu mi-am dat seama că a scăpat pe loc și a alergat kilometri întregi după mașină. Când m-am oprit, era lângă mine, mort de oboseală și cu spume la gură. N-am știut că nu trebuie să-i dau apă, futu-i

mama mă-sii, și i-am dat din căușul palmelor. A murit pe loc, a făcut infarct. Orice puteai să-mi iei atunci, da' nu pe el.

Se oprește, cu ochii umezi. Bea o gură de suc și continuă:

— Ultimul pe care l-am lăsat să se bată era un lup foarte rău. Și la mine se mai dădea. Nu puteam să-l duc nicăieri. Omora tot. Într-o zi m-a sunat Petre Geamănu și mi-a propus să se bată cu al lui. A venit cu un monstru pe câmpul unde am stabilit, un Cane Corso cum nu mai văzusem și foarte agresiv. Când a intrat în lupul meu, mi l-a aruncat efectiv câțiva metri. Dar când s-a apucat al meu de el, abia l-am mai scăpat să nu-l omoare. De atunci Geamănu n-a mai putut să-și vadă câinele, pentru că pierduse. I l-a vândut lu' Oprea de la BGS. Asta a fost ultima oară cu bătăile de câini. Regret și acum. Am mai văzut, dar ai mei?! Niciodată. Au venit mulți la mine să-mi ceară să-i bag la bătaie cu ai lor, că știau că am rase bune. Le-am spus că îi las cu o condiție. Să se bată ei cu mine înainte, că așa e corect, dacă ne punem animalele la bătaie. N-a vrut niciunul, încheie Nuțu râzând mulțumit.

Stabilim când ne revedem și plec. Cu sticla de Fanta după mine. Cum urc în mașină, îmi aprind un trabuc. Mi-a ars buza după unul, dar n-am îndrăznit să-mi aprind, chiar dacă am stat în curte. El nu fumează, iar soția lui l-a lăsat pe cel mic cu noi special ca să poată pufăi în voie. Pe autostrada București-Ploiești asfințește soarele. Mă îndrept spre casă. Prima întâlnire de lucru a fost mulțumitoare. Am văzut și am auzit destule. Am pornit la drum căutându-l pe cel mai mare mafiot al României, un interlop de care trebuie să te ții departe, infractor notoriu, asasin cu sânge rece, *capo dei capi*, Nuțu Cămătaru! Și am găsit un iubitor de cai, găini și câini, băutor de Fanta, crescător de porumbei, tată și soț. Ion Balint. Cap de familie, da. Dar o familie la care nu mă așteptam.

August

Se lasă seara peste complexul Astoria. Unui fin de-ai lui Nuțu Cămătaru i s-a născut un copil, așa că

Nașul organizează o masă în cinstea lui pe terasa hotelului. Am fost poftit și eu.

Ajung la locul indicat puțin înainte de șapte, cu un buchet de flori pentru tânăra mamă și altul pentru soția lui Nuțu. El mă salută călduros. Mi se pare că se bucură sincer că am venit. Ba chiar mă pupă. Deja am în cap scene din *Donnie Brasco*. Mă așază la o masă de lângă cea la care stau el cu soția și alte câteva persoane care par din familie. Se așază și el lângă mine. E îmbrăcat lejer, de vară. Sub tricoul alb se zărește un lanț impresionant, de care atârnă un medalion cu logoul casei Versace. Poartă pantaloni scurți bleu.

Nu trece mult și mai apar doi invitați. Se așază cu noi la masă. Zece minute mai târziu apare alt tip, cu statură impunătoare. Pe puțin un metru nouăzeci. Pantaloni lungi și tricou alb polo de la Ralph Lauren, călușul din logo oversized. Tatuat pe fiecare centimetru de piele vizibil, în afară de față și degete. Are cincizeci de ani și cea mai gâjâită voce pe care am auzit-o vreodată. Stă chiar lângă mine, așa că încep să-i studiez tatuajele. Pe dosul palmei drepte are un

revolver în jurul căruia e scris *L'onore et il rispetto.* Încă nu știu că e numele unui serial italienesc despre Tonio Fortebracci, un mafiot sicilian din anii 1950. Pe dosul palmei stângi are câteva chipuri înconjurate de gloanțe. Mai sus pe braț pare să fie un copil care duce o cruce imensă, încadrată de textul *Only God can judge me.* E Mitică Machedonu.

Îl știu după renume. Am crescut în cartierul Aviației și la mine în cartier, ca în toată capitala, numele ăsta era șoptit cu teamă și respect. Mitică e un băiat rău în adevăratul înțeles al cuvântului. Locuiește pe la Doamna Ghica, dar sfera lui de influență se întinde peste tot. „Oaia neagră" a familiei, așa cum îmi povestește chiar el. Un machedon atipic, mai apropiat de băieții de pe stradă decât de ai lui.

Stau între Cămătaru și Machedonu la o masă rotundă la propriu. Îi studiez pe rând, în timp ce Mitică Machedonu povestește furios cum a fost arestat și amenințat cu șapte ani de închisoare doar pentru că se afla într-un bar din Pipera. S-a întâmplat ca tocmai în noaptea aia oamenii lui Gigi Becali să-i prindă pe cei care furaseră mașina milionarului.

I-au adus în barul ăla să facă dreptate. Mitică nu numai că nu le-a făcut nimic – a insistat pe lângă cei de acolo să-l lase pe unul dintre hoți să-și scoată din picior o bilă cu care fusese împușcat. Încheie indignat:

— S-au uitat la nume, nu la fapte...

Pe terasă apare nimeni altul decât Vasile Balint, fratele lui Nuțu. Sile Cămătaru. E ca o tornadă dezlănțuită, sau cel puțin așa-mi imaginez eu energia uneia. Seamănă cu frate-său și la chip, și la constituție. Fizic de taur combinat cu urs, mult mai tatuat decât Ion pe brațele musculoase și pe umerii imenși: imagini biblice cu Iisus Hristos și Fecioara Maria. Părul și barba albe, mustața grizonantă și privirea sfredelitoare îmi provoacă gânduri psihotice. *Bad Santa*. Tot în pantaloni scurți, ca și fratele lui, cu un maiou imprimat și fără accesorii. A venit cu întreaga familie. El și tatăl copilului se așază cu noi la masă, vizavi de mine, în timp ce ai lui se instalează la masa Claudiei Balint. Cei doi băieți foarte solizi cu care au venit se așază la altă masă. În mod normal i-aș

considera bodyguarzi, dar Sile nu pare să aibă nevoie de așa ceva.

Abia mă privește când facem cunoștință. Nu cred că dă doi bani pe mine, dar faptul că stau la masă cu ceilalți îi dă de înțeles că am trecut prin anumite filtre. Se adresează în special lui Mitică și lui Nuțu. Are vocea mai groasă ca a lui frate-său și cuvintele aruncate printre dinți. Mă simt ca în mijlocul unui stabor ad-hoc.

Pe ordinea de zi sunt multe lucruri, toate prezentate de Sile, care înțeleg că a rămas în oraș în timp ce Nuțu s-a retras lângă câinii și păunii lui, ca să evite alte acuzații nefondate. Ca ultima – „grup infracțional organizat". Doar pentru o întâlnire cu familia. Ce-i drept, cu așa o familie...

Ospătarii apar cu un berbecuț la proțap, o mămăligă și două frapiere. Într-una sunt o sticlă de vin roze, una de vodcă și una de gin. În cealaltă – câteva sticle de apă și sucuri acidulate.

Vasile Balint povestește confruntarea pe care a avut-o cu un tip. Îmi atrage atenția încheierea:

— Până la urmă începe să bată fraieru' în retragere. Face: „Vă respect ca pe tatăl meu." Trebuie să-l corectez. Așa că zic: „Vezi, aici greșești. Întâi mă respecți ca șmecher, pe urmă în alt fel!"

Lângă el, Nuțu dă din cap aprobator.

Apoi apar discuții legate de închisoare. Un loc prin care au trecut toți. Arestul capitalei, Rahova, Jilava. Sile se uită fix la mine, cu o privire care îmi îngheață sângele în vine, și zice:

— Asta e ultima facultate pe care poți s-o faci. Vezi tu, când ieși de acolo, poți să te uiți la un om și să știi tot despre el.

Apoi adaugă cu un aer sever:

— Dintr-o singură privire.

Mă întreb cât de mult mă citește pe mine. Nu m-ar deranja să mă citească întru totul, fiindcă intențiile mele declarate sunt sută la sută reale. Prefer asta, decât să-și facă vreunul dintre ei cine știe ce gânduri. Machedonu își aprinde o țigară slim. Prind curaj și-mi aprind un trabuc, terifiat la gândul că ceilalți o să mă ia la ochi. Sau poate chiar la mișto.

Fiecare are ceva de povestit despre condițiile inumane din pușcăriile românești. Le știu parțial de la alți oameni care au ajuns pe acolo. Diferența e că Nuțu, Sile și Mitică nu se plâng. Doar povestesc, cam cum ar povesti un corporatist despre cazarea total nesatisfăcătoare la nu știu ce cabană de la munte din ultimul team-building. Celulele din arestul capitalei, aripa Catanga, unde nu există toaletă în cameră și gardienii te scot la baie de două sau trei ori pe zi, așa cum îți scoți câinele să-și facă nevoile. În alte locuri sunt celule minuscule și supraaglomerate, cu veceu turcesc deasupra căruia atârnă un duș. Pentru un minim de intimitate, oamenii din celulă își improvizează o perdea.

Încerc să-mi imaginez, dar nu mi-e tocmai ușor. Mai ales mie. Cele mai proaste condiții de locuit le-am avut în Ruanda, când am fost în misiune de întrajutorare. Însă mi-e greu să cred că se compară.

Nuțu povestește un episod cu un coleg de arest foarte gras, W. Își făcea nevoile din picioare, fiindcă nu putea să se lase pe vine. Într-o dimineață, Nuțu s-a trezit cu întreaga celulă inundată de fecale. W era

efectiv blocat în veceul turcesc. Devastat de rușine. A încercat să-l deblocheze, dar n-a reușit. A chemat gardienii și au reușit împreună.

Apoi fața i se umbrește și pomenește de fiul lui cel mare. Încă se află într-o închisoare.

— Când am fost să-l văd la vorbitor, i-am spus să stea liniștit... Nu se atinge nimeni de un fir din capul lui, în nicio pușcărie de pe Pământul ăsta.

În timp ce povestește, băiatul cel mic vine și i se așază în poală. Nuțu îl ia în brațe și dă semnalul:

— Hai, tati, că e ora ta de culcare.

Deci e momentul să mă retrag și eu. Pe masă rămâne foarte multă mâncare. Sticla de vin e aproape plină. Doar sucul s-a terminat.

DOI

Te pupă tata!

August

După-amiază. Suntem pe autostradă, după ce l-am luat de acasă. Are câteva drumuri de făcut și m-am oferit să-i fiu șofer. Nu mai avem mult până la București. Ca și cum ar vrea să continue povestea din seara botezului, vorbește iar despre pușcărie. Mercedesul se hrănește cu asfalt, iar eu – cu ce-mi povestește.

– Cincisprezece ani am făcut. Cinci înainte de Revoluție și zece după, din două bucăți. Am avut o condamnare de șase ani și am executat șase ani și patru luni. Pentru șeful clanului Cămătaru nu există reducere de pedeapsă...

Zâmbește cu un amestec de ironie și dezgust. Apoi ia o gură dintr-o doză de suc colorată și continuă:

— Sile a făcut douăzeci de ani. Pe noi ne-au băgat mereu la „grup infracțional organizat", chit că eram doar noi în familie. Odată ne-au arestat pe mai mulți în același timp. Până și pe mama, femeie de 70 de ani. Un an și ceva m-au ținut în arestul capitalei. Nu mă voia niciun director de închisoare și inventau diverse motive ca să nu ajung acolo. Într-un final am fost dus la Mărgineni. Sile a aterizat la Craiova. Niciodată nu ne-au pus în același loc și mereu am fost la peste șaizeci de kilometri de rezidența din buletin, așa cum prevede legea. Ne aduceau de câteva ori pe săptămână la Parchet. Pe mine într-un Aro în portbagajul căruia amenajaseră o cușcă special pentru „inamicul public numărul 1"!

Nu e deloc indignat. Ba chiar râde.

— Sile făcea patru sute și ceva de kilometri într-o zi. Două sute dus, două sute întors. Acolo la Craiova era un turn în care-l țineau închis. N-atingea pământul decât când îl duceau la Parchet.

Directorul de acolo era mândru cu cei care erau la el în pușcărie: Sile, Pasaris, Cozma. Colecționa deținuți celebri ca pe surprizele de la Turbo. Pe mine m-au băgat direct la izolare într-o cameră mică, cu un veceu îngust și cu ușa larg deschisă, dar cu un gardian mereu în dreptul ei. Chiar și așa aveam inspecție de două ori pe zi. La șapte dimineața și la șapte seara.

Se uită la ceas, ca pentru a se asigura că îl are la mână. Apoi mai bea o gură de suc și continuă:

— Totul era pe psihic, să te facă să cedezi, să scrii ce n-ai făcut, să îi dai și pe alții. Mi-au băgat doi deținuți în celulă. Ăia s-au predat din prima zi: mi-au spus direct că sunt acolo din ordinul procurorului, ca să scoată câte ceva de la mine. Le-am spus să stea cuminți, să-și vadă de treaba lor și totul o să fie OK. După o vreme m-au mutat la Slobozia... Tot la izolare, tot singur. Acolo a fost mai rău. Când am intrat în celulă, am crezut că sunt arici pe jos. Erau șobolani, cât capul tău. Aveau toată blana de pe ei zbârlită și udă. Mi-am dat seama că vin prin gaura care servea drept toaletă turcească.

Trebuia să ai mare grijă la ei: îi mușcaseră pe câțiva de coaie când stăteau pe veceu.

Se scutură, dar zâmbește în continuare.

— Veneau să fure din mâncare. Alt stres enorm. Atunci am intrat în refuz de hrană. Apă beam totuși, cam o dată la două zile, că am niște probleme cu rinichii de când făceam box. Douăzeci și una de zile am rezistat, până m-a chemat la el procurorul-șef și m-a întrebat de ce fac asta. I-am spus că stau la izolare de când am intrat și că nu e normal. Directorul de la Slobozia se scuza spunând că s-a gândit că e mai bine așa pentru mine. Atunci s-au înțeles cu ăla de la Jilava și m-au trimis acolo.

Cade pe gânduri și se foiește în scaun. Intrăm în București. Ne îndreptăm spre unul dintre cei trei sute de fini ai lui. El e Nașul.

— Abia după ce m-au băgat pe mine au prosperat clanurile astea. Cât am fost eu pe stradă, nu mișcau nici ăștia ai lu' Vancică, Fane Spoitoru etc. Doar doi români au ținut în frâu toată mafia. Eu și cu Sile.

De Fane am auzit din presă și din legendele urbane. Îl provoc:

— Povestiți-mi despre Fane Spoitoru.

— Îl știu de foarte mult timp. Am făcut pușcărie împreună pe vremea lu' Ceașcă. N-a fost decât un executant până să intru eu de tot. Pe el l-a ținut Gică Constantin de îi zicea Gică Boieru. Ăsta a avut o aripă din magazinul Unirea înainte de 1989. Era șef de raion, cum ar veni. Apoi s-a apucat de cupru și aluminiu. Făcea bani de îi căra cu sacii, era băiat foarte deștept. Îi plăcea șmecheria și nu era el șmecher, așa că o plătea. Îi ținea pe Fane și pe alți băieți pe lângă el. I-a și botezat lu' Fane un copil. A închiriat Casa Poporului pentru asta.

Zâmbesc. Intrăm în București.

— Pe vremea aia apăruse și SexyClub-ul. Era al unuia, Costel Constantin, și Fane mergea acolo. I-a cerut-o lu' Costel pe una care lucra acolo. După ce i-a dat-o Costel, Fane a prins drag de ea. A luat-o și de nevastă mai târziu, dar așa a început râca între ei. Costel a trimis garda la Vox Maris după Fane, dar ăla a mârâit la ei, așa că gaborii l-au încins bine.

Sandu Hingheru era cu el în seara aia, s-a dus și a adus din mașină o sabie. Fane a luat-o și l-a tăiat pe unul dintre polițiști pe mână. În cădere, ăla a descărcat pistolul în Spoitoru, care s-a prăvălit pe caldarâm. Restul au fost duși pe circă. Pentru că gaborii îi știau pe țigani analfabeți, le-au pus a doua zi un ziar în față și le-au spus că scrie că Fane Spoitoru e mort și că e mai bine să declare tot despre un mort și să scape ei. Așa a înfundat Fane pușcăria.

La întoarcere, nici nu ieșim bine pe autostradă când îi sună telefonul mobil. E băiatul cel mare, sună din penitenciar. E alintat Nuțulică, fiindcă pe el îl cheamă Nuțu chiar în buletin. E închis de doi ani și mai are paisprezece luni până se întrunește comisia care urmează să stabilească dacă mai stă doi, trei ani sau iese pentru bună purtare. Vocea ursului de lângă mine vibrează dintr-odată. E chiar înduioșător de caldă.

— Alo, ce faci, băiatul meu? Ești bine...? Nu prea te aud, n-am semnal. Dacă se întrerupe, să mă suni iar, bine...? Ce face băiatul meu, e bine?

Din tonul vocii, aș zice că vorbește cu băiatul cel mic. Numai că celui mic n-ar avea cum să-i spună ce urmează:

— Când ai vizita...? Da? Vine tata la tine. Pachet ai voie să primești...? Lasă că-ți aduce tata pachet... Te pupă tata!

Închide telefonul și se uită lung la ecran, de parcă sticla aia ar fi cea care-l ține pe el departe de cel care e sânge din sângele lui.

— E prima oară la închisoare. S-a întâmplat în 2010. A ieșit într-o seară la Hanul Drumețului. Am stat toată noaptea cu grijă, îmi amintesc și acum. N-am lăsat telefonul din mână. Când a ajuns acasă, m-a sunat și m-am liniștit. L-am pus pe silent și m-am culcat. Pe el însă l-au mai sunat unii, să meargă la Million Dollar, unde cântau Salam și Adrian. S-a dus acolo cu un văr de-ai lui și cu un șofer. Aveau câteva fete cu ei, printre care și una de-i zicea Mona Dansatoarea. Când au ajuns acolo, au văzut că sunt mulți de-ai lu' Caran strânși, că se certaseră cu unii din Berceni. Nu i-a interesat, au intrat. Înăuntru era și unul căruia i se zice Italianu,

un român de 150 de kile. Ăla tot arunca vorbe spre ei și, când s-a dus Mona aia la baie, s-a dus după ea, s-o fută cu japca. Al meu l-a prins acolo și i-a dat un pumn. Șoferul avea un lanț la gât cu un medalion special care tăia bine. Și l-a smuls și l-a despicat pe Italianu pe burtă. Ăla a început să urle și s-au strâns toți ai lui, care i-au luat pe ai mei la bătaie cu sticle. În afară de Nuțulică, pe el n-au îndrăznit să-l atingă. În schimb au dat declarații împotriva lui. Am încercat tot ce s-a putut, cu avocați, cu tot... În 2015 l-au luat. Șase ani... Pentru un pumn!

O vreme nu se mai aude decât zumzetul Mercedesului, străbătând tăcerea apăsătoare a câmpiei, în miezul căreia regretele bubuie asurzitor. Simt că ar prefera să-l duc în infern, numai ca băiatul lui să fie liber.

TREI

Familia e familie, clanul e clan!

Septembrie

În prima duminică, un prieten bun, Mogoș, își mărită fiica, pe Angelina. E din nou rândul Nașului să fie naș. Am fost invitat să particip la sărbătoarea lor. Nu sunt deloc amator de nunți, dar curiozitatea nu mă lasă să nu iau parte la asta.

Cununia religioasă e la biserica Sfântul Nicolae Pantelimon, de lângă București. La o azvârlitură de băț de casa tatălui miresei. Doar rudele și prietenii foarte apropiați intră în micuța biserică de la colțul străzii. Nuțu, socrul mare și socrul mic sunt la cămașă albă, și-au lăsat sacourile în mașină. Nașa poartă o rochie în roșu și negru, vaporoasă, cu pene.

Preotul îl abordează direct pe Ion Balint:

— De când vă aștept.... Eu l-am condus și pe Fane Spoitoru pe ultimul drum.

Nuțu zâmbește. Deja îl cunosc destul de bine ca să știu că, dac-am fi în altă parte, i-ar zice câte ceva. Dar în biserică se abține. Strânge în pumnii lui mari telefonul Vertu și duce mâinile la spate. Apoi propune calm:

— Hai să începem!

Cât durează ceremonia, Balint și Mogoș se înțeapă și-și aruncă glume, așa cum au făcut mereu. Sunt prieteni vechi și buni. Nimic n-a putut schimba asta, indiferent de încercările care le-au apărut în cale.

La final, dau să le fac o poză cu telefonul. Încep amândoi să strige:

— Codine, ce faci acolo? Hai la poză lângă noi.

Răspund nesigur:

— M-am gândit că e numai pentru apropiați...

— Taci din gură! strigă Balint. Acum ești din familie!

— Așa să le zici și ălora de la DIICOT când te-or lua! îmi zice Mogoș.

Toată lumea izbucnește în râs. Cineva din spate ține să limpezească lucrurile:

— Familia e familie, clanul e clan.

Petrecerea e într-o sală imensă de festivități din Pipera. Pe invitație era trecută ora 20.00, așa că aterizez pe la 20.20. Nu sunt decât ei: mirii cu părinții și nașii. Nuțu poartă cămașă albă cu butoni deschisă la gât și un smoching negru. E nou-nouț și arată mult mai bine decât mi-am imaginat în urmă cu două săptămâni, când am fost cu el să-i ia măsurile. Claudia Balint și-a schimbat rochia cu una complet neagră și mai strânsă pe corp. Stau afară, lângă o măsuță înaltă cu un picior. Mă alătur bucuros și urmărim cu interes sosirea invitaților. Nu cunosc pe aproape niciunul, deși sunt cunoscuți apropiați ai nașului sau ai lui Mogoș. Dar continuă să sosească până aproape de miezul nopții: români, țigani și machedoni. Aproape cinci sute, mulți dintre ei foarte certați cu legea.

Aflu o mulțime de nume de la naș sau din dedicațiile nesfârșite urlate de maneliști în microfon: Vasile Calu, Limbă, Ghenosu de la Târgoviște, Papuc, Sedan de la Constanța, Mitică Machedonu, Gigi

Bulat, Box și Dinastia Geambașu, o familie mare și evident respectată de nuntași. Stau mai mult cu gura căscată, în parte datorită personajelor, în parte ca să permit trabucului să-mi vâre fum în plămâni. Apar câțiva băieți care trebuie să pregătească berbecuții la proțap. Unul propune să-i facă acolo, în față:

— E mai lumină și să vadă lumea.

Balint mârâie imediat:

— Luați-i de aici și duceți-i să-i faceți în altă parte. Ce suntem noi, țigani?!

Tipii se cară imediat, cu tot cu animalele lor moarte.

Femeile care coboară din limuzinele scumpe sunt un alt spectacol în sine. Soții, amante și chiar câteva curve cu state vechi din oraș pe care le știu prea bine. Toate s-au pregătit minuțios pentru eveniment. Machiaje profi, unele extrem de stridente, coafuri extravagante, unele cu meșe, tocuri stiletto, rochii strălucitoare pline de paiete și pietre Swarovski. Câteva depășesc lejer limita kitsch-ului. Sâni și funduri augmentate chirurgical, craci lungi și goi, haine străvezii.

Mi-e greu să cred că sunt singurul care are gânduri perverse. Cel puțin eu le înfrânez ușor, amintindu-mi numele soțului femeii respective sau al clanului din care face parte. Dacă e din Dinastia Geambașu? Habar n-am cine sunt ăștia, dar nu sunt deloc convins că vreau să aflu în felul ăsta.

Stau la masă cu Ureche, pe care-l știu bine de ceva vreme, cu Gigi Bulat și alți câțiva fini de-ai eternului Naș. De altfel, întreaga sală e înțesată de fini de-ai lui Ion. La un moment dat mi-i prezintă pe câțiva. Îl urmez de la o masă la alta, bulversat. Nu rețin aproape niciun nume.

Primul pe scenă e Nicolae Șamu, țigan violonist și vocalist de excepție, mutat pe croaziera franceză. Melodia mirilor e Caruso, dar nașii ies la dans pe *Parla Piu Piano*. Să-l vezi pe singurul Naș autentic pe care l-a avut România dansând cu tânăra lui soție pe melodia din *Nașul* e o amintire care rămâne cumva cu tine, orice ai face.

Ion este încă îndrăgostit de Claudia. Nu i s-a prefăcut toată pasiunea în iubire și respect, așa cum se întâmplă atunci când soția ta devine și mama copiilor tăi. De câte ori e în preajmă, o privește

într-un fel al lui. Glumește mereu cu ea și, de câte ori apare când e el ocupat sau pur și simplu la o șuetă cu băieții, o strigă: „Bot!" Și ea se întoarce. El nu vrea nimic, și ea știe asta. Doar se privesc o secundă, să știe că totul e bine și apoi revine fiecare la ale lui. Și mai este ceva care continuă să mă uimească. El are o încredere incredibilă nu doar în ea, ci și în sentimentele lui pentru ea. L-am studiat atent. Nici nu clipește când soția lui vorbește cu alt bărbat. Gelozia și frustrările pe care o femeie frumoasă le provoacă, în general, unui bărbat nu-l ating câtuși de puțin. E unul dintre motivele pentru care-l invidiez, și îmi doresc să îi semăn în privința asta. Cândva, cumva.

Târziu în noapte apare și Vasile Balint. Mai rebel din fire, poartă o cămașă albă descheiată și blugi negri rupți. E încadrat de aceiași băieți solizi. Ne împarte la masă câteva invitații la logodna fiicei lui, peste trei săptămâni. Sunt tipărite pe un carton elegant, îmi imaginez că și locul o să fie la fel. Spre deosebire de invitația lui Mogoș, pe a lui Sile sunt trecute *street name*-urile. Părinții: Sile Cămătaru și

Mirela. Nașii: Manu Bombardieru și Nicoleta. Clasic Sile.

La rampă apare Sorinel Copilul de Aur și se produce un moment delicios, după ce Nuțu Cămătaru șoptește ceva în urechea artistului. Sorinel zbiară în microfon:

— Pentru devoratorul de suflete, de la Nuțu Cămătaru, fără număr!!!

Naşa Claudia îl corectează:

— E „consumatorul"!

Manelistul se conformează pe loc:

— Consumatorul, se știe!!

Mă amuz la gândul că e puțin probabil ca vreun invitat să-mi fi citit prima carte, așa că diferența dintre consumator și devorator nu contează.

Urmează dedicația pentru Nuțu de la Sedan – melodia compusă special pentru el, *Nu are ce căuta, șmecher cu fraier să stea*. Toată sala se uită spre Padrino. Atmosfera creată de cântecul din boxe și de privirea lui îți dă fiori.

Spre ziuă mă pregătesc să mă retrag spre casă. Afară așteaptă să intre pe scenă Adrian Minune. E singurul loc unde mai are acces. Pe cel din inima

Nașului l-a pierdut. A dat una dintre declarațiile care i-au băgat băiatul la pușcărie.

Am fost la extrem de multe petreceri și sindrofii în viața mea. Niciuna n-a semănat cu asta.

Septembrie

Luni după nuntă, pe la prânz, sunt încă afundat în perne când mă sună Nașul.

— Ce faci? Hai la Carrefour la Trafic Greu.

— Vă salut, imediat vin!

Trag ceva pe mine și chem un șofer. Ne întâlnim în parcarea supermarketului. E cu fiul mijlociu, Daniel Balint. Are nouăsprezece ani și un fizic atletic, e blond cu ochi albaștri. Brațele îi sunt tatuate, ca ale celebrilor lui tată și unchi. Îi însoțește un om de casă cu o listă de cumpărături scrisă de mână cu litere de tipar de către mama lui Daniel, Mica, prima soție a lui Nuțu.

Intrăm în Carrefour. Urmează treizeci de minute în care patru bărbați se sfătuiesc în cerc

din când în când despre ce naiba trebuie să ia și mai ales de unde. Scrie „Persil". Dar de care? Scrie „anticalcar". De care, și din ce raion? Un șir de situații comice în care nu credeam să mă aflu vreodată. Patru oameni supărați că n-au găsit ficăței și au luat doar ciocănelele din lista atât de lungă și de exactă.

După ce punem cumpărăturile în portbagajul Range-ului lui Daniel, rămân cu Nuțu la un pet-shop să luăm mâncare pentru puzderia de animale. Cu portbagajul plin, cu Ion la volan și cu mine în dreapta, Touaregul cu număr NTU demarează în trombă către Șoseaua Sălaj. Cartierul lui. Cel în care s-a născut. La fel ca părinții lui. Cel în care bunicii lui au trăit extrem de bine, dar în care nicio generație nu a prosperat ca el. Cunoaște fiecare cărămidă și fiecare metru de asfalt. Și fiecare suflare îl cunoaște pe el. Mergem spre casa în care a locuit cândva. Acum stau acolo fosta nevastă, Daniel, Nuțulică cu soția și Gabriela, fiica cea mare, cu soțul ei, un fost fotbalist. Sunt unsprezece hectare înconjurate de un zid impresionant de beton. La intrare se află două cuști din beton, parțial dărâmate, în care trăise familia de lei pe care se spune că Nuțu îi hrănea

cu oamenii care i-au stat în cale. După arestarea lui, leii au fost ridicați de autorități și duși la zoo. Alei de beton brăzdează toată proprietatea, legând grajdurile imense ce adăpostesc cel puțin douăzeci de cai de casele în care locuiește familia, de cuștile cu ciobănești caucazieni, de helești cu lebede negre, de cușca cimpanzeului, de porumbare și de cușca cu găini, păuni și gâște de Nil.

Intrăm mai întâi în casă. Camera de zi pare mai degrabă terminalul principal din Grand Central Station, cu două plasme pe perete și șapte-opt canapele imense din piele de culoare verde, unde pasagerii puteau aștepta comod trenul de seară. Din camera de zi, o ușă dă către piscina interioară, generoasă, ornată cu luminițe care atârnă din tavan, statui și o vitrină frigorifică de la Coca-Cola. La etaj sunt dormitoarele. Intrăm întâi în fostul dormitor principal, rămas acum doar al fostei soții. În spațiul generos predomină negrul și auriul. Deasupra patului *king size* e atârnat un tablou al generalului Murat[2].

2 Joachim Murat a fost mareșal al Imperiului Francez, în timpul lui Napoleon Bonaparte, devenind ulterior și cumnatul acestuia, prin căsătoria cu sora cea mai mică a împăratului (n. red.).

— Baia e originală de la Versatu, îmi spune el, arătându-mi baia cu jacuzzi și mozaic de la răposatul Versace, colorată într-un bleu ciel, în antiteză cu nuanțele dormitorului.

Tot la primul etaj sunt camerele lui Daniel și Nuțu Jr. Gabriela cu soțul ei au casa lor, alături. Pe holul dintre camere sunt multe tablouri, unele de mare valoare. Un Matisse de mari dimensiuni este așezat lângă un tablou imens cu cai – preferatele Nașului.

Ieșim, iar Nuțu se apucă să hrănească animalele. Îl însoțesc. Îmi explică:

— Fiecare are mâncarea lui specială, dar când trec pe aici, le dau și eu ceva în plus cu mâna mea.

Un ciobănesc caucazian închis într-o curte nu-l scapă o clipă din ochi. Din când în când scheaună, cerșindu-i atenția. Ajungem și la porumbarele cu diferite feluri de porumbei. Ochiul atent al stăpânului identifică unul obișnuit printre cei dintr-o specie rară și îi ordonă unui angajat să-l extragă.

— Ăsta e un guțan, ține el să-mi explice, pe un ton sfătos. Un guțan între ăștia e ca un cocalar între români, n-are ce căuta.

Părăsim proprietatea după ce Nuțu dă câteva indicații pentru construcția ștrandului pe care o să-l conducă fiul cel mare după eliberare. Mergem pe Buturugilor 63, locul unde s-a născut. Oprește mașina și bărbații de pe stradă se strâng în jurul lui, bucuroși să-i strângă mâna. Bossul din Sălaj îi ia direct:

— Am înțeles că niște spoitori au cumpărat o casă pe-aici. Le-am trimis vorbă, dar n-au vrut să iasă la poartă. Când îi vedeți, să le spuneți că n-au ce căuta la mine-n cartier. Să plece de unde au venit sau unde vor ei. Dacă nu, data viitoare îi caut eu personal.

Bărbații încuviințează și plecăm mai departe. Îmi explică pe un ton melancolic:

— Te duc s-o cunoști pe mama, să vezi ce fel de femeie e. Are șaptezeci de ani și muncește de dimineața până seara. Hrănește porci și cultivă roșii bio pe care le vinde chiar ea la o tarabă. Are degetele încovoiate de la atâta muncă.

Face o pauză și cade pe gânduri, conducând pe pilot automat pe străzile pe care le cunoaște atât de bine.

— Normal că m-a afectat când au arestat-o și pe ea, femeie bătrână și fără nicio vină. Asta doar

ca să ajungă la noi. Eu mai am o soră, Angelica, și un frate doar după mamă, Gulu. Pe mama o cheamă Smaranda Stoica, dar îi zicem Mimi. Angelica băga femei la produs. Ce vrei, să te mint, să-ți zic că n-am făcut nimic?

Mă privește lung. Zâmbesc.

— Se folosea de numele Cămătaru și nu mișca nimeni în fața ei. Le avea la Disco Herăstrău, dar cazase două aduse de pe la țară într-o casă a ei, care era pe numele lu' mama. Săraca nu știa nimic de alea, nici măcar că stau acolo. Așa au târât-o și pe ea în povestea asta. Au băgat-o jos, dar măcar i-au dat cu suspendare.

Ziua era pe sfârșite și mă aflam alături de capul unei familii destrămate de atâția ani petrecuți în penitenciare. A tot încercat să reziste, luând câte o gură de aer înainte să se ducă iar la fund. O luptă pentru supraviețuire în care înecul este, cel puțin pentru Nuțu, inadmisibil.

PATRU

HARD TO KILL

Septembrie

Bem un suc în foișorul de lemn din curtea lui Nuțu. Îl întreb de Calipso. Am fost acolo cu mulți ani în urmă. Era un restaurant faimos, plin de țigani care-și cântau muzica. Clienți cu mai mulți sau mai puțini bani veneau acolo să-și asculte melodia de suflet, de dor sau de petrecere. Demonstrațiile de forță sau grandomanie erau la ele acasă. Calipso era paradisul băieților răi, cu mușchi sau cu săbii și mult tupeu, al interlopilor și răufăcătorilor. De luni până duminică, acolo domneau glonțul și pumnul, deși șmecherii îl preferau pe cel din urmă. Paradis pentru unii, iad pentru alții. Era deținut de frații

Cămătaru. Asociat executiv era Constantin Preda, zis Costel Bugatti.

— Și de ce i se spunea Bugatti? Avea cumva vreun Veyron?

Naşul zâmbeşte, aşa cum o face mereu când începe o poveste pe care ştie că am s-o savurez. Dar înainte de asta mă corectează:

— Codine, mai lasă-mă cu „ştiţi"...

Mai bea o gură de Fanta. Încă un semn de apropiere. La început a fost doar respect, cel puţin din partea mea. Acum e vorba de încredere. Şi e reciprocă.

— Gata, am înţeles.

— Când l-am cunoscut pe Costel n-avea ni Dacie. Venise de prin Italia şi îşi deschisese o mi bodegă, la care i-a zis Bugatti. De aicea şi numel Într-o zi mi-a propus să deschidem împreună restaurant, că ştie el un loc. Am fost în Agronom şi am văzut locul. Îl ştii şi tu...

Dau din cap, dar n-are nevoie de confirm ca să continue.

— Era o clădire distrusă, fără geamuri, o ghenă. Am luat-o de la rector, un nenorocit. Jur că e unul dintre puținii oameni care m-au făcut să mă bucur când au înfundat pușcăria. De Puiu Popoviciu îmi pare rău că a intrat în aceeași speță cu rectorul. În fine, Costel mi-a zis să bag eu cinci sute de mii de dolari ca să facem localul. I-am spus că e mult tare și că n-o să poată să mi-i întoarcă în veci dacă bag atâta. Erau bani pe care puteam să-i bag la treabă. Până la urmă m-a convins și am băgat o sută.

— Măcar n-ai băgat cinci.

Pufnește amuzat.

— Da, normal... A făcut ceva rustic, cu lăutari. Mergea locul. Am mai băgat încă o sută să facem mai frumos, apoi încă una. Dar se și făceau bani... Era plin toată săptămâna, după mese nu-ți dădeai seama dacă e marți sau sâmbătă. Sub noi era o discotecă amărâtă a unui fin al procurorului Muscalu, care mai venea și pe la noi. Știam de el, dar nu m-a interesat. Noi ne vedeam de treaba noastră, el de-a lui. Am început să caut lăutari și maneliști să îi angajez. Pe Florin Salam l-am găsit

la o nuntă de spoitori prin Apaca. Erau vreo cinci sute de țigani la nunta aia și spoitoresele erau în fuste și doar cu papuci, de lăsau în urmă un miros de picioare nespălate prin toată sala... Ți se-ntorcea stomacul pe dos.

Face o pauză ca să-și alunge amintirea.

— Cânta și Guță acolo, el era mai cunoscut pe vremea aia. Cânta unele de jale, cum le place la spoitorii ăștia. Lu' Salam îi zicea Florin Fermecătoru pe atunci. Mă uitam cum aruncă spoitorii ăia cu chifle în el când cântă și mi s-a făcut milă. M-am ridicat și i-am zis să vină cu mine. Guță m-a întrebat de ce nu-l iau și pe el. Da' nu era să le stric oamenilor nunta, să-i las fără muzică. L-am întrebat pe Florin al cui e și mi-a zis că al lu' Bahoi Lăutaru.

— N-am auzit de el.

— Ei, n-aveai de ce... L-am luat pe Salam și ne-am dus la el acasă. Erau zece oameni care dormeau într-o cameră. Am luat-o și pe soția lui de acolo și i-am dat un apartament. Îți spun, e șmecher și acum apartamentu' ăla, cu parchet în două culori și jacuzzi. M-a întrebat dacă poate să-l treacă p

numele lu' ta-su și l-am lăsat. L-am luat să cânte la
cârciumă și i-am făcut salariul cinci mii de dolari pe
lună, de s-au ofticat ceilalți lăutari, că atât aveau și
ei. Avea un junghi de mașină pentru care îi dăduse
câteva mii lu' Adi de la Vâlcea.

Se gândește puțin, apoi continuă înveselit:

— Și mai era și furată. L-am sunat pe Adi să
vină să-și ia mașina și să-i aducă banii și i-am zis
lu' Florin că-i iau eu mașină. Mi-a zis că vrea un
Mercedes balenă cu patru faruri, că a văzut el pe
undeva. I-am spus să se hotărască, că astea-s două
mașini diferite. A ales patru faruri și aia i-am luat.
Ei, cu lăutarii ăștia am ridicat și mai mult locul. Era
liniște la Calipso, nu venea nimeni să facă scandal,
că știau că suntem băgați acolo și eu, și frate-miu.

— Dar parcă s-a întâmplat...

— Exact! Trei scandaluri mari și late au fost, în
toată perioada. Și pe două dintre ele le-am făcut eu
personal. Pe unii de-ai lui Geamănu i-am articulat
eu acolo, că erau tari în gură, și-n altă seară au venit
Ionuț Legionaru cu Dan Cioară...

Îi știu pe amândoi. Dan Cioară e un băiat cu tupeu care se afiliază mereu diverselor grupări infracționale, după cum bate vântul. Ionuț Legionaru e un român care arată ca băieții ăia dopați din federația americană de wrestling, doar că are mușchii creați în Legiunea străină și definiți în sălile de forță din București. El și Marian Ucigașu au făcut legea printre bodyguarzii capitalei când au ținut paza faimosului club Karma, Mecca drogurilor din România.

Nuțu face câteva mișcări să se dezmorțească.

— Ei, pe ăștia doi îi cunoșteam și, când au venit, am pus să le găsească masă, deși nu prea erau mese libere. Cum s-au așezat, au început să țipe la chelneri și să-i înjure. Le-am trimis nota și m-am ridicat chiar eu să-l iau pe Legionaru la pumni. L-am băgat în spital în noaptea aia. Dan Cioară a fugit. L-am alergat prin tot orașul cu mașina, până s-a lovit de alte mașini pe la Universitate și s-a făcut praf. Apoi a venit Maharu, îl știi, peștele ăla de o ținea pe Simona Sensual, să mă roage să-l las în pace, că are ceva combinații cu el... Cam așa a fost

cu Calipso, până când n-a mai rezistat „cineva" să vadă câți bani facem noi. Ne-a făcut o cheie să ne bage la pușcărie și să preia el restaurantul. A reușit. Până și Costel Bugatti a dat declarație împotriva mea...

— Și l-ai iertat?!

— Ce să fac? A lui a fost a cinci sute una declarație împotriva mea. Atât l-a dus capul, atât a făcut. Măcar de l-ar fi salvat asta, dar a făcut și el șase ani. Că Dumnezeu nu doarme...

Zâmbește amar.

— Dar cum s-a ajuns acolo? întreb.

Oftează...

— Era un lăutar nenorocit care devenise turnător la gabori, unul Trompetă. Ăsta s-a împrumutat de niște bani de la Bugatti și de la un om al nostru, Fluturică. Când n-a mai plătit, ăștia i-au băgat câteva capace chiar la Calipso. Fraieru' a fugit direct la gabori și a dat declarație că l-am fi îmbrăcat în mireasă, că l-am sechestrat și l-am futut. După declarația lui, au mai luat și de la alții. Până și Maharu a dat, despre mine personal. M-au

scos și proxenet... Asta m-a enervat la culme. Eu, care nu numai că n-am umblat cu târfe, dar și când am avut un protocol, am scos bani din buzunar și le-am plătit...

S-a înserat. Hotărâm să punem punct.

A doua zi, vremea e încă frumoasă. Mergem să ne întâlnim cu soția lui la un prânz târziu pe terasa unei bodegi din Snagov. Restaurant din lemn, cu o mochetă verde pe-afară care imită iarba, mese și scaune din plastic, dar mâncare bună. Aici trage Nuțu de obicei după ce-și termină treaba prin București.

Luăm câte o ciorbă de văcuță. Încă de pe drum mă frământ cum să abordez subiectul care mă interesează cel mai mult. Peste două săptămâni urmează o înfățișare la Curtea Supremă. Din câte-am auzit, cămătărie, alcătuire de grup infracțional organizat, amenințări cu moartea. După primele instanțe, Ion Balint a primit cinci ani, iar șansele ca în octombrie să intre din nou sunt mari.

Sorb zeama din farfurie și mă gândesc la omul din fața mea. A făcut deja cincisprezece ani, urmează foarte probabil încă cinci. Vinovat? Desigur, o recunoaște chiar el. Nu îmi neagă niciodată faptele, dar îl înfurie la culme abuzul justiției. Chiar atât de vinovat? Douăzeci de ani de plată pentru greșeli? Nu știu... Mă gândesc la ce-aș fi făcut eu dacă m-aș fi născut și aș fi crescut pe străzile alea. Și eu le-am dat bani unor cunoscuți care aveau nevoie, ca să finanțeze start-up-uri, și nu puteau accesa bănci. Cu dobândă. Cămătă. Ilegalitate. Unii mi-au restituit banii, alții nu, fiindcă nu le-a ieșit afacerea sau pur și simplu s-au dovedit necinstiți. Am avut prieteni apropiați pe care i-am împrumutat, fără să câștig un leu. Mi-au spus că au mare trebuință și i-am crezut. Nu doar că nu mi-au returnat banii, dar la un moment dat au renunțat și să-mi mai răspundă la telefon, iar între timp postau poze de la petreceri din Ibiza. Au fost momente în care ne-am întâlnit pe la mare, cazați la aceleași hoteluri, iar ei aveau cameră mai scumpă. Îmi venea să pun mâna pe ceva și să le crăp capul. Doar frica de închisoare m-a oprit. Dacă n-ar

fi fost asta, dacă aș fi fost ca Nuțu, aș fi făcut-o fără ezitare.

Așa că-l înțeleg.

Până când terminăm ciorba, Nuțu îl terorizează în glumă pe ospătarul tânăr, nou pe plantație. Claudia intervine de fiecare dată să-l scape pe puști de poantele pe care nu le încasează tocmai bine, terorizat probabil de prezența vestitului interlop.

Pentru mine masa a luat sfârșit. Îmi aprind un trabuc. Soții Balint continuă cu șnițel cu gorgonzola, cartofi prăjiți cu brânză și papanași cu dulceață. Diferă doar cantitățile îngurgitate. Ca și cum mi-ar fi ghicit frământările, Nuțu face o pauză. Pune furculița jos și bea o gură de suc. Apoi se șterge la gură și zice:

— Pe 27 am termen la Înalta Curte. Ăștia vor să mă bage la pușcărie pe un telefon. Am cumpărat o mașină de la unu' Antonescu, de-i zice Gigantu. Un Mitsubishi d'ăla să car remorca pentru cai. Ne-am înțeles și i-am dat douăj' de mii pe ea. Când m-am apucat să-i fac fiscalu' am văzut că mașina nu e OK. L-am sunat și i-am spus să vină să-mi aducă banii și

să-și ia mașina. A zis că i-a cheltuit, dar că face rost. Cât m-am mai folosit de mașină nu îl sunam, decât din când în când, să-i amintesc. Când a trebuit s-o bag la RAR și nu s-a putut, l-am sunat iar. A venit la mine și mi-a mai cerut cinci mii de euro să renoveze un apartament, ca să-l poată vinde, să-mi dea banii. Dus a fost și cu ăia. Nu mai răspundea nici la telefon. Apoi m-a sunat, a zis că vine cu nevastă-sa să ia mașina, că au găsit s-o dea. Au venit la mine, au luat-o și peste două zile m-a sunat că i-a furat-o cineva. Știam că minte. Am simțit că iau foc. Toate astea cu falsul furt și tot sunt la dosar, ți-l arăt. I-am spus să vândă mașina și să-mi dea banii, a zis că n-o mai are și l-am turnat în trafic cu ea. Mă plimba în fiecare zi cu vorba, își bătea joc efectiv. Da, m-a luat capul. Da, am urlat la el la telefon. L-am și amenințat, dar să mă duc la pușcărie pe banii mei și pe dreptatea mea?

Încerc să-mi imaginez convorbirea, dar Claudia îmi întrerupe șirul gândurilor:

— Și tu crezi, Codine, că ăstora le ajunge să mi-l bage la pușcărie? Ultima oară când l-au ridicat

avea o sută șaptezeci de lei în buzunar. Mi i-au trimis, dar acasă nu mai aveam alți bani. Am luat douăzeci de oi și le-am dus la abator, ca să iau banii pe ele. Acolo mi s-a spus că una din ele e bolnavă. Ceva contagios. Mi-au ridicat și restul oilor. Cinci sute optzeci. O sută optzeci le-au incinerat pe loc și patru sute le-au tăiat și au făcut analize. Nici măcar una nu mai era bolnavă. M-au despăgubit cu o sumă de bani la care a mai trebuit să pun eu ceva ca să acopăr amenda incinerării. Ascultă ce îți spun, când ești jos, atunci te lovesc mai tare.

De curiozitate, seara caut stenograma cu amenințările lui Nuțu.

NC: la zi, mă...

AG: Am vorbit cu ăsta, îmi dă...

NC: Bă, io te-ntreb dacă tu ești normal, așa. Te-ntreb și io pă tine: Dacă io ți-am dat ție bine și am ajuns să te rog să-mi dai câteva mii de euro, a?

AG: Ți-i dau, da... Înc-o dată...

NC: Când mi-i dai?

AG: Luni.

NC: Luni? Ce bani îmi dai, mă, tu luni? Ca să știu și eu pe ce mă...

AG: Am de luat din toate părțile luni.

NC: Zi-mi, bă, ce bani îmi dai, lasă că ai de luat din toate părțile, vreau să știu și eu...

AG: Mă duc la firmele astea două... Pe urmă trebuie să vină ăsta cu brazii, să mă duc să-i dau dincolo, să văd ce-oi lua și de dincolo... și... cu...

NC: Și luni e marți, a? Bă, fii atent! Să moară familia mea dacă...

AG: Să moară mama...

NC: Băi! Dacă io pă tine te las să faci Crăciunul ăsta, să-ți bagi pula în morții mei. Dacă nu, să-mi bag pula în morții tăi io. Fii atent ce spun!

AG: Deci noi facem...

NC: Băi, fii atent ce-ți spun io ție! Tu să nu te ții luni de cuvânt și să vezi ce probleme ai cu mine.

AG: Nu ți-am zis că vin luni?

NC: Băi Nebunule! Ai întrecut orice, ești nebun la cap? Pe toată lumea.

AG: Luni sunt la tine, după-masă. Hai...

NC: Bă, io-ți spun că tot căcat ești de când erai mic. Ți-am zis: „Adu-mi banii." Ți-am zis: „Adu-mi niște bani, vedem ce mai facem..." Tu nu mi-ai adus niciun ban. Deci tu nu mi-ai adus niciun ban. Dă-mi banii! Nu mai aștept până luni. Am alte probleme, am altele pe capul meu, nu mai aștept până luni. Te-am așteptat... Te-ai jurat pe copii, futu-te-n gură să te fut. Ce juri, mă, tu?

AG: Eu nu mă jur strâmb pe copii în viața mea.

NC: Păi bă! Futu-te-n gură, Nebunule, să moară copiii dacă nu vine ăla din Anglia.

AG: Da, să moară copiii dac-a venit.

NC: N-a venit? Păi cine e ăla din Anglia, mă?

AG: A fost un bucătar din...

NC: Bă, cine-i ăla din Anglia? Băi nenorocitule, tu ai intrat la oamenii ăia la Coșbuc acolo și nu mai puteau să te dea afară de pe proprietate. N-am fost io și m-am interesat și acolo de tine?

AG: Unde, mă? Eu am nouăj' de mii de case acolo...

NC: Ai nouăj' de mii... Dă-mi, băi, banii, lasă... nu mă interesează pe mine.

AG: Nouăj' de mii am dat pe spațiul ăla...

NC: Băi băiatule! Dă-mi banii! Dă-mi banii, nu mai aștept. Eu vreau să-mi dai banii.

AG: Da, o să ți-i iei. Eu ce ți-am spus acuma, să moară... tot ce... vrei tu și tot ce... Dacă eu te-am mințit cu ceva...

NC: Să moară... Băi nebunule, băi... Cine e la tine-acasă acolo?

AG: Cine să fie? Maică-mea.

NC: Fii atent că mă duc acolo. Mă duc și, dacă tu n-ai să ce zbier eu pe-acolo-șa, să vezi tu... Să mă scuipi pe mine-n gură. Dă-mi banii!

AG: Eu îți spun că nu e...

NC: Ce, mă? Bă, ce nu e, bă? Băi nenorocitule. Am mințit oamenii pe-aicea: „Stai că mâine, stai că poimâine..."

AG: Ai dreptate, ce vrei să-ți spun...?

NC: Am dreptate, da? Băi, dacă pun mâna...

AG: Mai aștepți și tu până luni și ți-i iei, băga-mi-aș pula în viața mea...

NC: Băi, ai zis și săptămâna trecută...

AG: Ascultă ce-ți spun eu aicea, deci zilele astea, oricum până luni, și ăștia mint... Că și-a luat barcă, băga-mi-aș pula în barcă... Acuma... era la... la ăla, românul ăla care are restaurant acolo. A zis că dă nu știu pe unde și vinde casa, băga-mi-aș pula....

NC: Păi n-a venit, mă, de-acum două luni acasă, și-a luat bilete la avion? Că nu găsea pe internet? Băi băiatule...

Mă gândesc de câte ori am amenințat pe cineva la telefon. Chiar de câte ori am pocnit pe cineva cu sete, pentru mult mai puțin, în văzul oamenilor. Și am primit un simplu NUP. Și-mi dau seama că Nuțu nu înțelege că nu mai e un cetățean obișnuit. E boxerul care nu poate da nici măcar un singur pumn pe stradă. Orice vorbă aruncată în vânt poate fi judecată aspru când vine vorba de un „lider al unei grupări infracționale organizate". Considerat mafiotul numărul unu al României,

Ion Balint trebuie să înțeleagă că se află în postura ingrată de a nu mai putea suna să-și ceară proprii bani.

După câteva zile în care n-am avut timp să ne vedem, hotărâm să mergem la el, ca să tragem un pic de fiare în sala amenajată în garaj și să mai povestim. Chestia cu doi iepuri e pasiunea mea.

Capo face piept. Împins culcat cu 120 de kilograme. Eu vreau să fac brațe. Îmi ia cinci minute să desfac ganterele și să le transform din 35 de kilograme în 20, ca să pot face mișcarea pentru biceps.

Lucrăm în tăcere. După ce transpirăm serios, Nuțu scoate mobilul.

— Mă duc până la 220 să pun pe bară, îmi zice. Vârf.

Formează un număr și continuă:

— Da' numa' pă natural, nu bag nimic nasol...

Când răspunde persoana apelată, își schimbă vocea:

— Ia zi, nea Ioane, cum ești? Mai bine...? Bravo. Și cu banii mei cum facem...? Curând? Păi așa zici de anul trecut...

Nu-mi vine să cred că Nuțu aruncă în eter vorbe pentru care ar putea fi acuzat atât de ușor.

— ... Hai, nea Ioane, că așa zici mereu, dă și tu ceva acolo, să te mai cred.

M-am temut degeaba. Conversația decurge cât se poate de calm. Nuțu închide telefonul și își scoate tricoul, care mustește de sudoare. Tot spatele îi e tatuat ca al unui adevărat Yakuza. Un japonez înarmat cu două săbii e încadrat de doi dragoni impresionanți. În josul tabloului în tuș pe piele sunt bătute cu acul cuvintele care-i stau drept crez și aspirație totodată: HARD TO KILL.

Îi spun îngrijorat:

— Boss, iar începi cu astea? Intri iar la necaz...

— Și ce să fac, Codine, pe banii mei? Vrei să-ți spun de ăsta?! Cel mai mare luptător pe care l-a avut România! Draica Ion. L-am cunoscut în Constanța, avea să-i dea niște bani lu' Săceanu. Îi lăsase mașina semn și tot mai avea să-i dea. Când l-am întâlnit, îi

dădea Săceanu flegme și-l înjura. N-am suportat și i-am zis că-l țin eu. I-am plătit datoria, i-am scos mașina și el mi-a lăsat semn un apartament. Când am intrat la pușcărie, el a divorțat de nevastă-sa și i-a lăsat ei apartamentul ăla. De atunci nu mi-a dat nimic. Ce vrei să fac pe banii mei? Îl sun și atât. Nu te mai uita așa la mine, că nu-l amenințț, nu fac nimic. Îl sun să-l întreb când îmi dă banii mei. Sau nici asta n-am voie?!

Se întinde iar pe banca pentru piept și apucă furios bara grea. Îi înțeleg frustrarea, dar sunt și revoltat că nu reușește să-și accepte noua condiție de suspect de serviciu. Începe ridicările și continuă scrâșnit:

— Ăsta sunt eu. Sunt bun când ți-e greu; când te ajungi, e bine să nu mă cunoști. Exact așa a fost și cu primarul din Popești-Leordeni. Petre Iacob. Când l-am cunoscut, lucra la o fabrică de mezeluri și mi-aducea salam la câini. Când i-am dat primii zece mii să-și facă magazin, a zis că n-o să mă uite în viața lui. Apoi l-am luat asociat la fabricile de alcool cu Mihai Cuptor. Când a ajuns primar cu PSD-ul și

a venit acolo Gabi Oprea la o fabrică în campanie electorală, m-a sunat iar. Angajații de la uzină cu alți locuitori din Popești au vrut să-i linșeze. Oprea cu ai lui s-au baricadat și am trimis eu o sută și ceva de băieți să-i scoată și să-i încingă pe ăia din Popești, să vadă că nu e de glumă cu PSD-ul. Crezi că mi-au mulțumit vreodată?

Lasă bara jos și se îmbracă cu un tricou uscat adus de Claudia.

— E bine că am făcut mișcare. Fiare fac și mai joc tenis cu piciorul. Fotbal n-am mai jucat de mult timp și nici nu joc foarte bine. Am învățat târziu, în pușcărie. Mi-am făcut o echipă și rupeam tot. Aveam doi travei fundași, Mariana și Marcoleta. Nimic nu trecea de ei, aveau niște picioare lungi și le mai și ridicau pe sus. Cine intra la mine în echipă îi spuneam de la început că nu e loc de chiulit. La mine în echipă se aleargă. Și ce crezi? Toți alergau până li se tăia răsuflarea. Pe câțiva i-au luat cu salvarea de pe teren. La un moment dat m-au chemat gaborii și mi-au zis că nu-mi mai pun joaca la activități,

pentru că noi câștigăm totul fiindcă adversarilor le e frică să ne bată.

A uitat de furie. E din nou vesel.

Octombrie

Într-una din după-amiezile următoare stau în curte cu Nuțu, care încearcă să-l împace pe Cezar, fiul cel mic. A plâns toată ziua și Claudia e disperată. Mă uit la Coco, papagalul imens, și la ratonul Froni, care-și fac de cap prin curte, evitându-se totodată, căci nu prea se suportă. Coco e șeful curții până se lasă noaptea. Atunci, pe rând, unul dintre monștrii patrupezi e eliberat și papagalul se retrage în volieră. Sper din tot sufletul ca blestematul de Coco să nu învețe vreodată cum mă cheamă. Toți cei pe care i-a strigat vreodată au înfundat pușcăria. Când trec pe lângă el, îi șoptesc „Andrei, Andrei", poate îl induc în eroare.

În brațele tatălui, Cezar se liniștește. E un moment special, Nuțu e în formă și, în timp ce pregătește grătarul, începe să depene o poveste în perfectă antiteză cu seara care se așterne liniștită peste comuna Gruiu: cum s-a ridicat din stradă.

— Am fost smardoi de mic, așa că m-am dus la box, la Voința. După ce m-am pregătit o vreme, antrenorul m-a aruncat în ring cu unul mult mai pregătit. Prima rundă, m-a spart ăla cu bătaia. Parcă nu se mai termina. Venea peste mine încontinuu. La pauză antrenorul mi-a zis să-i dau perversa aia a mea de pe stradă. În runda a doua i-am prins-o. A leșinat pe loc și au sărit oamenii să-l ajute să nu-și înghită limba. Antrenorul m-a luat pe sus și urla de parcă era meritul lui. Au urmat alte treizeci de meciuri și n-am pierdut niciunul.

Claudia vine cu un platou acoperit și îl ia pe Cezar, care mai are puțin și adoarme.

— Asta până la șaptișpe ani, când am furat cu unii o sută șaizeci de butelii și, pentru că erau de la stat, ne-au dat pedeapsa maximă. Am stat un an de zile pe arestul capitalei, ceea ce nu era legal

căci eram minor, dar nu-i păsa nimănui. A fost un an extrem de greu. N-am văzut lumina zilei și gardienii mă băteau des și mă torturau. Unul era chiar un fost boxer pe care-l bătusem în ring. Fiind mai mare, venea pe la noi pe la sală. Ăla dădea cel mai rău. Toți aveau porecle în funcție de abilități. Ciumecu' era unul cu pumnul greu. Pâș-pâș se strecura noaptea la noi ca să ne bată, să ne ia direct din somn. Aveam în cameră un fost canoist, Cristi, cu un ochi de sticlă. Pe Ciumecu' l-am prins într-o seară singur la mine-n celulă. I-am instruit pe unii să bage saltelele-n ușă și m-am apucat de el. L-am omorât cu bătaia pe Ciumecu' și pe Cristi l-am mușcat de barbă. I-am scos ochiul și ne-am tăiat toți cu el, să pară că a făcut-o Ciumecu'.

Nuțu își ridică maioul și-mi arată semnele încă vizibile. Mă cutremur. Clipe de coșmar la șaptesprezece ani. La vârsta aia clipele mele grele arătau altfel. M-am certat cu mama fiindcă mă obliga să învăț prea mult pentru gustul meu și, în semn de protest, m-am apucat pe ascuns de școala de șoferi.

Amintirile astea nu îl tulbură prea tare. Continuă cu glas monoton, în timp ce pune bucăţile de carne pe grătar:

— Apoi am dat foc la saltelele alea în celulă. De la scandalul ăla au aflat şi superiorii că suntem ţinuţi acolo ilegal şi ne-au dat drumul. M-am dus înapoi lá box, de data asta la Semănătoarea. N-am stat mult nici acolo şi am încercat să fugim din ţară. Eu cu Sile. El a reuşit, pe mine m-au prins. Mi-au zis că, dacă îl aduc înapoi, nu ne bagă pe niciunul. Am trimis vorbă şi el s-a întors. Ne-au legat pe amândoi şi ne-au trimis la prizon. De data asta Jilava, unde am stat până la douăzeci şi şase de ani. Acolo m-am bătut şi pe urmă m-am împrietenit cu toată puşcăria. Aşa am ajuns ca azi să cunosc toţi şmecherii din toată ţara, din orice oraş, cât de mic. Am ajuns şef peste aripa de puşcărie de la tineret. Prindeam porumbei pentru gardieni, făceam tot felul de munci. Eram omul casei. Sile făcea acelaşi lucru la juniori, că n-avea 18 ani. La seniori era unu' Cezar, un şmecher adevărat, care era şef pe vremea aia la Bucureşti, cam cum suntem noi acum. Tot român, şi tot aşa a ţinut steagu' sus!

Vorbește fără patimă, ca despre un meci de box anost, în timp ce începe să scoată bucățile de carne friptă și să le pună într-un bol.

— Când a început Revoluția, noi nici n-am știut, că n-aveam nicio informație de afară. Am văzut cum i-au adus pe ăia împușcați pe la Timișoara și i-au incinerat undeva în spate, că mirosea. Au mai adus încă vreo mie de deținuți și, de unde eram o sută într-o cameră, am ajuns de două ori pe atât și stăteam trei în pat. Atunci le-am trimis vorbă lu' Sile și lu' Cezar și am organizat o revoltă. Toată pușcăria. Nu se mai putea, nu mai rezistam. Ne-am suit pe acoperișuri ca să ne cerem drepturile. Am stat câteva zile acolo, dar majoritatea au cedat. Unul câte unul. Am rămas patruzeci de oameni care am primit liberarea. Când am ieșit pe poartă, îmi amintesc că un ocnaș îmi cânta de la un geam, acompaniindu-se cu acordeonul: NU MAI MI-E FRICĂ DE PEDEAPSĂ, CĂ AM AJUNS PE STRADA NOASTRĂ. De atunci nu doar strada a fost a noastră. Toată lumea!

Friptura e gata. Ne așezăm la masă înăuntru și prind momentul să pomenesc despre un subiect pe

care presa și civilii l-au dezbătut ani la rând în fel și chip. Băieții lui, sub cadrul legal oferit de firma de pază și protecție Gladiatorul, erau folosiți la diferite firme, depozite, cluburi și alte obiective. Mulți optau pentru firma respectivă nu datorită calității angajaților, ci pentru că liniștea era asigurată chiar de numele fraților Cămătaru. Recunoaște că a fost acuzat de asta, dar nu s-a demonstrat niciodată în instanță. Împarte bucățile în farfurii și reia povestea:

— Cât despre bătăi, Codine, eu mi le-am făcut singur. Mereu am fost și eu acolo, n-am trimis avangarda, iar eu să stau pe telefon. De tăiat, n-am tăiat pe nimeni. Și când aveam cuțit, îl țineam pe stânga și doar îl desfăceam ca să le iau ochii când le dădeam croșeul de dreapta. Knockout. Una dintre cele mai grele a fost cu clanul Gruia, la Progresu'. M-au luat doi băieți acolo, unul era nașul meu. Se certaseră cu ai lu' Gruia și voia s-o rezolvăm. Nici nu ne-am gândit că e rost de bătaie. Mai erau încă trei băieți cu noi, unul dintre ei era Aliuță boxeru', îl știi. Mi-am lăsat Ferrariul parcat și am mers cu două mașini la ei. N-aveam nici măcar un briceag

la mine. Ai lu' Gruia... ce făcuseră? Ne așteptau douăzeci-treizeci pe strada unde era întâlnirea și ne-au înconjurat. Parcaseră niște rable ca să nu putem avansa cu mașina. Alte câteva zeci de romi se urcaseră pe acoperișurile și gardurile dimprejur. Ăștia ne-au luat primii când ne-am dat jos, cu molotoave și cărămizi. Ploaie. Ca la Posada!

Mă privește amuzat.

— Cum m-am dat jos, mi-a explodat pe umeri o sticlă aprinsă. M-am transformat pe loc într-o torță umană și am început să mă tăvălesc. Unul dintre ai mei mi-a smuls hainele de pe mine. Uite cum am ajuns eu în câteva secunde în pula goală în țigănie. Așa m-am apucat de bătaie. Dracul gol! În câteva minute a apărut Sile cu alți doi într-o mașină. Când a coborât un bolovan, l-a lovit direct în față și i-a rupt nasul. Îi ieșise osul prin piele, ceea ce n-a făcut decât să-l înrăiască mai tare. Seceram la ei amândoi. Eu în pula goală și el cu sângele șiroind peste gură și pe obraji, dar tot nu făceam față, din cauza ălora de pe case. Atunci nașul a luat o pușcă din portbagaj și

a început să tragă după ei. Au sărit ai dracu' de pe acoperișuri și așa am scăpat de acolo.

Oftează. Mai bea o gură de suc și îmi oferă calm finalul:

— Răzbunarea am găsit-o câteva zile mai târziu. Ta-su lu' Sandu Hingheru, Marian, lucra la REBU, unde erau angajați mulți dintre ăia cu care ne luaserăm. Am aranjat cu el să ne cheme și pe noi când îi cheamă la salariu. Ne-a chemat la parc la Libertății. Le dădea banii la un birou improvizat într-un garaj de-ăla din tablă. Noi aranjaserăm să nu răspundă poliția la telefoane o oră. Și ne-am dus acolo și le-am dat coma. Cu bâtele, cu rângile sau doar cu pumnii. I-am călcat în picioare, până n-a mai suflat unul.

Am terminat de mâncat și mă tot foiesc. Aș vrea să ies să-mi aprind un trabuc. Îmi arde buza la propriu. Recapitulez în gând bătăile mele. Prin vară am dat un singur pumn, mort de beat, la Cluj la Untold. Ploua cu găleata și mi-am scos pantofii din picioare ca să nu alunec pe podeaua de lemn de la VIP. Cu un an în urmă m-am bătut împreună cu un prieten cu vreo patru vlăjgani, undeva în vârf de

munte, pe la Susai. Și atunci mort de beat. Mai mult ne-am tăvălit în zăpadă și, pentru că eram înfofoliți bine, am scăpat cu fața curată. Mai înainte a fost una pe malul lacului Herăstrău. Eram singur și m-am luat cu trei. I-am spart unuia un pahar în cap și apoi m-am pus în gardă. Am dat vreo doi pumni, mi-am luat vreo două picioare, dar am rezistat. Mă întreb ce-ar fi fost dacă m-ar fi văzut Il Padrino în vreuna din situații. Sunt sigur că s-ar fi tăvălit de râs...

— Zi-mi de lei... îi spun dintr-odată, hotărând să amân trabucul pentru plecare.

Nuțu se lasă pe spate. Simt că-i un subiect care îi face plăcere.

— Am cumpărat doi pui de lei subnutriți de la Mamaia, din parcul de distracții. Frate și soră. Îi avea unu' Puiu, un fotograf din Brașov. Mi-a fost milă de ei și i-am adus la mine la fermă, în Sălaj. I-am hrănit cu mâna mea. Când s-au făcut mari, am început să caut o altă leoaică cu care să-l împerechez pe al meu. Ce să vezi? Am găsit alți doi lei frate și soră, îi avea un american la vânzare. Și ce crezi? Îi crescuse la București, la Marriott, într-o cameră de

hotel. Când a venit la mine și a văzut condițiile, mi i-a dăruit pe amândoi. Masculul era superb, avea o coamă imensă. Când am aflat din pușcărie că mi i-au luat și i-au dus la Grădina Zoologică, m-am întristat. Nici nu mă pot duce să-i văd. N-am fost niciodată după ce am ieșit.

Se lasă tăcerea. E momentul să mă retrag.

— Sărut-mâna pentru masă, eu am plecat.

— Nu uita, Codine, mâine la unșpe jumate. Avem zi grea.

Știu. Știu chiar mai bine decât el.

Afară s-a făcut răcoare. Mă uit pe cer, scotocind după brichetă. Trabucul ușor umed începe să fumege abundent către cerul înstelat.

Octombrie

Nuțu mă cheamă la ferma lui din București, Șoseaua Sălaj 277-283. Știind că mama lui stă la câteva străzi distanță, mă bucur. Am insistat pe lângă el să mă ducă s-o cunosc pe mama lui și a lui Sile.

Smaranda Stoica, supranumită Mimi Cămătăreasa. Am auzit povești contradictorii despre ea. Atât din oraș, cât și de la fiul ei, Ion. Pentru a putea să-l înțeleg mai bine pe Nuțu, trebuie să îi cunosc și singurul părinte rămas în viață.

— Hai că vine Gulu să te ia, îmi zice el, confirmându-mi că urmează s-o întâlnesc.

Pe de o parte, mă bucur că vine Costel Stoica, frate pe jumătate cu Nuțu, exact ca Angelica. Nu l-am mai văzut și sunt foarte curios. Pe de altă parte, aș fi preferat să merg singur acolo, ca să pot sta cât vreau. Până să îi explic lui Nuțu asta, apare Costel. Într-o Dacie albă. Un pic grăsuț, deloc amenințător, nu pare făcut din același aluat cu Sile și Nuțu. Pare că masivitatea, agresivitatea și masa musculară a fraților Balint au venit pe linie paternă.

Gulu mă preia și mă duce pe Soreni. Din câte știu, casa copilăriei lui Nuțu a fost pe Buturugilor, dar mama lui s-a mutat la un moment dat pe Soreni, unde în timp a strâns mai multe proprietăți. Smaranda mă așteaptă deja în drum: Nuțu a prevenit-o că merg s-o cunosc. Se ține destul de

bine la vârsta ei. Doar părul alb ca omătul și un baston negru la capătul căruia e legată o năframă colorată îi trădează vârsta.

— Am osteoporoză la șold, îmi zice ea în timp ce se așază pe o bancă de lemn din fața casei.

E îmbrăcată într-un fel de capot alb cu flori colorate, cum poartă femeile la țară prin gospodărie, ziua și noaptea. În picioare are niște papuci roz. Pielea albă îmi confirmă încă o dată spusele lui Nuțu: „Noi suntem români, chiar dacă au fost mereu mulți țigani în jurul nostru."

Nu știam cât de greu sau ușor o să-mi fie să vorbesc cu ea. Se dovedește însă că bătrâna doamnă are și darul povestirii, și povești pe măsură. Intru imediat în universul ei, fără să pun multe întrebări. Mă simt când în romanele lui Sadoveanu și Rebreanu, când în ale lui Marin Preda și Panait Istrati.

— Bunicul meu a fost chiaburul Zaharia și era foarte avut...

Așa își începe Mimi povestea, privind în susul străzii, să vadă dacă e careva cu ochii pe noi.

— Tatăl meu, Ștefan Zaharia, a îndrăgit-o pe mama, Rada Petrișor, o femeie sărmană din Videle. Rada mai avea treisprezece frați și surori, crescuți toți doar de mamă, căci tatăl murise la 1914 în război. Ștefan și Rada s-au iubit pe ascuns, ca să nu afle bătrânul Zaharia, și rodul iubirii lor a fost o fată pe care Rada a dus-o la Videle s-o crească împreună cu mama ei. Când Rada a rămas grea a doua oară cu Ștefan, de disperare a bătut la ușa surorii lui, femeie înstărită și la casa ei. Aflând povestea, sora lui Ștefan, tatăl meu, a luat-o pe Rada în casă și apoi s-a dus să îi spună lui Zaharia că Ștefan are deja doi copii cu femeia și ar fi cazul s-o ia de nevastă. Când a aflat, chiaburul Zaharia l-a chemat de îndată pe Ștefan și l-a pus să curețe o fântână adâncă. Odată Ștefan intrat în fântână, taică-su l-a lovit în cap de câteva ori cu o găleată... Voia să-l ucidă și să scape de rușinea de a se împreuna cu o fată săracă. Cu capul spart, Ștefan a zăcut în fântână și a făcut pe mortul până când călăul s-a îndepărtat. Atunci a ieșit de-acolo și dus a fost. A luat-o pe Rada și au plecat la București, mai exact în comuna Măgurele, actualul Sălaj din sectorul 5.

Tot mama Radei, săraca, i-a ajutat și și-au cumpărat o bucată de teren pe Buturugilor, unde și-au făcut prima casă. Acolo m-am născut eu, Smaranda Zaharia, la 10 mai 1939.

Avea deja două surori mai mari și a urmat un frate, după câțiva ani. Ștefan era măcelar și făcea ceva bani, iar Rada era țesătoare la Iuta. Se descurcau destul de bine când, ironia sorții, tatăl lui Ștefan, chiaburul Zaharia, a apărut iar în viața lor. Comuniștii i-au confiscat averea și el s-a refugiat în casa lor de pe Buturugilor. Rada însă s-a îmbolnăvit de la praful din țesătorie și s-a stins la câteva luni de la venirea pe lume a fiului. Ștefan s-a recăsătorit cu Saveta.

– De cum am văzut-o intrând în casă, i-am sărit în brațe și i-am zis „mamă". Surorile mele mai mari însă îi spuneau Veta. În al doilea război, tatăl meu a tras mai mult din cauza rușilor care ne ocupaseră decât din cauza bombardamentelor, cu care se obișnuise. Cei dintr-o garnizoană rusească i-au oprit căruța cu care se deplasa și i-au înlocuit pe loc cei doi cai frumoși pe care îi înhămase la ea

cu două gloabe. Tatăl meu nu s-a lăsat însă, așa că noaptea a intrat în grajdurile rusești și a fluierat o singură dată. Caii au venit în galop și el i-a dus acasă. În câteva ore, soldații ruși erau la el la poartă. Un vecin care vorbea rusește i-a îmbunat, așa că ne-au scos la poartă pe toți cei patru copii ai lui Ștefan și s-au mulțumit să ia doar caii și să îi aplice „hoțului" o scurtă corecție.

Smaranda Stoica se oprește și-și privește lung bastonul cu năframă.

— Ani mai târziu prin '44, '45, tata a avut de-a face și cu legionarii. Aflaseră ei de câțiva din Măgurele care încalcă rânduirile. Au trimis o dubă în care să fie încărcați. Tata a fost smuls din casă de lângă Saveta și de lângă noi, copiii, și urcat în dubă. Despre el aflaseră că ia de prin țară viței și porci și îi taie clandestin. Tot cartierul mânca de la el. După ce l-au urcat în dubă, băieții în parpalace de piele au început să adune și alți bărbați de pe aceeași stradă. Saveta mergea în urma dubei și noi, cei patru copii, ne-am alăturat. Când îl urcau pe

unul dintre vecini, am reușit să-l scoatem pe tata din dubă și ne-am agățat de el, plângând. Văzând asta, legionarii l-au luat la picioare până l-au lăsat lat, dar măcar nu l-au mai săltat. A rămas în colbul străzii cu noi, familia lui, strânsă în jurul lui ca un scut. A doua zi, cei pe care-i urcaseră în dubă au fost găsiți morți pe un câmp aflat la câteva sute de metri de casa lor. Fuseseră eliberați și împușcați din spate în timp ce alergau să se salveze. Tata s-a reprofilat și s-a făcut fierar betonist. Își făcuse o mică echipă de tineri muncitori printre care și Niculae Balint, din cartierul Tei. Când m-a văzut într-o zi de pe schelă, că mergeam cu merinde pentru tata, s-a hotărât că el pe Smaranda o vrea. S-a dus chiar la tata să mă ceară, iar el nu s-a opus. I-a spus că, dacă și eu vreau, el e de-acord. M-am luat cu acte cu Niculae Balint și, pe când ne aflam la Călărași, unde tata și Niculae lucrau la șantierul de celuloză și hârtie, printre plimbări pe Dunăre și Borcea, uite că am rămas gravidă cu Ion. Câțiva ani mai târziu a venit pe lume și Sile. De mic, Nuțu a iubit caii și a avut grijă de ei. Era disperat să aibă cei mai frumoși cai și hamuri cu zorzoane. Ieșea mereu cu ei

să îi alerge și îi adora, pur și simplu. Sile n-avea treabă cu caii, însă avea un câine, pe Jack, pe care-l iubea ca pe ochii din cap. Îl lua cu el peste tot și se certa adesea cu hingherii care voiau să-l ia.

Mimi face o scurtă pauză, ca pentru a răscoli prin amintiri.

— Ceaușescu a luat toți țiganii din valea Florească și i-a mutat în cartier la noi, într-un ghetou, nu departe de unde stăteam. Începuseră problemele în cartier, așa că mi-am chemat băieții și le-am spus: „Mamă, să aveți mare grijă. Dacă veniți acasă bătuți, vă bat și eu, mai abitir!" Când băieții erau mai mari, 16 ani să fi avut Nuțu, Niculae lucra la moara Assan. Când a plecat la muncă, la cinci dimineață, l-a lovit o mașină și a murit. Eu când l-am găsit, am albit pe loc. La ceva timp l-am cunoscut pe Stoica Anghel, cizmar de lux cu prăvălie pe Lipscani. Era cu vreo șapte ani mai mare ca mine, eu aveam treizeci și puțin, da' nu exista să trec eu pe stradă și să nu întoarcă capul după mine toți bărbații. L-am luat din interes, nu pot să te mint,

că făcea bani mulți și eu aveam doi copii. El făcuse cizmele de spectacol ale Lidiei Jiga[3]. Era încălțată chiar cu ele când au sfâșiat-o propriile ei animale, pe care le dresase chiar ea, un leu și un tigru. Nu te întorci cu spatele la fiare, maică, ține minte. L-am luat din interes pe Stoica, cum îți spuneam, dar m-am păcălit, că tare rău am dus-o. Cum se scula dimineață, îl chema pe Gorică și-l trimitea după coniac. Bea de stingea și fuma trei pachete de țigări pe zi. O dată la trei săptămâni venea acasă mangă și spărgea tot. Doi copii am avut cu el, pe Angelica și, un an mai târziu, pe Costel. Vezi toate casele astea de vizavi? Eu le-am făcut, cu banii lui, dar cu mâna mea. Să aibă toți cei patru copii ai mei casă lângă noi. Le-am trecut pe numele lor. Veneau țiganii cu căruța de cărămizi și eu le dădeam cerceii din urechi și le spuneam să mi le lase și să vină cu cerceii a doua zi ca să-și ia banii.

Când spune asta, Smaranda Stoica duce mâna la cercei și îi remarc pentru prima dată, împreună

3 Prima femeie din lume care a dresat lei și tigri. Ultima ei reprezentație a avut loc pe 7 noiembrie 1970, la Harkov, în fosta Uniune Sovietică (n. red.).

cu un inel de pe mână. Par niște tinichele, cel mult aur de 14, de proastă calitate. De pe inel, ochii îmi alunecă pe mâini, care sunt foarte muncite. Nu sunt doar brăzdate de vreme și muncă. Degetele sunt toate încovoiate zdravăn, ca și cum ar fi fost prinse în menghină.

— Când Nuțu era ceva mai mare, să tot fi avut 17 ani, doi infractori bătrâni din cartier, pe la 50 de ani fiecare, cu multă pușcărie, l-au luat cu ei să fure niște butelii. Țăranu și Bulgaru au spart un depozit și pe Nuțu l-au luat cu căruța, să stea afară să încarce marfa, că știau că are cai buni și îi strunește bine. I-au prins și i-au băgat pe toți.

Îmi amintesc povestea de la Nuțu. Știu că a fost arestat la 17 ani pentru furt din avutul obștesc. Nu mi-a spus însă că l-au corupt doi recidiviști și că a fost luat drept *getaway driver*. El și-a asumat complet fapta. O întreb așadar pe Smaranda despre infracțiunea de care a fost acuzată. Să-mi spună exact ce s-a întâmplat atunci. Care au fost faptele care au trecut-o pe Mimi Cămătăreasa pe tabloul infractorilor importanți ai capitalei. Știu varianta

lui Nuțu: Angelica practica proxenetismul. Avea fete la treabă peste tot, în special la Disco Herăstrău. Pe două dintre ele, aduse din provincie, le ținea în casa de pe Buturugilor, care era în proprietatea mamei ei. A fost de ajuns ca procurorii s-o includă pe bătrâna doamnă în „grupul infracțional organizat".

— Ascultă ce-ți spun, să auzi când pleci de aici așa: „Coana Mimi a murit fără lumânare" dacă te mint cu ceva. Eu pe alea două nu le-am văzut și nu le-am auzit numele până am ajuns în sala de judecată. Untilă Natalia și Cincilei Ana le chema, le știu numele și acum, că mă bântuie.

— Cincilei Ana era porecla... intervin eu mirat.

— Nuuu, așa o chema! Am auzit când o striga judecătorul. Până la urmă mi-au dat cu suspendare. Dar stai să-ți spun cum m-au luat. După ce m-au ridicat prima oară și m-au ținut pe arestul capitalei o zi și o noapte, mi-au dat drumul. La o săptămână au venit iar la mine în curte, procurorul Sântion cu câțiva polițiști în uniformă, și m-au luat la omor. Am căzut și au sărit cu picioarele pe mine. A venit Gulu în fugă de la el

de acasă, că l-a chemat lumea, și s-a pus în fața lor și a strigat la ei că mă omoară. Atât. Și-a luat cinci ani pentru asta... Costel o infracțiune nu a făcut în viața lui. M-au dus la Municipal mai mult moartă decât vie, noroc cu Oprescu, că era prieten cu Nuța și ținea la el. M-a băgat direct în operație. A alungat și presa de acolo și după, când eram la reanimare și venise poliția să mă ia, le-a zis că el mă dă doar pe semnătură, că dacă plec de acolo sigur dau ortu' popii și să știe și el a cui a fost vina, cu nume și prenume. Mare om. Și lui i-au făcut ăștia manevra de l-au arestat! Mare manevră! Când am plecat de la spital, Oprescu mi-a zis clar să nu mai muncesc. Dar cum puteam?! Aveam toți patru copiii la pușcărie și doi nepoți la mine în grijă, copiii Angelicăi. Vasi și Boni, adică Vasile Iulian Mihai și Oana Mihai. Copii mici, a căror mamă tocmai își luase doișpe ani de pușcărie. Doisprezece ani! Ca pentru crimă! Opt ani a făcut săraca la Târgșor, opt ani în care eu i-am cărat pe ăștia doi acolo să n-o uite și le spuneam mereu că e nevinovată. Eu nu zic că n-a făcut ce a făcut. Dar doisprezece ani?!

Pe băncuța de lemn din fața porții, așezată lângă mine și strângând bastonul legat cu năframa, Smaranda plânge. Plânge după fata ei cum n-a plâns nici când i-a murit marea dragoste, primul ei soț. Plânge cum n-a făcut-o nici când mi-a povestit cu atâta tristețe de tatăl ei, Ștefan. Lacrimile-i curg șiroi pe obraz.

Într-un târziu încearcă să continue, cu un tremur în voce.

— Boni are o firmă de imobiliare acum. Și de curând a cumpărat de la stat casa aia galbenă din dreapta, care era pe numele Angelicăi și i-a fost confiscată. Casa pe care am construit-o eu cu mâinile mele și în care am trăit eu cel mai mult. Mare bucurie am s-o știu la ea.

Sună telefonul.

— Uite, ea mă sună, că e la magazin, să vadă ce să-mi ia.

Smaranda scoate un Nokia 1310, model pe care în România îl mai au doar oamenii foarte sărăci sau mafioții care nu vor smartphone. Apelul coincide

cu venirea lui Costel, așa că îmi iau la revedere de la doamna Mimi și mă retrag.

Prin geamul Daciei o mai privesc o dată pe bătrâna cu părul alb, rămasă pe băncuță. Smaranda. La fel ca mama și fiica mea.

CINCI

Legende urbane

Octombrie

Stau cu Nuțu pe un ponton de pe lacul Snagov. Caut să-mi fac curaj ca să-l întreb.

— Hai, zi! mă îndeamnă el.

— Voiam să te întreb de niște... legende urbane.

Zâmbește.

— Vrei să știi dacă am dat oameni la lei...

Zâmbesc încurcat și încuviințez scurt din cap.

— Păi ce rost avea?! Câinii mei sunt mai răi!

De data asta râde de-a dreptul. Un ciobănesc de Asia Centrală închis într-o cușcă latră, parcă pentru a confirma spusele stăpânului.

Încurajat, continui să întreb despre legendele construite în jurul lui:

— Te-ai bătut cu mascații?

Nuțu Cămătaru cade pe gânduri, ca de fiecare dată când amintirea nu e tocmai plăcută.

— În 2004, procurorul Muscalu și Sântion au decis arestarea noastră în timp ce se aflau la pescuit pe baltă la Brăila. Au început cu Sile și cu Fluturică. Știam că urmez, dar știi că eu nu fug. Eram la Mamaia intrasem la hotel Parc să mă văd cu o gagică pe care o aveam în perioada respectivă, una Elena. Eram singur. M-au înconjurat douăzeci de mascați în lobby. Aveau armele în mâini și strigau „culcat". I-am recunoscut pe doi dintre ei, chiar dacă aveau cagule. Îi știam de mici. I-am strigat pe nume. „Cătăline, Țigane, așa faceți, mă?!" I-am bulversat o secundă și am apucat să-i ard un croșeu unuia din dreapta mea. A căzut pe loc, dar altul m-a lovit cu patul puștii în arcadă și am căzut și eu. Când s-au îngrămădit să mă lege i-am mai dat unuia un cot. Nu mi-au pus niciodată cătușele mai strâns ca atunci. Mă tăia oțelul până la os. La dreapta încă am semn de atunci.

Îmi arată încheietura mâinii drepte, unde încă se văd niște dâre albe de la tăieturile acum vindecate.

— Apropiații te consideră un om de viață și mereu pus pe șotii. Ai făcut farse? Ești genul?

— Îmi amintesc acum una. Eram la mare la o piscină, cu câțiva de-ai mei. Era și Cosmin Gușă acolo, l-a întrebat pe Răzvan Păunescu cine suntem. Răzvan i-a spus că suntem niște băieți răi și atât. Când a venit Tamango... îl știi pe Tamango, nu?

Îl cunoscusem pe Tamango la una dintre sindrofiile lui Nuțu. Unul mai în vârstă, cu multe bijuterii de aur, pantaloni la dungă și cămașă în dungi. Îi spun. Nuțu continuă:

— Așa, el, el! Așa era și atunci. Mereu elegant, mereu cu mult aur pe el. Când a venit acolo, s-a aruncat direct în piscină îmbrăcat. I-am făcut semn să nu vorbească și i l-am prezentat lui Gușă ca pe un șeic arab, saudit sau ceva, nu mai știu. Ne-am distrat cel mai mult că, după vreo două ore în care am stat toți la masă, s-a îmbătat Tamango și după ce a plecat chelnerița a strigat în gura mare: „Mamă, ce cur ar

asta!" Ne-a bufnit pe toţi râsul când l-am văzut pe Guşă cum se uită...

— Care a fost cea mai rea bătaie?

— Aa... Astea au fost multe. Nu ştiu pe care s-o aleg. Uite, era unu' Chisălău de la Iaşi, când eram eu tânăr. Foarte mare şi foarte rău. Distracţia lui favorită era să omoare în bătaie bucureşteni. Avea tatuat în frunte „Jos Ceauşescu" şi a intrat la puşcărie pe vremea lu' Ceaşcă fix pentru asta. Când l-au băgat cu mine în celulă, am intrat direct în el. L-am bătut până a căzut în genunchi şi l-am pus să-şi ceară iertare. A fost singura variantă. Să sar eu primul şi să-mi prindă frica.

Într-o după-amiază frumoasă ne plimbăm amândoi pe lacul Snagov, cu barca lui. El la volan, eu în stânga. Pândesc momentul să-l întreb de Alberto Ranaldi, mafiotul din Camorra ucis în Bucureşti. Ştiu că Nuţu a fost suspectat de uciderea lui.

— Prin nouăştrei, nouăşpatru, nu mai ştiu exact, de Horoscop se ocupau Tino şi Chinezu. Se vindeau o grămadă de maşini. Sile s-a dus de câteva ori şi i-a

ars pe niște italieni care vindeau mașini. Le-a luat mașinile cu totul. Ăia s-au dus la băiatul ăsta, Alberto Ranaldi, care era mafiot adevărat, napoletan, dar stătea ascuns în țară la noi. A întrebat de noi și i-a pus pe Fane Spoitoru și pe Radu Frumosu să ne sune și să ne cheme la Cafeneaua Veche, să vorbim. Eu, când m-au sunat ăștia, m-am făcut foc... prea mult tupeu. M-am dus acolo hotărât să-i bat pe amândoi de față cu italianul ăla, să vadă și el ce brigadă de forță are lângă el. Doar că, atunci când am ajuns, țineau capul jos. A vorbit doar italianul. Era un domn, efectiv. Mi-a spus că a auzit de noi, știe cine suntem și ne respectă. Mi-a explicat că printre mașinile luate de Sile era un Golf al unuia care, de fapt, intrase la pușcărie. Ăia erau banii pentru el acolo și pentru familie. Mi s-a părut de bun-simț să intervină pentru omul ăla. Am sunat să îi aducă omului Golful înapoi. Din momentul ăla am devenit cei mai buni prieteni. L-am ajutat, i-am oferit protecție. Am și învățat multe de la el. Era un șmecher adevărat. A fost executat în 2004, cu un pistol de calibru mic. Drept în ceafă. Glonțul a rămas în creier. Sânge n-a curs aproape deloc. Când l-au găsit polițiștii în parc, au zis că i s-a făcut rău.

Inițial am fost pe lista de suspecți. Nu-i așa mereu? Dar până la urmă și garda și-a dat seama că eram ultimul care avea nevoie de el mort.

Povestea i-a schimbat complet starea de spirit. Întoarce barca și îmi zice pe un ton amar:

— Hai acasă, parcă nu mai am chef de barcă...

Stau cu Claudia în curtea lor. Ne apropie cumva treaba asta cu fumatul și profit de ocazie că ne-am adunat lângă scrumieră să o întreb cum l-a cunoscut. Vreau să știu asta de la ea. Nu m-am înșelat. Începe cu un zâmbet care-i luminează fața:

— Eram la restaurantul iubitului prietenei mele. A apărut el. Toți și toate se învârteau în jurul lui. Era respectat... era o forță. Eu aveam douăzeci de ani. Mi-era frică, dar mă și fascina. Cineva ne-a făcut cunoștință, la cererea lui... cred. M-a întrebat dacă beau ceva. I-am zis „Nu, mulțumesc". N-a insistat. Nu după multă vreme a plecat. După vreo câteva zile m-a căutat. Îmi propunea să ieșim. Nu știam că e însurat...

Zâmbește larg, privind lung vârful țigării.

— Am aflat pe urmă. El trecea printr-un episod dificil cu fosta soție, am zis să lăsăm timp să se liniștească treburile. Asta era de ziua mea, la trei luni după ce ne-am cunoscut.

Scutură scrumul și ridică privirea.

— Timpul a trecut, noi am rămas împreună. Inclusiv după arestarea lui din 22 februarie 2013. În februarie 2014 ne-am căsătorit la Rahova. Am făcut demersurile necesare la primărie și ne-au trimis două doamne să se ocupe de formalități. Am avut martor un băiat arestat cu el și pe soția lui. Au participat 10 persoane, nu aveam voie cu mai mulți. Nu am purtat rochie, că afară era destul de frig. Nici el n-a purtat costum. Nu era voie cu flori, tort, fotografii, muzică. Doar ce a putut cumpăra Nuțu de la magazinul din incintă: suc și prăjituri. Am stat două ore, a fost ca o vizită normală. Ca să-mi aduc aminte de ziua aia, după-amiază mi-am tatuat chipul lui pe spate, iar pe degetul pe care se poartă verigheta mi-am tatuat inițiala lui.

ȘASE

Procesul

Octombrie

Ceasul sună la zece și jumătate, iar la unsprezece fix ies din casă și o iau pe DN1 către comuna Gruiu. Tot la unsprezece, prietenul meu cel mai bun e chemat la procuratură în cadrul unui proces penal pe probleme economice. E acuzat de spălare de bani și știu că ar putea fi reținut cu ușurință pentru 29 de zile, chiar dacă e nevinovat. Hotărăsc să nu mă mai uit la telefon până la casa Balint.

Ajung la 11.35. Nuțu mă așteaptă în prag. Poartă pantaloni lungi albi și tricou polo. E gata. Mă poftește totuși înăuntru, să luăm micul dejun.

Claudia ne face ochiuri cu brânză și roșii. Înghit cu noduri și mă uit deja către telefon, să văd când și dacă iese al meu. Deja fac calcule. Probabil că procurorul l-a lăsat să facă niște anticameră și l-a preluat târziu.

La 12.05, ne suim în mașina mea, cu destinația Jilava. Am primit aprobare să merg cu el la vizită la Nuțulică. Mai are un an până la comisia care urmează să stabilească dacă i se mai reduce din pedeapsă sau execută încă trei ani. Tatăl lui nu speră mare lucru de la comisie. E convins că pentru un Cămătaru n-o să aibă milă.

Îmi arunc mereu un ochi către telefon, cu gândul la prietenul meu. Pe bancheta din spate e o pungă cu ziare și reviste pe care le-am luat pentru Nuțu Jr. Taică-său speră să ne lase să i le dăm. Am strecurat în pungă și un exemplar al cărții mele, *Consumatorul de suflete*. E permis un singur pachet pe lună. O vizită săptămânală și bani puși pe card, pentru a putea fi consumați la magazinul penitenciarului. Unde sunt prețuri de cârciumă în Herăstrău.

Telefonul e întunecat ca gândurile mele. Afară e la fel. S-a anunțat cod galben de furtună. Nu-mi vine să-i spun motivul, deși îmi dau seama că simte că nu sunt în apele mele. Ce-aș putea să-i spun? „Ai făcut cincisprezece ani, boss, dar eu sunt îngrijorat că l-au chemat pe prietenul ăsta al meu un pic?" Cum să-i spun exact? „Băiatul tău a făcut doi ani, mai are vreo trei, și eu fac pe mine să nu primească și fratele meu vreo 29 de zile?!" Să-i spun, când lui i-au băgat jos deodată frații, sora, mama și soția, că eu am inima strânsă că poate al meu nu suportă arestul?! Nu. N-am cum.

Și deodată se face lumină. Mai întâi pe ecran. Apoi în mine și, în sfârșit, afară. M-a sunat să-mi spună că e în regulă, procurorul i-a mai cerut niște acte, dar a cam înțeles în principiu că nu are pe ce să meargă.

Ajungem la Jilava. Lăsăm telefoanele în mașină și ne îndreptăm către poarta închisorii. Trecem pe lângă un autobuz cu gratii care, dacă n-ar fi o rablă, ar fi vintage. În autobuz, deținuții scoși la muncă sunt lipiți de geamuri și strigă în cor:

— Să trăiască domnul Nuțu! Respect, Nuțu Cămătarul

Balint face câțiva pași în direcția junghiului pe roți și îi salută ridicând scurt mâna.

Ajungem în dreptul unui ghișeu în spatele căruia îmi dau seama că se află ofițerii care decid dacă intrăm sau nu, deși ni s-a aprobat deja vizita. Amândurora.

— Dă-mi buletinul, zice Nuțu.

I-l dau și el îl înmânează celor din spatele ghișeului, pe care eu nu-i văd. Apoi se apleacă să-i vadă mai bine.

— Aaa, Vărzare, aici mi-erai, mă? Futu-te-n gură de pervers! Codine, ia vino să-l vezi pe ăsta... Din cauza lui am făcut eu trei ani în plus!

Îmi face semn cu mâna să mă apropii și să mă uit înăuntru. Mi-e cam jenă să mă uit prin gemulețul deschis la ei ca la niște porumbei pe care chiar el îi ține într-o cușcă. Însă Nuțu insistă. Mă aplec scurt și mă uit la gardieni. Sunt vreo cinc sau șase, printre care și o doamnă aranjată. Scot u „trăiți" scurt și ies din raza lor vizuală. Nu m-ar

prins care e Vărzaru. Nuțu continuă dialogul cu el. I s-a schimbat tonul. La început era amuzat, doar puțin ironic. Acum e serios și amenințător.

— Ai văzut, Vărzare, că a făcut Căminișteanu accident cu motorul? Tu deocamdată ai scăpat...

Sunt îngrozit. Nu de ce ar putea păți acel Vărzaru, pe care oricum nici nu-l știu. Mă gândesc doar că i s-ar putea aduce lui un nou cap de acuzare pentru astfel de vorbe. Când ne îndepărtăm puțin, îmi mărturisește:

— Trei ani am făcut din cauza lu' ăla. Eram de câțiva ani aici la Jilava. Câștigasem prin muncă 53 de zile din pedeapsă. N-aveam nimic la dosar, purtare exemplară și încă două zile până la comisia de eliberare. Au intrat la mine-n celulă unu' Căminișteanu, șef p'aici, și unu' Lăutaru. Au făcut patru ore percheziție... n-au găsit nimic. Căminișteanu l-a pus totuși să scrie ceva în raport și Lăutaru l-a înjurat de față cu mine. I-a spus că ar fi scris dacă ar fi găsit ceva, cât de mic, dar că așa n-are cum. Căminișteanu l-a dat afară și l-a adus pe Vărzaru. Căminișteanu a aruncat un leu pe jos și s-a făcut că-

găsește. Vărzaru mi-a făcut raport și l-a prezentat în comisie, care a decis pe baza asta să mă mai țină trei ani și mi-au anulat și zilele muncite.

Așteptăm în fața porții principale să fim strigați. Îi studiem pe ceilalți care așteaptă să-și vadă rudele sau prietenii. Fiecare în felul lui. Eu îi analizez pe rând. Mai multe țigănci cu fuste, câteva și cu puradeii după ele. O țigăncușă tânără, îmbrăcată extra-mulat într-un costum negru și pantofi sport. Slabă, dar cu un cur bombat și sâni apetisanți. Corpul e anulat total și ireversibil de urâțenia feței negre ca tăciunele, cu gingii vinețiii. Toată mecla hidoasă e încadrată perfect de toartele imense din urechi. Când îi vine rândul să treacă pragul porții, una dintre alea cu fuste pufnește revoltată:

— Ia uite româncele astea cum vine p'aicișea îmbrăcate.

Izbucnesc în râs. Revoltata are tenul mai deschis ca „românca" abia intrată. Mai sunt și două blonde, una dintre ele cu o fetiță cu ochi albaștri.

Și o măicuță măruntă, în strai bisericesc. Părul scurt și cărunt îi iese de sub culion.

Nuțu începe să le povestească ce se întâmplă în spatele zidurilor și la ce trebuie să aibă grijă.

— Un simplu card SIM dacă aveți din greșeală la voi, e belea mare și pentru ai voștri, și pentru voi.

Măicuța se închină la fiecare cuvânt. Una dintre țigănci se bagă în vorbă, zicând ceva despre al ei. Nuțu îl știe bine. I-l descrie femeii cu tot cu fapte, fără ca măcar s-o privească.

În sfârșit, trecem de prima poartă unul câte unul și de detectorul de metale. Un gardian îmi reține o folie de Ketonal și o brichetă. Ne examinează apoi pachetul și ne acceptă ziarele, revistele și cartea.

Intrăm într-o sală albă cu scaune și măsuțe albe. Cincisprezece la număr. Ne așezăm la una dintr-un colț și încep să mă uit în jur. Posterele cu imagini din desene animate, printre care și sirena Ariel, mi se par ireale. Lângă masă apare Vărzaru, care se scuză de zor în fața fostului deținut Balint.

— Șefule, știi cum e... așa au fost ordinele. N-am avut ce face. Știi și matale cum e...

Nuțu nu-l bagă în seamă. Deținuții intră în sală. Îmbrăcați toți în civil, nu cum mi-am imaginat eu. Balint Jr poartă blugi și un tricou imprimat. Șaten și cu ochii extrem de albaștri, cu o mână tatuată în întregime. Când ne vede, fața i se înseninează. Își strânge tatăl în brațe, iar mie îmi strânge mâna. Ne așezăm la masă. Ceilalți deținuți fac la fel, fiecare la măsuța albă la care stau rudele ori prietenii lui.

Tatăl și fiul încep să povestească despre ce li se întâmplă. Tatăl despre procesul care se apropie, fiul, despre condițiile în care trăiește. La un moment dat intervin și eu:

— Câți sunteți în cameră?

— Șaptesprezece, răspunde el. E mai bine acum, eram douăzeci. Asta unde sunt eu. E o scurtă aici, unde e mult mai bine.

Înțeleg că „scurta" e o aripă cu mai puține camere. Fiindcă mă vede mirat, Nuțu Jr adaugă:

— Acolo stau barosanii. Becali, Borcea, Sayid. E altceva acolo. E mult mai relaxată treaba și n-ai de-a face cu toate ciorile astea drogate.

Dar sunt și mai mirat.

— Cum să fie drogați? întreb.

Izbucnesc amândoi în râs.

— Pot să bage marfa direct pe vreo fereastră, mă lămurește Jr.

— Unii, când joacă fotbal, dau mingea peste gard și li se întoarce alta plină, zice taică-său.

— Mai sunt niște câini pe care-i lasă gardienii să intre și să iasă și ăia de afară le lipesc punga pe burtă, plusează fiul.

Îmi dau seama că nu sunt singurele exemple, dar nu mai insist.

Ora a trecut pe nesimțite. Tatăl și fiul se strâng din nou în brațe. De data asta parcă nu vor să-și mai dea drumul. Îmi feresc privirea, împins de gândul absurd că în felul ăsta aș putea să le ofer un moment de intimitate în acel loc al nimănui. Mă uit la masa unde stă blonda care și-a adus fetița cu

ochi albaștri. Copila e așezată pe masă, iar tatăl ei deținut o îmbrățișează îndelung și o sărută.

— Gata, toată lumea afară, strigă un gardian.

Ies primul. Gardianul de la care îmi recuperez medicamentele și bricheta îmi zice:

— Să scrii despre noi. Te urmărim, să știi...

Îmi spun în gând că exact asta o să și fac.

Ieșim și pornim spre Gruiu. Pe drum discutăm despre faptul că nu se găsește de lucru în penitenciar pentru Nuțulică, la fel cum nu prea s-a găsit mai niciodată pentru Nuțu. Cămătarii intră la pedeapsă fără mari șanse de a scădea din ea. Nici ăia care sunt condamnați pentru droguri nu se aleg cu așa ceva. Inamicul public numărul 1, Ion Balint, zis Nuțu Cămătaru, este dușmanul declarat al drogurilor. Nu s-a atins vreodată de ele și nici nu vrea să audă. Nu are milă față de cei care fac bani din „moartea albă". Încheie cu o voce tunătoare:

— Eu le știu faptele. Care s-a ocupat cu asta să mă ocolească. Oricum, să știi că toți au primit de la Dumnezeu copii dependenți de droguri, care au

ajuns rău de tot. Asta e pedeapsa că ai dat și tu la copii!!

Îl las acasă și stabilim că ne revedem seara, cu toate că se anunță furtună. E miercurea în care Sile Cămătaru își logodește fata cea mică. Fiindcă e minoră, nu face nuntă, dar uniunea lor are aceeași importanță pentru familie. Și se grăbesc, căci peste o săptămână au proces, iar riscurile de a intra iarăși sunt mari.

Seara aștept să treacă grindina din capitală și mă duc cu un șofer să îi recuperez pe soții Balint. Sunt eleganți, dar un pic mai relaxați decât la nunta precedentă. La propriu și la figurat. Nuțu e în costum negru, cu cămașa neagră deschisă. Întâmplător, și eu sunt îmbrăcat la fel. Claudia poartă o rochie scurtă bicoloră, cu mult bun-gust. Sunt veseli și glumesc tot drumul până la salonul ales de Vasile Balint, undeva prin Militari. Nu știu de unde își iau puterea oamenii ăștia. Mai e o săptămână până la un proces greu și e ziua în care am fost la Jilava, la Nuțulică. Până și vremea de afară ne arată că lucrurile nu sunt deloc roz. Plouă torențial.

La restaurant, Vasile Balint își întâmpină fratele în capul scărilor. Se vede treaba că și el a avut aceeași inspirație vestimentară ca și noi. Ne conduce la masa noastră, aflată chiar lângă masa mirilor și a nașilor. Lăutarii așezați deja în poziție, cuplați la niște boxe monstruoase, ne „dau marșul" în forță.

Mireasa e îmbrăcată într-o rochie strânsă pe corp și bătută toată în pietre, iar mirele e într-un smoching. Nașul, Manu Bombardieru, e îmbrăcat într-un costum alb în dungi, cu vestă și cravată violet cu buline albe. Naşa, Nicoleta, e fata cea mare a lui Sile. Vine degrabă să-și salute unchiul și mătușa. La masa lui Nuțu sunt câțiva fini și apropiați de-ai lui. Când orchestra face o scurtă pauză, Nuțu, așezat de partea cealaltă a mesei, lângă Mogoș, îmi strigă:

— Codine, să nu-l scoți vreun ciumeg pe Manu ăsta în cartea ta. Îi zice Bombardieru că vindea petarde și pocnitori în târg!

Și râde cu poftă, așa că îmi permit și eu să zâmbesc.

Spre deosebire de nunta lui Mogoș, la logodnă sunt șaptezeci la sută bărbați și restul femei. Îi recunosc pe Box și pe Aticu, dar sunt și mulți alți băieți răi, la costum sau în tricou mulat. Presa le spune „locotenenții lui Nuțu", dar el nu îi scoate din „finii mei" sau copiii mei".

În primele ore, ringul de dans e ocupat doar de femei, mai puține și bucuroase de atenția bărbaților. În rochii colorate și extrem de sclipitoare, dansează în cerc pe ritmuri de manele. Sorinel Copilul de Aur începe melodia creată pentru Nuțu, cea pe care a cântat-o și la nunta lui Mogoș. Ia microfonul și vine la masa noastră. Dan Bursuc, nelipsitul impresar, compune versuri noi pe telefon chiar de lângă Nuțu și i le arată vocalistului, ca să știe cum să continue. La fiecare citire, Sorinel face ochii mari înainte să înceapă, apoi deschide de fiecare dată la fel:

— Auzi ce zice...!

Pe melodia asta curg și dedicațiile, însoțite de bani pentru lăutari. Mogoș, prietenul cel mai bun al lui Nuțu, și Geo, finul lui, mă menționează în ale lor, așa că răspund și eu de îndată.

Pe la ora 2.00, după ce am băut fiecare câte un pahar de vin, plec spre casă cu urechile țiuind. Până la proces mai sunt șase zile.

Octombrie

A doua zi nu îl sun pe Nuțu, însă în seara următoare mă înființez la el. Se simte apropierea instanței. Sunt două înfățișări și e foarte posibil ca ambele să fie ultimele. La Curtea de Apel se judecă o faptă de agresiune fizică. După un alt proces, Sile Cămătaru și Aticu s-au întâlnit pe holurile tribunalului cu câțiva denunțători în procesul cu pricina. Nuțu era și el în tribunal, cu soția și un alt băiat, dar la o distanță considerabilă de locul întâlnirii. Mâncau crenvurști și încercau să convingă câțiva jurnaliști că nu vor să dea interviuri.

La întâlnirea dintre Sile și denunțători a existat o provocare sau lucrurile au degenerat pur și simplu. Unul dintre ei l-a lovit pe Sile cu telefonul în cap și croșeul de dreapta al fratelui mai mic al lui Nuțu a

plecat automat. Devenit pe loc victimă, atacatorul a căzut la pământ fără suflare. Prietenii lui au început să strige ca din gură de șarpe:

— Săriți, ne taie Cămătarii!

Poliția și Jandarmeria au intervenit pe loc și i-au luat atât pe Sile și Aticu, cât și pe Nuțu și pe celălalt băiat. Au fost acuzați de agresiune. Cum nu existau camere de luat vederi în incinta Curții, ci doar una afară – și aia nefuncțională –, nu a dat nimeni nicio importanță explicațiilor lui Ion Balint. După mărturiile jurnaliștilor care se aflaseră lângă Nuțu în momentul agresiunii, i-au schimbat acuzația în „tulburarea liniștii publice" și procurorul a cerut trei ani. Toată speța urmează să se judece miercuri dimineața la ora 8.00, dar există motive de amânare, deoarece între timp băiatul care era cu Nuțu și Claudia a decedat.

În aceeași zi, la ora 12.00, la Curtea Supremă se judecă un dosar mult mai complex. Cincizeci și șase de acuzați în același dosar, deși faptele au fost complet diferite. Singurul numitor comun e faptul că au fost alcătuite grupuri infracționale organizate,

deși nici acelea nu au avut legătură între ele – poate doar una de rivalitate.

Pe de o parte e Nuțu Cămătaru în procesul de șantaj intentat cu ajutorul denunțătorului Gheorghe Antonescu, zis Gigantu. Sile Cămătaru e implicat într-un dosar de cămătărie pe baza unui caiet găsit în posesia lui în pușcărie. Procurorul a afirmat că nota persoanele și sumele împrumutate prin cazinouri de fiii lui. Aticu și Box sunt acolo pentru o bătaie.

Pe de altă parte, sunt șeful Clanului Sportivilor, Radu Roșca, și câțiva de-ai lui. O dispută în stradă cu alții. S-a lăsat cu focuri de armă și ceva victime doborâte de gloanțe.

Nuțu și Claudia îmi mărturisesc că se așteaptă la orice în miercurea fatidică a proceselor și că se gândesc că, și dacă lucrurile se amână, le e teamă că el nu prinde sărbătorile acasă.

Mai sunt patru zile până la proces.

În ziua următoare, acasă la Nuțu, mă gândes mult la acuzațiile care i se aduc. Mi-e și mai clar c

nu mai e de mult Ion Balint – acuzațiile sunt aduse șefului „clanului Cămătaru". Și-mi vin în minte invitațiile primite de la ei. Nuțu era Ion Balint, iar Vasile Balint se semna peste tot Sile Cămătaru.

Îi spun și Nașului. Nu mai e de mult un om ca oricare altul și trebuie să acționeze în consecință. E boxerul care trebuie să îndure orice umilință și să nu dea nici măcar un singur pumn pe stradă. Însă el nu poate să conceapă asta. Nu e pregătit. Deja nu mai poate să ridice tonul la telefon, darămite să amenințe, fie și voalat, fiindcă ar „crea o stare de temere", cum scrie și în rechizitoriul din procesul cu Gigantu, pe care l-am citit. Nuțu însă nu vrea să accepte nicio înfruntare:

— Tu știi câți bani am de luat din piață? Câteva milioane. Banii mei! Și am ajuns să mă rog pentru ei?! Orice telefon dau, vorbesc mai frumos decât cu mama. Când simt că mizeriile astea mă iau la mișto, îi întreb dacă vor să fie următorul Gigantu. Dacă vor să-mi facă vreo cheie. Cât crezi că mai rezist așa? La unul dintre florarii ăia ai lu' Bambina i-am dat 500 000 de euro ca să ia o piață. A zis că o sută i-a dat

lu' Onțanu, a sponsorizat și campania lu' Geoană... Și ce crezi, când m-am eliberat, mi-a zis că a pierdut banii și că nu mai are ce să-mi dea. Și uite că nu l-a mai omorât nimeni!

Mai sunt trei zile până la proces.

A doua zi îi găsesc un pic agitați. S-au întâlnit cu o tânără botezată de Nuțu care a ajuns destul de rău cu drogurile. Exact genul de probleme pentru care el nu poate avea empatie. Pentru droguri nu poate găsi scuze nimănui.

– Tatăl ei mi-a fost prieten drag. Și a murit împușcat la mine-n brațe. Înainte să moară m-a pus să-i promit că îi botez fetița. Așa că m-am dus, deși nu-mi plăcea nici de soția lui, nici de neamul ei. Mă-sa era din neamul lu' Știoacă și mai pusese niște nași din partea lor, dar am zis să-mi țin promisiunea. După biserică am fost într-un cort unde se ținea petrecerea. Eu eram cu Sile, cu unu' Gușă, de-i zicea Talpa Iadului, că avea unu nouăzeci și vreo două bute de kile, cu unu' Bibi și cu încă doi, trei băieți.

Erau invitați mulți din clanul Știoacă și alte clanuri. Foro cu ai lui, Noiembrie cu brigada, în fine...

În living plutește o atmosferă apăsătoare. Îl simt stresat. Continuă:

— Am simțit că e groasă și le-am făcut semn alor mei să mergem. Am lăsat darul, însă înainte să ieșim Sile nu s-a putut abține și a golit un spray de-ăla paralizant în cort. Să fi văzut cum se călcau în picioare să iasă. Dar, ai dracului, veniseră pregătiți. Imediat au scos săbiile la noi. Bibi, care a fost primul pe față, ajunsese la mașini. Și-a luat Audiul și a intrat în gloata de țigani cu toată viteza. Jur că am crezut c-a omorât douăj' de inși. Dar le-a rupt doar picioarele. Atunci Gușă al meu a ridicat un topor de pe jos și s-a apucat de ei. Eu cu Sile ne-am pus pe ei cu pumnii și picioarele. Atunci ăștia ai lui Știoacă, perverși cum sunt ei, au întors armele împotriva lui Foro și Noiembrie și ai lor. „Corsarii mei", țipau ei, „să fim cu familia noastră!" I-am devastat atunci.

Mai sunt două zile până la proces.

În seara dinaintea înfățișării sunt iar la Nuțu acasă. Neliniștea și frustrarea plutesc în aer. Au venit în vizită și doi băieți cu care Nuțu s-a împrietenit la Jilava. Un boxer care acum e antrenor la un club obscur și un hoț care-și păstrează cu mândrie îndeletnicirea. Povestește că s-a întors din Italia, unde a făcut nouă luni de pușcărie. Și că simte că toate îi merg rău, fiindcă în ultima vreme îl tot prind.

– Nașule, nu știu cum fac, că numa' stânga fac... i se plânge lui Nuțu. Da' plec în Germania într-o săptămână, poate mi s-o schimba norocul. Știi că sunt cuminte și dacă aflu că-s oamenii-n casă evit să mă bag, că nu-mi trebuie mie fapte grele.

Nașul îl aprobă doar din cap. Într-un fel îl înțelege, deși genul ăsta de fapte nu sunt tocmai scena lui.

Se bucură de prezența mea, fiindcă asta le dă ocazia să depene povești din închisoare pe care le-au trăit toți trei. Cum e intrarea boxerului într-un cor al bisericii. Ca să-i mai scadă zile din pedeapsă. Conducătorul corului, un țigan înalt și bine făcut,

puşcăriaş şi el, îl luase la ochi că n-are voce şi că nu cântă decât „A-a-aaa" la refren, aşa că se tot lua de el. Dar boxerul se gândea că nu deranjează pe nimeni. Când a fost apostrofat a mia oară, a răspuns şi el: cu ceva morţi, cu ceva familie. Ţiganul s-a repezit spre el şi boxerul, experimentat, l-a adormit pe loc cu un upercut în bărbie. L-a şi prins în braţe şi l-a ţinut strâns, să nu vadă cei strânşi la slujbă. Şi cânta netulburat mai departe: „A-a-aaa..." Celor câţiva care vedeau scena le făcea semne că ţiganul se simte rău. Preotul s-a prins şi el şi îl mustra cu degetul, cântând şi el „A-a-aaa".

După plecarea celor doi rămân cu soţii Balint şi începem să ne uităm peste actele de la proces şi pe sentinţele de la fond şi apel. Mă simt deja foarte aproape de ei şi nu vreau să cred că va fi întemniţat din nou. Nici el, nici fratele lui. Au petrecut deja la răcoare cincisprezece, respectiv douăzeci de ani din viaţă. Aproape o treime din viaţa lui Ion şi jumătate din cea a fratelui mai mic. Încă cinci ani pentru fiecare ar fi devastator.

Dar cel mai puternic simt un lucru: dragostea
lui pentru fiul cel mic, Cezar, îl face vulnerabil
n, în fața unei sentințe cu care altfel ar fi destul
bișnuit.

Ne ducem cu toții la un vecin care a făcut ciorbă
urtă. Mâncăm și glumim cu gazdele. Nimeni
nai scoate o vorbă despre ziua următoare. E un
-venit moment de respiro.

E ajunul procesului.

Ceasul sună la nouă. Mănânc în fugă un
viș și fumez pe drum. În cap mi se amestecă
medenie de gânduri. Cele negre le las să iasă
eamul întredeschis al mașinii, odată cu fumul
ícios de trabuc. La 10.30 sunt la Claudia.
uie să o iau de acasă și să fim alături de soțul ei
ocesul de la Curtea Supremă.

Parchez în față și, pentru că nu-mi răspunde,
rs-o anunț că am venit și că e timpul să mergem.
reb ce a făcut Nuțu la primul proces, dimineață
rtea de Apel. Cel cu bătaia din tribunal, în care el

era acuzat de „tulburarea liniștii publice" și-n care decedase unul dintre acuzați.

— L-au amânat, cum credeam, răspunde ea și se urcă pe scaunul din dreapta.

De pe drum își mai sună o dată soțul.

— Ia zi, Bot, ce faceți? ... Aha. Sunt pe drum cu Codin, m-a luat de cinci minute... De unde să-ți iau covrigi, băi Bot...? Bine, lasă că văd eu. Ne vedem acolo.

Nu încetează să mă uimească tăria acestor oameni în astfel de situații. Oare s-au obișnuit?

Parchez în fața intrării la Intercontinental și dau cheia parcagiului. O pornim cu pași repezi pe Batiștei, către clădirea Curții Supreme. Pe drum ne oprim și Claudia cumpără covrigi și pateuri de la o patiserie din drum.

Nuțu ne așteaptă în curte. Așezat pe o băncuță, cu avocatul lângă el. În fața lor stau Sile și apărătorul lui. Prin preajmă mai sunt câțiva băieți de-ai lor. O parte sunt și ei acuzați, alții au venit doar ca să-și arate susținerea. Printre ei sunt doi fii

ai lui Sile, pe care îi recunosc: au fost la logodnă. Îi mai recunosc pe Geo, fin de-ai lui Nuțu, și pe Aticu.

Peste vreo jumătate de oră trec de poartă și Radu Roșca cu câțiva din Clanul Sportivilor. Nici nu se uită spre Nuțu și Sile. Se așază într-un alt colț al curții, împreună cu Adi Preda. Când mă zărește, Roșca mă salută și îmi face semne: vrea să știe ce caut acolo. Îi răspund la salut și dau din umeri.

La un semn al avocatului, ne ridicăm toți și pornim către intrarea în clădirea Curții Supreme de Justiție. Rămas mai la urmă, Radu reușește să mă oprească. E curios:

– Ce faci aici? Ai și tu proces?

– Nu, sunt cu ăsta al vostru. Am venit cu Nașul.

Și îi fac semn către Nuțu, care tocmai intră.

Trecem prin detectorul de metale de la intrare și ne așezăm la birourile cu banchete din lemn din holul pătrat. Așteptăm să fim chemați în sală. Apare și Mogoș, lucru care mă bucură, fiindcă e singurul care-l poate scoate puțin pe Nuțu din starea de

anxietate într-o zi ca asta. Și fix așa se întâmplă: cinci minute mai târziu, râd și se înțeapă unul pe altul, așa cum au făcut și în biserică, la prima mea întâlnire cu Mogoș, și cum au făcut mereu.

— Îl sun odată pe boul ăsta de Mogoș, îmi zice Nuțu incredibil de vesel, și-i zic că au apărut în cartier la el doi kurzi care dezmembrează mașini... Să se intereseze de ei. Iamil și Dumil. I-a căutat două zile, până s-a prins și m-a sunat să mă înjure. Ha-ha! Te-ai prins? Ia-mi-l și du-mi-l!

Toată lumea râde cu poftă. Ai zice că așteptăm miezul nopții de Revelion.

În sfârșit, suntem chemați în sală. Cincizeci și șase de acuzați cu avocații lor și cu susținătorii fac sala să pară neîncăpătoare. Cinci minute mai târziu, judecătorii solicită o pauză pentru a se sfătui, așa că ne reluăm locurile la birourile din holul de marmură. Urmează două ore de așteptare în care eu, Nuțu și Sile mâncăm din ce-a cumpărat Claudia. Mulți ies în curte la fumat.

Când suntem chemați iar, trupa noastră se așază în ultimele rânduri din sala de judecată. Eu

stau chiar în ultimul. Îmi aduc aminte de școală. În fața mea sunt Nuțu, care își ține soția pe după umeri, și Sile.

Gigantu n-a venit nici de data asta. A dat declarație, dar n-a mai venit nici la fond, nici la apel. Se așteptau ca măcar de data asta să apară.

Primul caz discutat e cel în care Aticu și Box s-au bătut în plină stradă. Ce mă surprinde e faptul că amândoi au avocați din oficiu. E audiată o martoră, o fată din cartier care a asistat la scandal.

– Vă mențineți declarațiile făcute?

– Da, doamnă judecător. Le mențin. Adică pe ultima.

– Pe cea de la Curtea de Apel, deci. Dar pe cele de la Fond și de la poliție?

– Nu, nu. Pe alea nu.

– Și care e motivul?

– Eram drogată.

– Erați drogată mereu? Și de fiecare dată când ați fost la poliție? Și la primul proces?

– Ăăă... da, da.

— Și atunci ce ne spuneți despre Stoica Alexandru, zis și Aticu? Că nu a luat parte la încăierare?

— Ăăă... da, da. Adică era și el acolo, da' doar se uita.

— Am înțeles. Acum sunteți sub influența vreunei substanțe?

— Nu, nu. Azi nu.

— Și nu ați fost abordată de nimeni din acest proces?

— Nu, nu.

Lângă mine, Aticu zâmbește.

Se termină audierea în cazul lui și se trece la al lui Roșca și al băieților lui. De data asta martoră e o doamnă în vârstă, îmbrăcată cu bun-gust, care are un vocabular elevat. Coafată și rujată, poartă o rochie în buline cu sacou pe deasupra.

— Vă mențineți declarațiile făcute?

— Da, doamnă judecător. Eu în principiu îmi mențin tot ce am declarat, că doar n-am mințit. Doar că lucrurile s-au întâmplat acum cinci ani și anumite amănunte îmi mai scapă.

Toți cei cu care am venit își dau coate. Unul șușotește:

— Asta a uitat pe bune!

— Liniște în sală! Spuneți, doamnă, ce vă amintiți?

— Am auzit în ziua aceea exploziile. Mi-am dat seama că sunt focuri de armă abia când am deschis poarta și am văzut o victimă pe caldarâm plină de sânge. Pe stradă era un război în toată regula. M-am speriat și m-am refugiat în casă, după ce am încuiat poarta. La adăpostul căminului meu, am continuat să supraveghez strada de la etaj cu ajutorul unui binoclu...

Toți inculpații izbucnesc în râs.

Râd și eu, dându-i coate lui Aticu, care lovește cu palmele în bancheta din față. Doamna se întoarce spre noi:

— Nu mai râdeți. Îl am de la tatăl meu, este un binoclu militar...

Lumea râde și mai tare.

— Liniște în sală! Continuați, doamnă. Pe cine ați văzut?

— Asta e... Că n-am văzut clar. Aveau glugi și șepci pe cap și se luptau pe stradă lângă victima împușcată. Tot ce am văzut a fost o mașină suspectă cu numere de Bulgaria!

După mărturia doamnei, procesul primește un nou termen: miercurea următoare, la ora 12.00. Deznodământul se amână așadar, iar mandatul de aducere a lui Gigantu e ultima speranță a apărării.

Ieșim și ne despărțim în stradă. Eu rămân în Centrul Vechi, fiindcă seara am o premieră la CinemaPro. *Breaking news*, al profesoarei mele, regizoarea Iulia Rugină. I-am promis că ajung. Ne vedem și cu ceilalți profesori ai mei: Dragoș Bucur, Dorian Boguță și Andi Vasluianu, care a și jucat în film. Aș vrea să le povestesc ce am văzut și trăit și să le spun că ăsta e filmul care cred că merită să fie făcut. E o groază de lume prezentă. Cam ca la proces. Numai interesele sunt cu totul diferite.

Ziua procesului a trecut fără un deznodământ clar. Doar că, pentru Nuțu, asta ar putea fi de bine.

ŞAPTE

Legiunea Străină

Octombrie

Am iubit şi am fost iubit. Am făcut şi rău, şi bine. Am dansat şi am fumat. Am luat bătaie, dar am şi împărţit pumni. Am pierdut multe nopţi. Am şi câştigat câteva zile. Am îmbătrânit.

E ziua mea. Treizeci şi şapte.

Ajung mai târziu la petrecerea pe care mi-am organizat-o. Vin de la o premieră. Am ţinut neapărat să urc pe scena Sălii Palatului alături de Marcel Iureş. Două replici şi şaizeci de secunde am avut în filmul *Octav*, dar în aşa companie, chiar nimic nu mai conta.

Majoritatea prietenilor mei sunt deja acolo. Printre ei, și Nuțu, Mogoș și soțiile lor. În ultimele două luni am fost aproape nedespărțit de Nuțu: nunți, petreceri și vizite la închisoare, povești de viață și viața pur și simplu, lăsată să se întâmple. Plus termenul recent din proces.

Când intru, e primul după care mă uit. Știu că în aceeași zi cu mine e născut și Nuțulică și mă gândesc ce o fi în sufletul lui când se află la petrecerea mea, în timp ce fiul cel mare e închis. Totodată e un semn – sau cel puțin așa cred. Nimic din ce facem nu e întâmplător.

I-l prezint Nașului pe tatăl meu. Stau multă vreme de vorbă, în timp ce eu mă apuc de băut. Apoi i-l prezint și pe Chișu. Mă simt prost că Nuțu stă la bar. Îl cunosc destul de bine deja, sunt sigur că n-a băut decât o cafea. Totodată mă bucur – a venit! Un prieten bun, blogger de meserie, emite o concluzie sublimă:

— Doar la ziua ta puteau să vină și Nuțu Cămătaru, și Oana Sârbu.

A treia zi, Nuțu mă sună să mă cheme la el. Ar vrea să stau cu el cât face vinul. E un început de toamnă extrem de friguros, așa că mă îmbrac bine. Parchez Mercedesul în fața casei și intru în curte.

Nașul e între butoaie, trebăluiește de zor cu doi băieți. A cumpărat câteva sute de kilograme de struguri ananas. E soiul din care face vin an de an. A pus și de un grătar. Poartă un trening roșu și cizme de cauciuc. Mă duc să bag în frigider sticlele de cola pe care le-am adus cu mine și mă alătur celor care muncesc.

– Ia un pahar de must direct din lighean, de la sursă, mă îmbie Nuțu.

Iau. Vine și Claudia, cu Cezar în brațe. Îl preiau eu pe cel mic, ca să mă fac util, în timp ce ei pun masa în curte.

Discuția alunecă ușor în zona procesului de miercuri de la Curtea Supremă. Îi spun Nașului că sper să fie adus Gigantu pentru mărturie. Nu prea crede.

– Nu vine ăla... și nici ei n-au interes să-l aducă. Vor să mă condamne doar pe declarația dată

inițial, fără să aibă avocatul ocazia să-l mai întrebe ceva...

Apoi vine vorba și de restul persoanelor implicate în dosarul complex. E rândul Claudiei:

— Aticu e finul nostru. I-am botezat primul copil. Tare greu i-a fost nevestei, că el a stat mai mult prin pușcării. Nici acum nu-l văd bine. E acuzat că a tras într-unul cu un pistol, dar cred că era doar cu bile.

Mi-l amintesc pe Aticu la proces: părea lipsit de griji. Mulțumit cu avocatul din oficiu. Treaba asta n-o înțeleg. Era vorba, totuși, de libertatea lui. La fond și la apel primise doisprezece ani. Încerc să deslușesc și restul lucrurilor:

— Dar în cazul cu Box și Roșca? Ce s-a întâmplat acolo?!

Știu doar că e cazul observat de doamna vigilentă cu binoclul din dotare. Nuțu oftează. Îmi explică în timp ce întoarce carnea:

— Radu Roșca cu câțiva băieți îl urmăreau pe unu de e dealer, să-l ardă. Unu Robert Yok, fix ăla care la Apel s-a luat cu Sile. Ăsta făcuse sală unde făceau și Box cu Dan Chiraș, băiatul ăla care a murit.

ii, ăla care era cu mine pe hol când a fost faza cu
le și cu ăla. Chiraș și Box l-au luat pe ăsta în mașină
-l lase acasă când au sărit ăia din Clanul Spor-
rilor cu ceva bâte și pistoale. De împușcat s-au
mpușcat între ei, totuși. Că au tras prin geamuri și
trecut glonțul pe partea ailaltă.

Ca de obicei când vine vorba de droguri și
ai ales despre cei care fac și bani din asta, devine
rios:

— Pe mine nici măcar nu m-a tentat să încerc.
m avut mereu în jurul meu. O dată mi-a adus Costel
igatti pe unu' Jean al lu' Doncică să-i dau o sută de
ii. I-am ținut un Mercedes S-Class garanție. Când
venit să-mi aducă datoria, mi-a adus o pungă de
1 kil de cocaină și mi-a zis că mai are doișpe. I-am
us să o ia din fața mea, să lase banii și să uite că
-a cunoscut...

Seara se lasă mult prea repede peste grătar,
ust și povești.

Marți, în seara dinaintea procesului, sunt din
u la el. Nimeni nu vrea să vorbească despre ziua
mătoare. Știu de la Claudia că nu doarme aproape

deloc înaintea înfățișărilor, dar altfel Nuțu nu-și arată niciodată grijile sau temerile. Cum am intuit, cea mai mare grijă e legată de Cezar:

— Nu mi-e de pușcărie, că-s obișnuit. O să-mi fie dor de băiatul meu... zice el arătând spre fiul cel mic. Și când am ajuns în Legiune mi-a fost ușor în comparație cu pușcăriile de la noi...

Știu deja că Ion Balint a făcut parte din Legiunea Străină. E un subiect pe care de multe ori am încercat să-l abordez, dar Nuțu l-a evitat de fiecare dată. N-am reușit să înțeleg de ce, așa că fiecare refuz nu a reușit decât să mă stârnească. Mai încerc o dată. Și reușesc!

— După Revoluție am plecat din România cu un prieten, Paul. Prima dată ne-am stabilit la München. Acolo ne-am făcut puțin remarcați prin viața de noapte. Paul al meu l-a înjunghiat pe unul și lumea a început să ne respecte. Așa l-am cunoscut și pe Arkan, care în perioada aia lua taxă de protecție de la cele mai tari cârciumi și magazine de pe Maximilianstraße. Îl împușcase în picior pe un șmecher... Îl știam și noi, îi zicea Topcanezu. Ne-am

împrietenit cu Arkan, că zicea că n-a cunoscut mulți români ca noi. El strângea în perioada aia pe lângă el sârbi și albanezi și orice băieți care nu erau musulmani. N-am vrut să rămânem cu el. Eu aveam în buzunar o vedere cu Nisa și voiam să ajung acolo... Cu primii bani pe care i-am strâns, am luat un Audi și am plecat acolo.

Parc-a uitat de procesul de a doua zi. E visător.

– Când am ajuns, am început să luăm cazinourile la rând. Lumea a început să ne știe și să ne prindă frica. La un moment dat am pus ochii pe un corsican, barosan mare. În fiecare an cheltuia juma' de milion ca să se dea cu mașina de Formula 1. Eram ginitori pe el în fiecare seară, că voiam să-l ardem. Într-o dimineață pe la șapte, când a ieșit din cazinou, am ieșit după el să-l facem. Atunci au venit doi motocicliști pe stradă și au început să tragă cu ceva gen Uzi, nu știam noi ce-s alea pe atunci. Primele fracțiuni de secundă n-am reacționat, nu credeam că așa ceva se poate întâmpla, ne gândeam că e o glumă proastă.

Scutură din cap. Și mie mi se pare o scenă desprinsă dintr-un film.

— Apoi ne-am aruncat pe jos și l-am tras și pe corsican. Am răsturnat și o bancă de lemn pe care am pus-o peste noi. Ăia au golit încărcătoarele și au plecat, nu s-au dat jos de pe motoare. Din ziua aia, corsicanul ne-a luat pe lângă el. Nu mai aveam viză, că ne expirase, și mai aveam și niște probleme cu legea. Corsicanul ne-a învățat că ne puteam înrola în Legiune, fix acolo, la Nisa. Pe vremea aia primeau infractori de tot felul, îi protejau și le făceau acte. Carte verde și de-astea... Odată înrolați, am plecat la Marsilia, la taberele de antrenamente. Am intrat la parașutiști și am învățat să trag cu arma. Devenisem chiar bun la asta. Am avut și niște misiuni în câteva țări, dar nu vreau să vorbesc despre asta, că tu scrii acolo... la tine-n carte, și numai serviciile nu le am pe cap acuma...

Zâmbește cu subînțeles și mă privește lung. Apoi ia o gură de suc și continuă:

— Doi ani am stat în Legiune, că Paul împlinea 36 de ani și nu îi mai prelungeau ăia contractul.

am vrut să ne despărțim, așa că ne-am întors la
a. I-am cunoscut acolo pe cei mai mari infractori
lume, ne-a fost de ajuns. Ne-am pus pe făcut
ni. Nu-i vorba, era bine plătită și Legiunea, că
m 3 000 de dolari pe lună, doar că noi știam că
tem mai mult. Prima mașină pe care-am luat-o a
un Renault 19, cu banii jos, direct de la dealer.
luat-o s-o trimitem în țară și ne gândeam noi cu
ntea de atunci să nu luăm germane, că la Renault
mai adaptează piese de pe la noi. Țin minte că
am urcat noi așa grei în ea și n-am reușit să dăm
spatele să plecăm. Mă luaseră toate transpirați-
că m-am gândit că ne-au ars ăia și că trebuia să-i
rău.

Își trece palma peste frunte, ca și cum ar vorbi
pre o problemă pe care o are acum.

– Când să-l mardesc pe vânzător, mi-a arătat
rebuie să trag în sus de o chestie la schimbător
ă bage în marșarier. M-am simțit și prost... Ei,
umplut mașina aia de covoare persane și alte
eturi și am trimis-o în țară, la familie. Ne-am
rat și cu alți români care o duceau bine pe-acolo.

Era unul Mihai Cotlet, escroc internațional. Se îmbrăca fraierul bine, vorbea șapte limbi străine și avea papagal. Intra în bănci după milionari și îi făcea pe-ăia din vorbe. Le schimba banii cu bani falși sau îi făcea de i-i dădeau lui, pur și simplu. Mergea la cele mai tari magazine de bijuterii și punea ochii pe o piatră mare, de la trei carate în sus. A doua oară intra cu un fals exact la fel și îl schimba cu piatra.

Își freacă palmele mulțumit.

— Patru milioane de dolari am făcut și am trimis în țară. Ăia au fost banii mei de început. Cumpăram mașini, le umpleam cu bunuri și le trimiteam. L-am căutat și pe Topcanezu, dar îl mierliseră unii în Saint Denis. Împușcat în ceafă. Și era foarte prudent, nu mergea cu nimeni în mașină, se ferea în permanență, dar tot l-au prins unii. Și la noi în sud intraseră rușii în forță, așa că ne-am zis că e momentul să ne întoarcem acasă...

S-a înseninat. Are un aer nostalgic, dar pot să intuiesc foarte bine și că nu vrea să povestească mai multe... Își termină sucul și dă stingerea:

— Cât e ceasul? Hai că ne vedem mâine la doișpe, la proces.

A doua zi ne întâlnim pe Batiștei la sediul Curții Supreme, în aceeași formulă ca în urmă cu o săptămână. De data asta covrigii sunt aduși de mine.

Martorul-cheie, Antonescu zis Gigantu, nu s-a prezentat. Judecătoarea e de acord cu propunerea procurorului să judece în lipsă, ceea ce e destul de grav. Gigantu a făcut plângerea și tot procesul se bazează pe faptul că el a avut o „temere" în legătură cu presupusele amenințări. Avocatul lui Ion Balint dorește să-l întrebe sub jurământ dacă nu a avut acea temere și în ziua în care i-a furat mașina din curte vestitului „șef de clan". Faptul că urma să se judece în absența martorului nu era de bine.

Până la urmă judecătoarea stabilește noi termene la sfârșitul lunii și ne vedem de drum. Eu o iau spre Intercontinental, unde mi-am lăsat mașina. Pe drum mă întâlnesc cu Radu Roșca și restul Clanului Sportivilor. Îi povestesc de cartea pe care o scriu despre Nuțu. Se grăbește să-mi spună:

— Cele mai mari fapte în țara asta eu le-am făcut, să știi. O să-ți povestesc cândva, să știi ce a realizat Clanul Sportivilor în țara asta...

Îl salut și traversez în grabă. Sunt convins că-mi ajung faptele lui Nuțu Cămătaru.

Ne întâlnim după două săptămâni, la Therme.

Între timp, am fost câteva zile la München, cu treabă, și m-am plimbat pe faimoasa Maximilianstraße, gândindu-mă cum era în perioada în care Arkan și băieții lui ridicau taxe de protecție. Apoi, după o zi în țară, am plecat la Londra. Iar la întoarcere m-au așteptat, bineînțeles, o mulțime de probleme la birou: orfelinatul familiei, câteva lansări de filme în care am jucat și de lansarea cărora am promis că mă ocup.

Cămătaru a avut și el parte de ale lui în perioada asta. Cum ar fi o nouă înfățișare la Curtea de Apel. Și un nou termen. Când îmi povestește, mă gândesc cu groază că ar putea să înfunde pușcăria. Condamnarea de la primele instanțe e de cinci ani. A executat deja trei, deci, dacă rămâne neschimbată, înseamnă încă doi. Nu știu cât mai poate duce

omul ăsta. Mai ales acum, când e atât de atașat de micuțul Cezar.

E prima oară când calc în locul ăsta, dar lui Nuțu pare să-i placă. Cezar și Claudia sunt cu colacul în piscină. După povestea cu înfățișarea, trece la dezamăgirea pe care i-a adus-o relația lui cu Gigi Becali:

– Îl știu de mult, și mereu l-am ținut. Și cu bani, și cu șmecherie... Eram cu el și cu Oneață la Lido, la hotel, când mi-a propus Păunescu să intru eu la Steaua. Poți să-l întrebi pe Nețoiu, că era și el acolo. I-am spus lu' Viorel că nu intru în fotbal, că nu mă pricep, și că să-l bage pe Gigi.

Vocea i se înmoaie brusc. Îi urmăresc privirea și înțeleg de ce. Se uită la Cezar, care e foarte fericit în apă. Râde sec. Apoi oftează, dar e tot amuzat.

– La un moment dat s-a luat cu Corsicanu. Ăla mereu îl lua la telefon și-l înjura numai de fetele lui. Și băga și-și scotea în fetițele alea de o luase Gigi razna. Voia să-l antrenez să se bată cu Corsicanu, înnebunise de tot. L-am căutat eu pe Corsicanu și l-am găsit la o cârciumă prin Herăstrău. Era cu un

văr de-ai lui Fane Spoitoru și cu niște arbitri. L-am pândit să se despartă de ăia și când s-a suit într-un taxi l-am blocat cu mașinile. Am spart geamurile la taxi cu pumnii și cu rângile și i-am scos prin geam pe el și pe ăla al lui Fane. Ăluia i-am dat doar un pumn în piept de și-a pierdut aerul și i-am zis să stea cuminte. Pe Corsicanu l-am spart cu bătaia și, când a căzut inconștient, soră-mea Angelica a sărit cu tocurile pe fața lui de l-a tăiat. De la asta cu Corsicanu a trebuit să le fac o vizită și lui Mihăiță Pistolaru, și lui Pepi, că făceau gălăgie.

E foarte calm. Mă gândesc că nicio persoană de prin preajmă n-ar putea să ghicească ce-mi povestește.

— Peste Mihăiță am intrat în casă să-i dăm omorul. Se ascundeau și copiii, și nevasta pe sub paturi, dar tot i-am găsit. I-am încins bine de tot. Pepi știam că stă în casă cu una Florența, o fată de oraș din vremea aia. Eram eu și câțiva băieți când am intrat peste ei în casă. Toți mari, cu bâte de baseball și ciorap pe față, de s-au speriat și rotweillerii ăluia când am spart ușa. Florența țipa: „Nu da, Nuțule,

nu da!" Nu-mi dădeam seama cum naiba de mă știe. Când colo, ce să vezi – mi se rupsese ciorapul de pe față și mă recunoscuse. L-am rupt în două pe Pepi. Când să plecăm, am recunoscut mașina unui fin în curte – i-o furase ăsta! I-am luat-o! Ăla mi-a fost și norocul, că inițial voia s-o dea în gardă, dar am căzut la pace, ca să nu-l băgăm și noi la furt. Și toate războaiele astea pentru Gigi, care la televizor zice că nu mă cunoaște. Așa cu ăsta...

Privirea drăgăstoasă nu i se dezlipește de soție și copil.

Sâmbătă la prânz mă trezesc și mă uit la telefon. Pe ecran scria „Nuțu Cămătaru". A devenit o obișnuință. Răspund:

– Da, boss.

– Codine, ce faci, dormi?

– Ei, nu dorm. Stau așa întins.

– Vezi că vin în București, mă duc să spăl mașina. Vii?

– Hai că vin. Tot acolo, da?

– Exact. Te aștept.

Îmi trag în grabă niște blugi și bocancii, un tricou și un pulover negru cu glugă. Iau o geacă bomber verde din cuier și ies.

E o spălătorie mică din Băneasa, cu două locuri. Îi aparține unui șmecheraș de cartier și acolo se strâng alții ca el. Toți sunt admiratorii celebrului capo Nuțu Cămătaru. Parchez și intru în micuța încăpere din spate. Nuțu e în picioare și dă nervos ture. E îmbrăcat complet în negru. Pantofi sport, blugi, tricou cu mânecă lungă și șapcă de piele. Doar tricoul Ed Hardy by Christian Audigier[4] are pete stridente de culoare și ștrasuri. Toți cei din jur îi ascultă bodogănelile cu gura căscată, mai puțin Claudia, care e cufundată în telefon. Și ea e îmbrăcată tot în negru, dar pe deasupra are o geacă albă de piele. E genul de discuție în care nu obișnuiesc să intervin. De fapt, e mai mult un monolog pe care-l poartă Nuțu – despre cei care i-au greșit și despre ce vrea să le facă.

Când plecăm de acolo, ne e tuturor extrem de foame. Urc pe bancheta din spate a X5-ului lor

4 Christian Audigier – designer francez de modă. A creat brandul *Ed Hardy* împreună cu artistul tatuator Don Ed Hardy (n. red.).

u vestitul număr NTU. Hotărâm să mergem la Doi ocoși. Pe Sisești. Pe drum, ridic bâta de aluminiu e care o găsesc între scaune și i-o arăt.

– Pe asta ai folosit-o?

– Nu. E aproape virgină. O singură dată a rebuit să-i rup unuia o tibie.

La Doi Cocoși era închis, așa că ne reorien-ăm către restaurantul Voievodal din Băneasa. Ne ezăm toți trei la o masă mai ferită, în colț. Eu și uțu comandăm câte o ciorbă.

Nici nu terminăm bine, că începe Claudia:

– De ce nu-i spui și de javrele alea pe care -ai iubit mai mult ca pe mine?

Se uită la el cu o privire în care se citește lozia, oricât ar încerca s-o mascheze printr-un nuzament relaxat.

– Spune-i, hai! Spune-i de X, spune-i de șpeta ailaltă, spune-i de Y, de știristă, hai...

După fiecare nume și îndemn, Claudia lovește pumnii ei minusculi în umărul imens al soțului. Nuțu nu i se pare un subiect suficient de bun:

— Dă-le dreacu' de mizerii, majoritatea sunt măritate și cu copii acum. Le facem rău... Le bat bărbații când citesc cartea.

Se șterge la gură zâmbind pe sub mustață și-mi face cu ochiul. Dar Claudia nu se dă bătută:

— Lasă, lasă! Spune-i lui Codin măcar de alea nemăritate. Să știe și el cu ce panarame ai umblat și le-ai iubit...

Nuțu rămâne de neclintit în decizia lui. Râde, dar nu scoate un cuvânt. Claudia zâmbește și ea, dar în ochi i se citește gelozia.

— Așa, Codine, să-ți povestească Nuțu cum a futut-o pe X. Sau mai exact cum a cunoscut-o...

Mă gândesc că, dacă n-aș fi terminat ciorba, m-aș fi înecat.

— Ă... X, prezentatoarea TV? întreb.

— Da, da, mă asigură ea. L-a văzut în Herăstrău la o terasă și i-a trimis un bilețel la masă că vrea să-l cunoască...

Nuțu nu se poate abține. O corectează:

— Eram în Drumul Taberei, pe la terasele alea multe, înainte să le dărâme, nu în Herăstrău!

— Mă rog, tot aia! continuă Claudia. Și mizeria a mers direct pe cameră în ziua aia...

S-ar părea că a reușit. Nuțu zâmbește pe sub mustață și explică:

— Am plecat la mare direct de-acolo. La hotel Mamaia, îmi amintesc clar. M-am trezit de dimineață și am coborât la micul dejun să mă văd cu un fin din Constanța. Când am urcat și mi-a deschis ușa, am crezut că am greșit camera. Atât de urâtă era dimineața, nemachiată...

Izbucnesc în râs. Scena mi se pare demnă de un film, așa că îmi propun să o folosesc odată... Și se pare că nu e singura.

— Pe Y i-a adus-o unul direct la hotel, șarjează Claudia. Direct pe cameră...

— Mi-a adus-o Dinu Damaschin, recunoaște Nuțu cuminte. Era un lansator de rachete cunoscut și avusese grijă de asta. Când a venit cu ea la București, mi-a adus-o mie întâi. Ca să ne ocupăm amândoi de ea... Dar eu fix asta nu făceam. Am ținut-o câteva zile, era varză. I-am și cumpărat câte ceva și i-am dat-o lui înapoi. M-a sunat iar peste ceva timp că fata a intrat în ceva belele cu niște

clienți pe la Hotel Bulevard. M-am dus personal s-o scot de acolo și i-am urecheat pe ăia puțin.

Oricât de mult m-ar amuza poveștile cu divele care i-au trecut prin pat, sunt lucruri care mă interesează mai tare. Vine ciolanul cu fasole și profit ca să schimb subiectul:

— Se zice că l-ai întâlnit pe Adrian Năstase în închisoare. Așa e...?

Oftează, apoi stă puțin pe gânduri. Când încep să cred că nu vrea să spună nimic, începe:

— Da... A cerut voie gardienilor să vină să vorbim. M-a salutat și mi-a spus că vrea să mă cunoască. I-am zis: „Dacă voiai Hollandul, puteai să-mi spui, că ți-l trimiteam..."

— Ce Holland, că nu înțeleg, zic.

— Aveam eu o armă de vânătoare de colecție, Holland Holland. Îmi trecuse pe la urechi că o vrea Năstase și că de aia m-a băgat iar jos. Cu ordin direct. Dar mi-a zis că n-a fost așa. M-am uitat în ochii lui și l-am întrebat ce caută la prizon, alături de mine. De ce n-a făcut legile cum trebuie, că doar el a fost la butoane. A lăsat privirea în jos...

la o gură zdravănă de ciolan și mestecă cu poftă. Mâncăm o vreme în tăcere, dar se pare că am reușit să stârnesc și alte amintiri. La un moment dat continuă:

— Așa făceau când era puterea la ei. Voiau ceva... luau direct! Am avut o casă pe Aviatorilor. M-a chemat la el un gabor mare în grad la IGP. Asta era mai demult... Mi-a zis că a venit momentul să renunț la ea. I-am zis că am dat pe ea 700 000 și că valorează mai mult. A zis să zic mersi dacă iau și cât am dat. M-a chemat a doua zi la IGP, mi-a pus în față geanta cu suma aia și mi-a zis să-mi văd de drum. Am făcut actele și peste trei luni am auzit că l-a luat-o Adamescu...

Proprietarul restaurantului vine să-l salute pe Nuțu. Îl cheamă Marian Gheață, dar nu știu dacă poreclă sau nume. A făcut și el pușcărie cu Nuțu un moment dat. Ne spune că fiul lui cel mare a murit de la o supradoză și că el îi crește bebelușul. Se scuză că are treabă și nu ne lasă să plătim.

Afară ne așteaptă o seară rece și mohorâtă...

A doua zi mergem la Mall Băneasa. Ne întâlnim în fața intrării. Cuplul Balint a venit la mall perfect asortat. Claudia e îmbrăcată toată în negru și poartă o geacă galbenă de piele. Soțul ei are doar pantalonii de culoare neagră. Pantofii sport sunt galbeni, la fel ca tricoul cu ștrasuri negre și geaca de piele cu emblema Ferrari brodată mare pe spate. Pe culoarele reci, dăm nas în nas cu Adrian Videanu, care îl salută pe Cămătaru scurt și rușinat. Nuțu îmi zâmbește.

Mâncăm ceva la un restaurant libanez împreună cu niște fini de-ai lui. Geo a făcut câțiva ani, pentru un jaf, într-un penitenciar prin care își făcea Nuțu veacul – așa s-au cunoscut. E un băiat cu bun-simț, ba chiar timid. Nu l-aș fi clasat niciodată în sfera băieților răi. La sfârșit îmi spune pe un ton moale:

— Sper că mă bagi și pe mine în carte...

OPT

Aziz

Noiembrie

E sfârșitul lunii. Ultimele două termene. Depunerea concluziilor de către avocați și ultimul cuvânt al acuzaților. Familia Cămătaru e într-o stare de agitație care se transmite până și câinilor din bătătură. Nuțu nu prea a dormit. Iese să-și hrănească câinii. Noaptea îi mută din spate, din pădure pe doi dintre ei, prin rotație. Unul liber în curte, altul tot în curte, dar în față, într-o cușcă. În ajun l-a lăsat în curte pe unul dintre caucazieni. Din când în când face rocada între câinii de la Gruiu și câinii de la fermă. Cu excepția lui Aziz, care rămâne mereu la el.

Când se trezește dimineața, simte starea de neliniște care plutește în aer. A dormit în reprize scurte, deși n-a fost rândul lui pe curte. Simte că urmează să se întâmple ceva, dar nu înțelege ce. Își întinde oasele lungi și se ridică în picioare, cu tot cu lanțul care îi pare mai greu ca oricând. Se uită prin curte, unde e caucazianul cenușiu. Îl urăște. Îi urăște pe toți și știe că într-o zi o să intre în ei. Sau poate că ziua aia n-are să vină niciodată. Pe ăla mai mic și negru îl tolerează. Deși l-a avertizat și pe el să îl ocolească, mai ales atunci când îi e foame. Trebuie să apară stăpânul, cu tacâmurile de pui de la măcelărie. Știe că el rămâne la urmă, dar nu îl deranjează, fiindcă la el se răstoarnă sacul, cu tot sângele rămas pe fund. Și asta îi place foarte tare lui Aziz.

Ședința e la ora 13.00, tot la Curtea Supremă, dar la Sala Secțiilor Unite, aflată la etajul doi. Ajung mai devreme și îi scriu lui Nuțu că am luat eu covrigi și cola și că ne vedem în sală. Când intru în clădire, înțeleg și de ce ne-au mutat sus. La parter, unde am fost de fiecare dată, sunt în plină desfășurare

procesele lui Dragnea și Tăriceanu. Holul e plin de camere de luat vederi, aliniate de o parte. Mă fac să mă gândesc la un pluton de execuție.

Urc scările și mă strecor prin labirintul de dulapuri vechi de lemn și de fier ticsite de dosare, apoi urc la doi. Sala e mult mai mică. Majoritatea inculpaților și avocaților sunt deja prezenți, cu emoțiile caracteristice.

Radu Roșca și băieții lui sunt strânși în jurul avocatului pentru care miza cea mai importantă este înlăturarea capului de acuzare principal: tentativa de omor în Strada Eclipsei. Îi zăresc pe Sile, Aticu și Box. Mă opresc să vorbesc puțin cu Adi Preda, și el implicat în monstruosul dosar, deși n-are legătură cu ceilalți. Dar asta e caracteristica întregului dosar.

Îl știu din ring. Frații Preda, Adrian și Eugen, au fost niște apreciați luptători MMA. Cel puțin pentru mine. Adi, un metru optzeci și doi, a luptat mereu la peste nouăzeci și cinci de kilograme și a fost o bestie în cușcă. Fratele lui, Eugen, deja ispășește o pedeapsă în dosarul armelor de la Ciorogârla. Îl întreb pe Adi

ce a făcut de riscă să meargă pe urma lui Eugen, care a primit o pedeapsă de doisprezece ani și jumătate.

— Ce să fac, frate! I-am întâlnit la Plaza Mall la o cafenea pe unii care-l vorbiseră de rău pe Eugen. Tovarăși din cartier, nu necunoscuți. Eram cu un tovarăș rugbist și doi băieți de la Hanul Drumețului. Și ăia erau tot patru. Când am venit spre ei, s-au speriat că vrem să-i omorâm și au scos cuțitele. Ne-am bătut, dar a fost băiețește, patru la patru. Am dat cu scaunele în ei, cu ce am putut, se vede și pe filmare. Dacă mă duceam acolo premeditat să-i ard, aveam și eu ceva la mine. Nimic! Bătaie curată, parte în parte. După aia ne-am și împăcat cu băieții, că ne știam de mult. Doar că s-au autosesizat ăștia și m-au băgat la tentativă de omor...

Curtea de Apel a stabilit nouă ani. Ca toți ceilalți, Adi speră și el la o reducere semnificativă.

Între timp ajung și Nuțu și Claudia. Se așază în ultima bancă și îmi fac semn să vin lângă ei. Mă strecor pe lângă o avocată grasă și gălăgioasă, cu părul vopsit jumătate roșu, jumătate negru. Parcă a fost la același coafor cu Cruella de Ville.

Nici nu ajung bine că Nuțu îmi arată un tânăr brunet cu ochi albaștri care stă și el în fundul sălii, printre inculpați.

— Îl vezi? Sigur e gabor și stă la filaj printre noi. Mari perverși ăștia, dar eu îi miros din prima.

Nu zic nimic. Începe prima zi din ultimele două ale procesului.

Știe cât poate să ducă. Știe și să își dozeze energia. Nu latră niciodată. Știe că nu are rost. A studiat destul lanțul care îl ține și copacul de care e legat. Chiar dacă printr-un noroc scapă, ca să ajungă în curte mai trebuie să treacă de un gard de sârmă, destul de gros și de înalt. Acolo stau stăpânii cu puiul lor. Îi divinizează pe toți. Mai e și un argat care trebăluiește zilnic prin curte. L-ar fugări doar să-l sperie... Dacă l-ar prinde, nu ar sări la jugulară. L-ar capsa doar atât cât să-l țină minte. În schimb, pe papagalul Coco și pe ratonul Froni i-ar stâlci efectiv. Îl calcă pe nervi. Mai e și un băiat blond care vine pe la ei de câteva luni. Poate o clipă de neatenție a băiatului l-ar putea aduce în pădure, în raza lanțului care îl ține pe el. Atunci ar putea să-i facă

de petrecanie. Deși se îndoiește. A văzut încă din prima zi cum stăpânul îl pune în gardă. Cu siguranță i-a spus despre el că e nebun și, chiar dacă nu mârâie, rămâne cel mai rău dintre toți. Nu e nebun, e pur și simplu el. Aziz.

În ultima zi din noiembrie, afară domnește un soare cu dinți. E ziua ultimului cuvânt. Nuțu mă așteaptă cu covrigi. Mă așez în ultima bancă, alături de Nuțu, Claudia și Sile Cămătaru. Băiatul brunet e într-adevăr polițist, așa cum a bănuit Nuțu încă de ieri. Ne spune că e de la IGP și că e bine ca, atunci când vine sentința, liderii să se prezinte la ei. Că o să fie mai bine așa pentru ei.

— Niște lepre ăștia de la IGP, șuieră Nuțu printre dinți. Nu fac nimic toată ziua și vor toată gloria că ei ne-au arestat. Că suntem în custodia lor. Ei se plictisesc toată ziua, că n-au fapte, și vor să le ia caimacul ăstora de pe secții.

S-ar zice că tipul întreprinde o activitate de marketing pe cinste.

Primul chemat la bară pentru o ultimă declarație e Nuțu Cămătaru. În sală se face liniște și Claudia se ridică în picioare. În felul ăsta, între ea și soțul ei nu mai există niciun obstacol. Îi privim amândoi spatele imens, ascultăm și încercăm să observăm orice grimasă a completului de judecată. Începe calm:

– Doamnă judecătoare, nu mi-e frică de pușcărie. Am făcut mai mult decât majoritatea celor de aici și, dacă dumneavoastră considerați, eu mă duc și acum...

Își drege glasul și continuă mai nervos:

– Aș vrea să știu însă pentru ce mă duc. Că m înjurat un om care-mi datora bani? Și care pe easupra mi-a furat o mașină?! Ce „stare de temere" m putut eu să-i provoc, dacă el mi-a furat din casă? de ce nu s-a prezentat niciodată în cinci ani de roces să-și susțină declarația?!

Se oprește, apoi continuă cu voce mai domoală:

— Știu că eu sunt infractorul de serviciu, dar mi-aș dori măcar o dată în viață dreptate. Nu pentru mine, pentru băiatul meu cel mic. Să nu crească și el fără tată ca toți ceilalți copii ai mei. Vă mulțumesc!

Se întoarce pe călcâie și vine spre noi. O caută pe Claudia din ochi, dar ea nu se mai vede. S-a băgat cu totul sub bancă și plânge acolo. Fără zgomot, cu fața în podea și cu lacrimi mari. O ridică Nuțu și o așază înapoi pe bancă, lângă noi. Tot el o consolează și îi spune că de data asta o să fie bine.

Urmează Sile. Apoi pe rând Adi Preda, Radu Roșca, Aticu, Box și toți ceilalți. Îi aud, dar gândul îmi fuge în altă parte.

Abia la sfârșit reușesc să cobor din nou în sală. Poate și datorită faptului că a luat cuvântul o femeie, poate singura din dosar. Inculpata e între două vârste, mică de înălțime și îmbrăcată ponosit. Are și ea ultimul cuvânt. Din câte înțeleg, e asistentă medicală la un spital și e acuzată că și-a prevenit doi pacienți internați în urma unui scandal de sosirea mascaților. A fost încadrată la „favorizarea

infractorului" și primele instanțe i-au dat câțiva ani de executat. La sfârșitul pledoariei izbucnește în lacrimi:

— Ce caut eu aici, doamnă judecătoare? Între atâția bărbați, toți cu fapte grele? Ce treabă am eu cu ei când am muncit o viață întreagă pe brânci la spitalul ăla? N-aveți pic de milă?

Tace. Bagă capul în pământ și pleacă. Oricum n-ar mai fi putut rosti o vorbă din cauza lacrimilor.

Încă de dimineață a fost în toane bune. A patrulat curtea toată noaptea și i-a privit superior prin gard pe cei legați, iar printre barele cuștii pe cel postat la poartă. Oricum i-ar fi fost ușor s-o facă, fiindcă, oricât ar fi ei de mari, el îi întrece.

Când a ieșit stăpânul, l-a mângâiat, și asta e întotdeauna de bine. L-a dus la locul lui și i-a pus lanțul pe care-l purta zi de zi. Se simte mirosul de iarnă, dar nu-l deranjează. Soarele e deja pe cer și îi încălzește blana groasă, bicoloră. Simte că o să fie un decembrie mulțumitor.

La începutul aventurii, când am aflat de proces, am sperat în achitarea mafiotului Nuțu Cămătaru, pentru a avea parte de un happy end. Dar acum sper în libertatea omului Ion Balint. Fără îndoială a făcut greșeli în viață. Greșeli pe care și le asumă, dar pentru care a executat deja cincisprezece ani. Iar acum riscă să se mai ducă o dată după gratii pentru că a amenințat la telefon un escroc de ultimă speță.

Dar nu putem decât să așteptăm. Aproximativ zece zile. Zece zile până la sentință. Zece zile care trec greu. Zece zile de neputință.

Într-o după-amiază, ne strângem la un prieten de-ai lui, ca să mai treacă timpul. Grătare, tenis cu piciorul și taclale. Eu ajung ultimul. Băieții deja joacă și mă apropii de terenul împrejmuit cu plasă de sârmă. Afară, bine legați de gard, sunt doi ciobănești de Asia Centrală imenși, bej-deschis, aproape aurii. Îi ocolesc prevăzător, deși se vede că funiile groase care îi țin sunt destul de scurte. Mă mârâie și mă latră. Le strig să stea cuminți, dar asta parcă îi enervează și mai tare. Nu sunt ai proprie-

tarului casei în curtea căreia ne aflăm, ci ai unuia dintre prietenii veniți la joacă.

După tenis ne mutăm la o masă afară. E cald pentru decembrie și suntem bine îmbrăcați. Proprietarul câinilor începe să-și laude odraslele. Îi pregătește pentru bătaie, i-a și băgat la câteva mai mici și cu adversari slabi, pentru a le dezvolta încrederea. Deși foarte tineri, cei doi ciobănești sunt prezentați de stăpân ca niște adevărați campioni.

Și vine momentul pe care toți l-au simțit: începe să arunce săgeți către Nuțu.

– Ai tăi s-au rablagit, bătrâne, de când îi ții doar pe pază. Nu mai fac față la bătăile adevărate. S-au îmblânzit de tot...

Nuțu zâmbește, apoi se încruntă și mormăie ceva neinteligibil. Celălalt îi dă înainte:

– Da, ăsta cel puțin, Dilo, e ca argintul viu. Nimic nu-i stă în față. Îți rupe sedentarii ăia ai tăi, nașule.

Și începe să râdă.

– Nu mă face să-l aduc pe Aziz, zice Nuțu în barbă, aproape în șoaptă.

— Ce-ai zis?

— Nu mă face să-l aduc pe Aziz.

— Mie să-mi lăsați băiatul în pace, intervine Claudia. Nu-mi băgați mie băiatul la bătaie!

Nu îl aștepta acasă atât de devreme. Îi recunoaște mașina de la colțul străzii. Se bucură să-l vadă, dar nu se aștepta să își audă numele strigat. Stăpânul vine și-l mângâie pe cap, așa cum doar el știe. Îi scoate lanțul și-l ia la plimbare, ca pe vremuri. Deschide portiera mașinii și-i face semn. A mai mers cu mașina – urcă fără ezitare. Chiar pare un decembrie fabulos.

La vilă pregătirile au început imediat după plecarea lui Nuțu. Pe Dilo l-au legat undeva în apropierea grătarului și pe celălalt l-au îndepărtat de terenul de tenis, unde urma să se desfășoare bătaia. S-a stabilit ca partenerul lui Dilo să nu rămână suficient de aproape ca să amenințe sau să distragă adversarul. Aziz e deja în dezavantaj: Dilo s-a obișnuit cu locul de câteva ore.

Claudia intră în casă. Refuză să vadă scena. Îi e teamă pentru cățelul ei...

Rămân afară, supraveghind organizarea. Deși sunt iubitor de câini, am avut toată viața doar maidanezi. Încă mai am doi. Îi iubesc și îi îngrijesc cum mă pricep mai bine, și consider că nu e normal să plătesc ca să-mi iau vreunul de rasă când sunt atâția amărâți pe stradă.

Bătăi n-am reușit să văd nici măcar pe internet. Nu pot să le privesc până la capăt. Nu e prima oară când mă gândesc la paradoxul ăsta: sunt chiar pasionat de lupte între oameni, dar oripilat de cele între animale. Sau poate că nu e așa. Poate că e vorba strict de liberul arbitru – când lipsește, empatizezi profund cu combatanții. Acum urmează să văd o luptă între două bestii pe care deodată le privesc ca pe doi căței. Dilo și Aziz. Îmi zboară gândul la un documentar pe care l-am văzut de curând. *Toto și surorile lui*. Unul dintre cele mai bune văzute vreodată. Subiectul e viața unor copii într-un ghetou al Bucureștiului. Copii al căror tată nu mai era în peisaj și a căror mamă înfundase

pușcăria. Copii care vindeau și consumau droguri. Droguri de mare risc, printre care și heroină. Mă gândesc cât de departe aș merge eu. Mi-a plăcut documentarul, dar l-am blamat cumva pe regizorul Alexandru Nanau pentru că și-a făcut meseria atât de bine. Neutralitatea lui nu m-a putut lăsa rece.

Gândurile și emoția așteptării m-au încălzit. Probabil că i-au încălzit cumva și pe membrii familiei Cămătaru. Era prima dată când așteptam altceva în acest început de decembrie.

Mașina se oprește și portiera se deschide. Stăpânul ia lesa în mână și el îl urmează. E mândru să-i meargă alături. Prin apropiere trebuie să fie un lac – îi place zona. Și deodată nările i se umplu de un miros înțepător de urină. Teritoriul e populat de semeni de talie mare. Deja le simte în aer prezența. Stăpânul merge înainte. Nici el nu șovăie. Trage aer cu putere în piept, ca să citească tot. Un amestec. Simte și oameni, parcă îi și zărește, dar nu contează. Altă amenințare plutește în aerul rece al iernii. Trebuie să fie atent.

Stăpânul îl conduce către un teren împrejmuit cu plasă. E obișnuit să fie ținut în spații închise, nu asta îl îngrijorează. Pe teren se mai află doi oameni, necunoscuți, dar nu le acordă nicio atenție. În afara terenului sunt alți patru, printre care îl recunoaște pe blondul care vine des pe la stăpâni. Toți îl privesc. De undeva din dreapta aude un mârâit îndepărtat, ca tunetul unei furtuni care a trecut. Din față apare un alt om, cu un câine în lesă. Intră pe teren. Se apropie de ei. Toate simțurile sunt concentrate în analizarea nou-venitului. Încearcă să-l evalueze corect înainte să-i ajungă în față. Aceeași proveniență cu a lui. Mult mai tânăr, dar cu jumătate de cap mai mic și sigur cu mai puține kilograme. Altă culoare a blănii, un galben spălăcit.

Când între ei mai sunt doar trei metri, stăpânii îi eliberează din lesă. Lui Aziz nu-i vine să creadă. N-a mai fost de multă vreme liber într-un astfel de context. Conflictul e iminent. Fiecare fibră din corp e încordată la maximum. Așteaptă.

— Ia-l, Dilo, ia-l! aude cum strigă stăpânul gălbejitului.

Deci oamenii îi spun Dilo, așa cum lui îi spun Aziz. Puștiul are tupeu, se apropie cu un mârâit prin care își anunță intențiile. Aziz rămâne pe loc, încordat. Din gâtlej îi iese cel mai adânc și grav hârâit din viața lui. Știe că e un moment greu. Știe că experiența, talia și greutatea sunt atuurile lui, dar că puștiul are de partea lui tinerețea, vitalitatea și setea de luptă. În plus, cunoaște mai bine terenul, iar dintr-un loc nu prea îndepărtat vine și mârâitul slab al unui posibil partener. Nu-și dorește lupta, dar nici nu-i trece prin cap să facă pasul înapoi.

Atacul puștiului e fulgerător, fără multă strategie: cu capul înainte, ca un berbec. Îl izbește cu capul în umăr, încercând totodată să-l muște. Aziz se prăvălește într-o parte, surprins de ofensiva gălbejitului, care acum e deasupra și se chinuie să-l muște de picior. Se vede în postura ingrată de a nu se putea ridica și dă disperat din picioare ca un gândac răsturnat, doar ca să nu îi fie mușcate. Știe că un os rupt al piciorului poate însemna sfârșitul.

O clipă de neatenție a lui Dilo îi ajunge: îl înșfacă de ureche și nu-i mai dă drumul. Experiența și-a spus

cuvântul. Cu urechea în gură, Aziz se folosește de disperarea și energia puștiului pentru a se ridica în picioare. Poziția îi convine. Își folosea deja celelalte avantaje: înălțimea și greutatea. Îl domină, punând toată greutatea în mușcătura continuă.

Aude strigătul stăpânului adversarului:

– Hai, Dilo! Dilo!!

Apoi vine vocea calmă a stăpânului:

– Rupe acolo, Aziz. Rupe acolo!

Știe ce înseamnă. Să nu dea drumul. Curând gura i se umple de sânge, dar puștiul nu se lasă. Se zbate, se trage și se ridică pe picioarele din spate, ca să-l cuprindă cu cele din față. Totul cu speranța eliberării.

– Rupe acolo, Aziz. Rupe acolo!

Îl eliberează totuși o secundă, ca să lase sângele care îi umple gura să se scurgă în voie. Dilo se ridică rapid și îl prinde de ceafă, obligându-l să țină capul plecat. Se urăște pe sine. Cum a putut să permită așa ceva? Mai ales unui începător. Dilo îl ține strâns și el nu-și găsește energia să scape din colții gălbejitului. Carnea nu-l doare la fel de tare ca mândria. Stă așa câteva minute, captiv, cât se odihnește. Apoi zvâcnește

brusc, Dilo îl scapă și Aziz îi prinde în gură pielea de pe cap. Aproape de ochiul stâng. Își jură că nu-i mai dă drumul. Își jură că-l sfârșește. Pe loc!

Dilo îl împinge cu putere, dar el n-are de gând să slăbească strânsoarea. Nici când e împins până la gard și se lovește de el cu spatele nu cedează. Se lasă cu toată greutatea pe gălbejit și îl strivește. Dilo are capul prins între pământ și capul lui Azis.

— Rupe acolo, Aziz. Rupe acolo!

Noi pâraie sângerii izvorăsc din craniul puștiului, dar Aziz le ignoră, deși i se scurg printre colți. Minute bune mai târziu simte că inima o să-i sară din piept. Îl simte însă și pe puștiul de sub el – e la fel de obosit.

Lupta celor doi câini a durat nouă minute. Pe ceas! Se termină când, obosiți fiind și cu limbile de un cot, iau o pauză. Atunci stăpânii sar, le pun lesa și îi separă. Declară remiză, deși Dilo are capul desfigurat și Aziz pare neatins. Are doar bale întinse pe blana alb cu negru. Mi se explică și mie: o luptă este câștigată când adversarul moare sau chelălăie în semn de renunțare. Ce am văzut a fost mai mult

un antrenament, nu mare lucru. Pentru mine însă a fost mult...

Seara e postat în cușca din fața curții. E destul de strâmtă și îl dor mușchii și oasele de la încăierare. Mai târziu îl vizitează stăpânul. Își trece mâna prin blana lui încă o dată, ca să se asigure că nu e rănit. Nu e. În semn de recompensă primește o mână de oase. A simțit el că o să fie un decembrie bun. Măcar pentru el. Pentru Aziz.

NOUĂ

Dresor de fraieri

Decembrie

Ion Balint a pierdut procesul. Celebrul proces cu peste cincizeci de „infractori notorii", cum i-a denumit presa. Niște băieți răi, fără doar și poate, din clanuri și grupări diferite, uniți într-un singur dosar, fără ca faptele lor să aibă ceva în comun.

Știa că o să piardă. Mi-a repetat-o mereu. Își pregătise și bagajele. M-a rugat să-i găsesc un anumit parfum de la Calvin Klein, singurul în sticlă de plastic, ca să-l poată lua cu el. N-am găsit, nu se mai fabrică. Am cumpărat în schimb cinci flacoane de plastic de o sută de mililitri și i-am pus în ele preferatele lui: Fahrenheit de la Dior și Terre d'Hermes.

Când se publică decizia, sunt în turneu prin țară cu filmul *Ghinionistul*, cu Iura Luncașu. Îmi spune la telefon:

– E gata, băiete, astăzi mă și ridică.

Așa se și întâmplă. Are 48 de ore să se predea la orice circă, dar peștii cei mari sunt luați de acasă, cu televiziunile. Exact așa se și întâmplă. Sunt la Oravița, într-un mic motel, după proiecția filmului. Văd totul la televizor în timp ce la masă se servește ciorba de burtă. Ies să fumez. Iura vine după mine. Îi povestesc un pic din experiența mea cu Nuțu Cămătaru și toți ai lui.

– Ăsta e super-subiect de film! îmi spune, iar eu încuviințez.

Când mă întorc la București, îmi cumpăr bilet de Miami. Mi-am imaginat că e prima iarnă în care n-am să ajung deloc acolo, după douăsprezece consecutive. În fond, începusem un proiect pe care voiam neapărat să-l termin. Dar socoteala de acasă nu s-a potrivit cu a judecătorilor. Așa că plec să vânez iar soarele din Florida.

Rămân acolo toată luna decembrie, de data asta la niște dragi prieteni. Bârlogul meu de iarnă e aproape neschimbat. Aceleași cluburi, aceiași oameni, doar câteva restaurante noi. Cartierul Wynwood mi se pare ceva mai dezvoltat, poate nu neapărat în sensul bun al cuvântului. De câțiva ani orașul a pornit un tip de dezvoltare imobiliară de tip ghetou, cumva între Brickell (Downtown) și Design District, format din căsuțe dărăpănate, dintre care 95% sunt locuite de populație de culoare, săracă. Zona e populată deopotrivă de infractori și asistați social. Primăria a cumpărat un număr de case care încadrează strada principală, a încurajat artiștii în graffiti să termine ce făcuseră deja alți amatori prin tot cartierul. A amenajat pentru ei un muzeu (Wynwood Walls) cu ziduri pe post de pânză. Monet ai spray-urilor colorate. Casele cumpărate au fost închiriate micilor businessuri, așa că acum găsești acolo cele mai cool baruri, restaurante, galerii de artă, magazine și târguri de tip pop-up. Dacă te abați puțin din inima Wynwood - două străzi, nu mai mult –, dai de adevărații rezidenți: gangsta și traficanți de droguri înconjurați

de arme, ură și sărăcie. Din loc în loc se construiesc clădiri rezidențiale și comerciale puțin cam prea moderne pentru zona atât de boemă din jur.

Ianuarie

După Anul Nou revin la București, hotărât să fac ceva ca să-mi pot continua proiectul. Între timp, pe Nuțu l-au mutat de la Rahova la Jilava. E un semn bun, deși mutarea are avantaje și dezavantaje. Rahova este o pușcărie de maximă siguranță; în principiu, dacă ești acolo, nu prinzi comisia prea curând. Vizitatorii nu au acces la deținuți, întrevederea este mijlocită de un geam. Renovată totuși mai recent, are condiții de încarcerare mai umane: mai putini deținuți în cameră și ceva mai multă curățenie. Jilava este o închisoare pentru cei cu regim deschis și semi-deschis, unde cel puțin în principiu comisia se organizează mai des. Nu și pentru membrii clanului Cămătaru.

Printre avantaje se numără însă unul crucial: Nuțu a fost repartizat în cameră cu Nuțulică. Nu este vreo dovadă de curtoazie: procedura standard prevede plasarea în aceeași cameră cu un alt membru al familiei. Dar în camerele minuscule sunt mult mai mulți bărbați, până la doisprezece, iar mizeria e mare. Vara e cald, iarna – extrem de frig. Deținuții au dreptul la o vizită săptămânală, maximum trei adulți și un copil. Mai pot primi un pachet săptămânal după reguli extrem de restrictive, cel puțin din punct de vedere alimentar, conforme cu noul sistem al penitenciarelor din România. În interior există un magazin din care fiecare deținut își poate suplimenta hrana groaznică din pușcărie cu un card alimentat de familie. Prețurile sunt mult mai mari decât ale oricărui magazin de afară, iar închisoarea se întreține din veniturile lui. Mă întreb ce distribuitor are contracte cu aceste magazinașe indispensabile.

Sun la numărul afișat pentru Jilava și solicit o întâlnire cu directorul închisorii. Mi se răspunde că ziua de audiențe e miercuri și că pot să mă prezint la poartă cu buletinul la ora nouă. Procedez

întocmai. Multe pirande cu fuste accesorizate cu puradei atârnați așteaptă și ele să intre în audiență. Stau la rând și aștept cam două ore până intru, deși înaintea mea a fost un singur băiat, un tânăr țigan, frumușel, spilcuit, în haine cu firma la vedere, dar fake. Frigul mi-a intrat bine în oase, ca să-mi arate că nu sunt făcut pentru o vreme ca asta. La fel ca la vizita anterioară la Jilava, trec prin detectorul de metale, dar de data asta nu mai e nevoie să predau telefonul. Aștept pe hol să iasă tânărul și, pentru că un geam al sălii de audiență e spart, aud tot ce se vorbește înăuntru. Din păcate, trecerea prin detector m-a făcut să ratez solicitarea țigănușului pentru director, dar și continuarea e destul de fascinantă:

– Eu nu mă încurc cu astea... Cel mai mare jaf din România eu l-am făcut, să mor io. Scrie și la ziar, să căutați. Dar nu m-a prins... Am dat-o jos la semafor pe una, i-am dat una în dinți și i-am luat mașina. Avea și 30 000 de euro în torpedou. Zicea la radio că pont, că nu știu ce, dar n-a fost. Ăsta e norocul meu de la Dumnezeu, mă jur. Doar că aici pușcăria nu e șmecherie, vă spun. Eu am făcut și în

Germania, e altceva. Condiții, tată! Masa era masă, tu doar să faci flotări ca să arăți bine. Singura grijă...

Directorul îi spune că poate de aia sunt condițiile care sunt în închisorile noastre, ca să te ferești să te întorci.

— Hai, dom'le, ce, eu am chef să mă întorc? Am acuma și două fete, una la Praga, una la Dusseldorf, de-mi trimit 200 de coco pe zi! Ce-mi mai trebuie, te întreb eu pe matale...

— Nimic.

Iese el și intru eu. Directorul e un băiat tânăr, chiar mai tânăr ca mine, cred. Pe ecusonul din piept scrie „Popa". Lângă el mai e un tip mai în vârstă care notează tot.

— Domnule director, am un proiect în derulare din vara anului trecut cu un deținut aflat în custodia dumneavoastră, e vorba despre Ion Balint...

— Cine? Aaa... Nuțu Cămătaru. Așa, continuați.

— Am început din vara anului trecut să scriu, împreună cu dânsul, un roman despre viața lui. Sper

ca pe urmă să-l pot transforma într-un scenariu de film pe care să-l și fac.

— A, o idee foarte bună, vă felicit!

— Mulțumesc. Aș vrea, dacă se poate, să-mi facilitați accesul aici pe perioada în care se află în custodia dumneavoastră. Cât se poate. Bineînțeles că acțiunea se va desfășura într-un cadru agreat de dumneavoastră din incinta penitenciarului și în condițiile impuse de direcție. Menționez că sunt trecut de dânsul pe programul de vizite, dar ora săptămânală este normal să fie dedicată în special familiei. Dacă nu se găsește cadru legal pentru cererea mea, aș dori să îi iau măcar un interviu, câteva ore... Sunt și colaborator al trustului Ringier, așa că aș putea obține o acreditare...

– Am înțeles exact. Faceți o cerere pe e-mail, analizăm și vă răspundem.

Plec un pic mai vesel. Lucrurile s-au mai schimbat și în România. Directori tineri, de modă nouă, au învățat să nu mai arunce cu „Nu" în stânga și-n dreapta doar pentru că puterea este la ei. Analizează și-mi răspund. E foarte bine așa.

Trimit mesajul din mașină la plecare. Niel prin cap nu-mi trece că n-o să primesc niciodată un răspuns.

Februarie

Cum nu se mai întâmplă nimic, mă întorc la Miami. E o vreme excelentă chiar și pentru cea obișnuită în Florida. La sfârșit de lună, România e lovită de un val de frig și ninsori teribile. Mă gândesc cu groază ce frig trebuie să fie la Jilava. Un lucru mi-e tot mai clar, ispășirea unei sentințe în România e insuportabilă. Încep să-i înțeleg pe Puiu Popoviciu și pe alții ca el care s-au predat în alte capitale ale lumii, invocând drepturile omului pentru a nu fi deportați: măcar acolo își ispășesc pedeapsa în condiții umane.

Martie

Revin acasă și la sentimente mai bune. Claudia mă înștiințează că pot merge cu ea la vizită. Ne dăm întâlnire în fața închisorii la ora 13.00, ziua următoare. Acolo ne așteaptă și Virgil, un antrenor de box mai în vârstă pe care l-am mai văzut prin casa Cămătaru. Cu buletinele în mâini, ne îndreptăm către ghișeu să ne înscriem la vizită. Vreau să îi pun și eu niște bani la ghișeu, pentru cardul închisorii. Nu e atât vorba de bani, cât de respect, de grija pe care o ai față de cineva aflat în situația asta. Cât timp am stat împreună, familia Cămătaru nu m-a lăsat să plătesc niciunde. E drept, de multe ori nici ei n-au fost lăsați să plătească de patronii localurilor în care am fost.

Nuțu Cămătaru are bani. Pe lângă proprietăți și banii pe care mulți mai trebuie să i-i dea înapoi, e și destul de lichid. Deci nu banii sunt o problemă pentru el sau pentru oricare membru al familiei lui de afară, pe care tot el îi susține. E vorba de o lege nescrisă a străzii, pe care am prins-o cât am stat

cu el. Am la mine o mie opt sute de lei, pe care îi înmânez Claudiei. Bătrânul Virgil face același gest, căci despre gest e vorba, și pune și el două sute.

— Îi împart în două, ne explică ea. O mie îi pun acum și o mie îi depun eu luni la Ploiești, că m-am mutat cu domiciliu, ca să-l mute acolo. Sper să fie bine...

Ne așezăm în fața porții toți trei. Eu duc sacul greu plin cu haine adus de Claudia. Ni se alătură două fete tinere, nevestele unor deținuți. Una dintre ele e firavă și are un păr negru și lung. Înțeleg din discuția cu Claudia că e fina lor și are doi copii acasă cărora nu le-a spus că tatăl lor e la închisoare. El îi sună zilnic de undeva de unde e dus să muncească și le spune că sună din Germania, unde are treabă. Totuși, o discuție telefonică mai aprinsă cu mama a făcut-o pe una dintre fetițe să întrebe: „De unde ziceai că sună tata?"

Cealaltă fată e tot brunetă, dar voluptuoasă, îmbrăcată în negru, cu o geacă roșie și ochelari de soare cu lentile imense. Înțeleg că este soția lui

pădure, un tip din Berceni, din Clanul Sportivilor, pe care l-am văzut de câteva ori prin Nuba.

Încep să ne cheme. Când strigă „Balint!", ne ducem toți trei. Las telefonul și bricheta la pază, în schimbul unui dop de plută cu număr. Trecem prin detectorul de metale, apoi ne oprim în holișorul dătător de claustrofobie. Claudia bagă printr-un gemuleț hainele aduse, curate și călcate, și primește înapoi o sacoșă cu cele murdare. Avem la noi singurul lucru pe care-l puteam lua: o băutură răcoritoare. Am luat fiecare, ca să aibă și el cât stă la vizită.

Intru pentru a doua oară în viață în sala albă de la Jilava, destinată vizitelor. Cu cele cincisprezece măsuțe albe ale ei, fiecare cu patru scaune, cu posterele cu Ariel și Albă ca Zăpada, atât de nepotrivite. De data asta observ și o icoană.

– Nu te așeza acolo. E locul lui, îmi spune Claudia. Știi că îi place să stea numai cu spatele la zid și să se uite el pe toată camera...

Mă conformez. Numai după ce se așază toată lumea, se deschide o ușă și intră deținuții. Nuțu își

sărută soția și apoi ne îmbrățișează pe mine și pe Virgil. E asortat din cap până-n picioare. Trening de la Adidas, pantofi sport de la Nike, totul bicolor: roșu și negru. La mână are un ceas bătut în pietre prețioase, cu chipul lui pe cadran. Brățara ceasului e din piele neagră, cusută cu ață roșie.

— Codine, ce faci? Te-am văzut pe la televizor...

Cât am fost la Miami cu niște romînce simpatice, televiziunile m-au dat la știri.

— Nu mai ești cu fata aia...? Cu Flavia?

— Nu mai sunt, boss, e gata.

— Nu te mai potolești nici tu... zice și începe să râdă.

Un angajat al închisorii îmbrăcat în civil vine și-l cheamă pe Nuțu să semneze niște acte într-un colț. Când se întoarce, ne spune că i s-a aprobat transferul pentru Ploiești și că pleacă luni. Îl întreb de Nuțulică, îmi spune că e bine și că ăsta e singurul lui regret că pleacă, fiindcă nu mai stă cu el. Însă mutarea e singura lui șansă de a obține intrarea în comisie și eliberarea înainte de termen.

În ora petrecută acolo, Nuțu Cămătaru își îmbrățișează și sărută soția de câteva ori. Când se întâmplă asta, eu și Virgil, parcă vorbiți, discutăm în doi, ca să le oferim puțin spațiu. În rest, Nuțu ne povestește despre câteva bătăi între niște clanuri de țigani dinăuntru.

— Eu le-am zis să nu-i mai pună împreună pe ăștia, dar nu m-au ascultat.

Ne spune că a găsit o pereche de palmare și una de mănuși și face un pic de mișcare. A încropit și două greutăți pentru bicepși din niște butoaie. Face orice, doar să nu ajungă la sala închisorii. Ne explică abătut:

— Are două aparate, e doar de două ori cât o celulă, dar sunt băgați în același timp de patru ori mai mulți oameni. Patruzeci de bărbați asudați, nu e glumă...

Ne povestește că e din ce în ce mai multă lume drogată și că din ce în ce mai mulți au SIDA. Claudia îl întreabă cum de fac rost de droguri în pușcărie și de data asta îi răspund eu. Ce știu de la

Nuțu și Nuțulică. Metoda cu câinele, cu mingea, cu gardianul sau cu vaginul nevestei.

La plecare, Nuțu mă roagă să-i repar și lui telefonul Vertu – are o problemă la încărcare. Îi promit că rezolv și ne retragem. El o să plece la Ploiești. Eu, la Kiev, apoi în Dubai.

Aprilie

În Dubai e extrem de cald. La Kiev e răcoare.

Vara s-a instalat mai devreme și la București. Nuțu e la Penitenciarul Ploiești și așteaptă. Familia Balint speră că aici comisia o să se arate mai îngăduitoare.

Am întâlnire cu Claudia în fața penitenciarului. Am adus Vertu-ul reparat. Ea e cu Cezar și cară câteva pachete pentru Nuțu. E însoțită de finul Geo. Pentru că e în plus și oricum doamna Balint n-are voie să aducă prea multe pachete, Geo a venit oficial la un coleg de celulă al lui Nuțu, care nu prea primește vizite sau pachete.

Trecem printr-un culoar lung care străbate curtea penitenciarului. Mirosul de gunoi stătut în soare e înțepător. Apoi urmează filtrele cu care m-am obișnuit de la Jilava. Ni se spune masa la care să stăm, apoi sunt poftiți condamnații. Nuțu e extrem de fericit să-și revadă copilul. E prima vizită a lui Cezar la Ploiești. La Jilava a fost de câteva ori.

Geo se ia în brațe cu colegul de celulă al nașului, chiar dacă nu s-au văzut în viața lor. Masa lor e lângă a noastră și stau mai mult întorși spre noi.

Îl întreb pe Nuțu cum i se pare noua pușcărie, cum sunt condițiile. Îmi spune că nu e mare lucru. Știe toate pușcăriile din țară. E iritat că a venit căldura mai devreme. A scos ploșnițele din hibernare și acum trebuie să le vâneze prin celulă. Visează să-l aducă și pe Nuțulică aici. Oricum, e o zi pe care nu poate s-o umbrească nimic, fiindcă și-a văzut băiatul cel mic. Îl ridică în brațe și-l sărută peste tot. Îi scoate ciorăpeii ca să îi muște picioarele mititele. E cu adevărat îndrăgostit de familia lui, așa că atunci când Cezar dă semne de plictiseală și

devine greu să mai stea cuminte, mă ofer să ies eu cu el afară, ca să poată și soții să rămână în doi preț de douăzeci de minute.

Septembrie

Întreaga vară a trecut peste proiectul meu. Nu am reușit să ajung să-l vizitez pe Nuțu, în parte din cauza treburilor mele, dar și pentru că l-a vizitat mai mult familia.

M-am consolat cu filmările pentru trei filme, dintre care unul cu un rol considerabil, în regia lui Iura Luncașu. Filmările s-au desfășurat între Reșița și Oravița. Mi-am petrecut o lună între cele două orașe, cazat prin hoteluri. O singură dată am ajuns acasă, într-o pauză mai lungă. În rest, când n-am avut de tras tare, m-am repezit Epic, în Timișoara, ca să iau o gură de civilizație și câteva de Grey Goose.

Claudia mă anunță că pot [illegible]
ea la vizită. Sunt încântat. Pornesc spre penitenciar
rul din Ploiești. Bucuria mi-e sporită de faptul că al
treilea vizitator e Mogoș. Claudia cară niște pungi
străvezii impresionante, prin care se zăresc niște
hâlci de carne.

– I-am adus pachet. N-o să-l țină mult, că împarte cu toți, se grăbește ea să-mi explice.

Trecem din nou prin culoarul deja cunoscut. Mirosul de gunoi pare mai puțin înțepător ca în aprilie. Urmează filtrele. După ultimul dintre ele și controlul corporal amănunțit, cu descălțat și tot, pătrundem în camera de vizite. Aceeași de data trecută, doar că acum ei au fost aduși primii. Nuțu tronează la aceeași masă, cu spatele la perete, cum are obiceiul. Eu și Mogoș zăbovim puțin mai în urmă, pentru a-l lăsa să-și sărute liniștit soția. Apoi ne îmbrățișăm și noi și ne așezăm.

După două minute de împunsături cu Mogoș, în stilul lor caracteristic, Nuțu se întoarce către mine. Ca de obicei, vrea să știe ce fac. Îl interesează tot: dacă am mai combinat ceva, ce filme mai fac

și ce mai e prin partea mea de oraș. Îi povestesc cum mă pricep mai bine, fără multe detalii care l-ar putea plictisi.

Îl întreb care e situația lui și îmi spune că în principiu poate ieși în octombrie, dacă vin nu știu ce acte în urma cărora se face o contopire cu care să meargă când se întrunește nu știu ce comisie. Ceva complicat. Nu înțeleg pe deplin, și oricum m-am învățat să nu mai sper și să am răbdare.

Claudia îi povestește că Sile e în continuare la Rahova, destul de nemulțumit că a rămas singur. Aticu și Box au ajuns la Giurgiu și, după spusele Claudiei, s-a stricat închisoarea aia. Box a găsit acolo și un guștер pe care-l ține pe umăr și se plimbă țanțoș de colo colo prin pușcărie. Doarme cu el și îi vorbește întocmai ca unui animal de companie. Faza îl amuză copios pe Nuțu.

E rândul lui să ne povestească ce se mai petrece la el. E nemulțumit de „calitatea" celorlalți colegi. Mi se plânge:

— Ăștia de-aici sunt ultimele scursuri și au harfe de mafioți! Uite-i pe ăia doi. Au fost la furat de

cartofi și i-a prins câinele șefului de post. De frică, l-au împușcat. De-aia au prins încadrare mare! Alălalt fura capace de canal și, când l-au prins, i-au trecut o faptă pe fiecare capac. Ăștia se cred prin Camorra. L-au prins pe unul când se tatua și i-au dat amendă că nu le-a cerut lor voie. Mă scot din sărite. Îmi vine să intru în ei să-i organizez puțin! Dar îmi dau seama că nu pot face asta, că atât așteaptă ăștia, să nu mă bage în comisie. Însă mă liniștesc cu greu.

Oftează lung și-și trece o palmă peste față.

— Acum mi l-au băgat pe unul nebun în celulă, ca să mă provoace să-i fac ceva. Noaptea vorbește singur și, dacă vede luna pe geam, urlă la ea și o ceartă. Doar îi arăt palma și se liniștește. Pe de-o parte e bine, că ăsta e nebun cu acte și ai șanse să-ți mai scadă din zile dacă ai grijă de el. Dar avutul ăsta de grijă e cu dus și-ntors, că așa au făcut și cu Ficior, ordonarul bătrân. I l-au dat unuia să-l îngrijească, ca să-i scadă din zile. Și mare grijă ce-a avut ăla de el. Când au văzut paznicii așa, l-au luat și i l-au dat altuia în grijă, iar lui i-au dat la muie... Prostul nu înțelesese că gardienii vor să-i facă de fapt zile

fripte bătrânului, să se ducă mai repede, ca să scape de el. Iar ăla, tâmpit, îl îngrijea cum putea el mai bine!

Zâmbește strâmb. După ce privește roată în jur, continuă:

— Oricum, sunt monitorizat în permanență. Cred că mi-au pus și microfoane în celulă, să vadă ce mai zic. Dar eu m-am prins și vorbesc numai de cai. S-a scăpat directorul și m-a întrebat odată: „Ce ești tu, dom'le, dresor de cai?" I-am răspuns: „Sunt dresor de fraieri, de șmecheri și de lei! Caii sunt doar ocupația mea, pe ei îi îngrijesc."

În drum spre ieșire, Claudia îmi mărturisește cu tristețe că e împreună cu Nuțu de șapte ani și că nu au petrecut împreună mai mult de doi ani adunați.

— Poate ăsta e și secretul! Că nu vă plictisiți! zic eu, încercând să fac haz de necaz.

Dar chipul ei sumbru îmi taie zâmbetul.

Februarie

La începutul lunii, Nuțu a fost mutat la penitenciarul din Găești, de lângă Pitești. Un tertip folosit adesea de conducerea închisorilor. Când se apropie termenul de eliberare și deținutul urmează să intre în comisia care stabilește dacă îl eliberează mai devreme cu câteva luni, este mutat. Comportamentul exemplar nu le oferă motive concrete ca să-l mai țină, așa că îl trimit în altă parte, unde gardienii nu cunosc deținutul. Ion Balint a fost transferat de la Ploiești cu câteva zile înainte de întrunirea comisiei. Comisia de la Găești e îndreptățită astfel să-l lase să-și ducă pedeapsa până la termen, pe motiv de „necunoaștere a deținutului". Este și va fi mereu un motiv îndeajuns de puternic ca să-i prelungească detenția.

Așa că pornesc spre Găești. A rugat-o pe Claudia să-mi transmită să vin până la el, pentru că vrea să-mi spună ceva. Mă bucur să-l văd singur – prezența soției m-a făcut întotdeauna să fiu rezervat și să nu pun atât de multe întrebări.

La ora zece sunt în fața penitenciarului. Strada Dumbravei, colț cu Libertății. Cu Libertății!! Dincolo de un gard înalt de piatră se zărește o clădire veche. Pe gard încă mai tronează un afiș decolorat de soare al unui alt program european eșuat. Se mai poate citi o frază: „Suntem produsul mediului în care trăim."

Sunt vreo cinci oameni veniți la vizită. Patru bărbați și o femeie destul de bine îmbrăcată. Câțiva au și pachet. Lăsăm buletinele, trecem de percheziție și intrăm într-o încăpere mică, în care erau măsuțe asemănătoare celor de la Jilava și Ploiești. După noi intră deținuții. Mă îmbrățișez cu Nuțu și ne așezăm la masă. Observ că doamna a venit la Liviu Luca, faimosul lider sindical care a delapidat împreună cu Sorin Ovidiu Vântu asociația salariaților de la Petrom. Are de făcut zece ani. Nu știu câți a executat deja sau cum l-au afectat, dar mi s-a părut că arăta mult mai tânăr atunci când presa prezenta procesul.

Nuțu îmi povestește cum a fost mutat împreună cu alt coleg de la Ploiești. Singurul lucru bun care i

s-a întâmplat în ultimul timp. Închisoarea în care se află are trei aripi. Într-una stau bucureștenii, în alta piteștenii și cei de pe lângă Găești. El a fost repartizat în cea de-a treia, la „școală", unde moldovenii sunt majoritari. Cincisprezece în cameră și cu saltelele cele mai subțiri pe care le-a văzut vreodată într-o pușcărie. Noaptea e un calvar. Își pune două pături peste saltea, ca să stea mai pe moale. Oftează și găsește, totuși, ceva pozitiv:

— Măcar sunt paturi cu cadru din fier. La bucureșteni, lemnul paturilor e cuib de ploșnițe. Le strângi cu pumnul... Bine c-am scăpat de ele!

Baia e și ea foarte rea aici. Extrem de mică, iar deasupra vasului de la veceu e instalată o chiuvetă care-l face aproape impracticabil.

Stă în cameră cu un alt băiat rău celebru, chiar dacă nu atât de celebru ca el. Puiu Mironescu, lider al unei grupări interlope din Piatra-Neamț care a plasat explozibil sub mașina rivalilor lui, frații Măraru. Polițiștii au reușit să-i dejoace planul și au declarat apoi că bomba pusă de Mironescu era funcțională și ar fi putut dărâma foarte ușor un

bloc întreg. Puiu a fost acuzat de terorism, a doua acuzație de acest tip din țară după Omar Hayssam. Cincisprezece ani cu executare. Când a ajuns Nuțu în celulă, Mironescu era la dispensar, dar un băiat grijuliu, zis Preotul, s-a grăbit să-l prevină pe Nuțu care este patul șefului de cameră. Nașul l-a apostrofat: „Acum, pentru că mi-ai spus, o să vă mut pe amândoi. Din principiu!" Le-a luat paturile teroristului și Preotului zelos, ca simplă pedeapsă că ăla s-a gândit să îi dea indicații unde să stea. Așa s-au instalat din prima zi, cu un pic de tevatură, el și colegul de la Ploiești. Mironescu n-a scos niciun cuvânt când a venit, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

De data asta Nuțu are colegi cu fapte serioase, spre deosebire de cei de la Ploiești. Cel mai „cuminte" a violat o bătrână. Restul sunt criminali cu sânge rece. Unul chiar l-a impresionat și pe el. Un băiat care s-a trezit în casă cu trei recuperatori i-a omorât cu un ciocan și i-a îngropat sub dușumea. Până l-au prins, a trăit trei ani cu ei sub casă.

Închisoarea Găești a fost pe vremea lui Ceaușescu un centru de reeducare pentru tineri. Mai mult decât o școală de corecție, avea dotări de top la vremea aia. Săli de curs în ceea ce e acum aripa „școală", bazin de înot, astăzi gol, crăpat și năpădit de buruieni. Niciun leu investit de atunci. Are totuși cel mai accesibil magazin din cele văzute de Nuțu. Chiar nu înțelege cum de are un astfel de noroc. A descoperit că au și un restaurant care îți gătește contra cost. Abia acolo e scump. Așa face bani și Găeștiul.

Spre finalul vizitei îl întreb de ce a vrut să mă vadă doar pe mine. E singura vizită din ultimii șapte ani la care nu participă soția lui, motiv pentru care mi-a mărturisit că e puțin tristă. Îmi spune că peste trei zile e ziua ei și vrea să-i trimit eu un buchet de flori din partea lui.

– Fă-i un buchet de trandafiri frumos, măcar atât să-i pot oferi și eu de aici.

Plec. Am învățat de mult să nu mai fiu surprins de contrastele din Nuțu Cămătaru.

ZECE

La mulți ani afară!

Mai

Nu ne-am văzut de câteva luni, în mare parte din vina mea. Am fost plecat iar la Miami, ca să fac un film al cărui scenariu l-am scris între timp. Tot acolo s-a născut și fiica mea, Smaranda. Am ținut legătura cu Nuțu prin Claudia. Între timp, el s-a eliberat. A făcut și o mică petrecere cu ocazia zilei de naștere, pe care a suprapus-o cu tăierea moțului lui Cezar. Familiile îl așteaptă mereu pe cel închis pentru astfel de ocazii. Copiii sunt nebotezați până la vârste înaintate și părul rămâne neatins. I-am trimis o urare de departe: „La mulți ani afară!"

Mă întorc în țară spre sfârșitul lunii, într-o duminică, și ajung să votez pentru europarlamentare cu un sfert de oră înainte de închiderea urnelor. A doua zi, liderul PSD, Liviu Dragnea, e arestat și dus la penitenciarul Rahova, unde se află și Sile Cămătaru. Politicianul intră în carantină.

Vorbesc cu Nuțu, care îmi spune că mă așteaptă miercuri la ferma din Ferentari, unde dă o mică petrecere în cinstea eliberării lui Nuțulică.

— A ieșit și Nuțulică?

— Iese miercuri. Vino la patru, îl așteptăm acasă.

Miercuri după-amiază Mercedesul meu gonește către Șoseaua Sălaj. E foarte cald și am decapotat mașina. Fumez și mă gândesc că sunt vremuri bune pentru familia Balint. Doar fratele Sile mai trebuie să iasă ca să fie iar împreună. Intru pe poartă și fac prima la dreapta, lăsând grajdurile în urmă. Parchez în rondul dintre cele două case impunătoare. Niște lăutari s-au instalat deja și au început treaba. Trei mese rotunde cu scaune din piele în jur și fețe de masă lungi și albe.

Au ajuns și câțiva invitați. Mai sunt prin curte și doamna Mica, mama lui Nuțulică, și Gabi, sora cea mare. Lângă ele e o bătrânică tuciurie, îmbrăcată în negru și cu un șorț alb legat la brâu. Pe cap are un batic negru, poartă ochelari de vedere cu ramă groasă și are dinți de aur. E tatuată pe brațe cu chipuri de bărbați despre care nu pot să-mi imaginez decât că îi sunt rude, plus un boxer. Pare o reprezentare nereușită a lui Muhammad Ali. Înțeleg repede că e mama Micăi. Deocamdată sunt singurele femei prezente. Bărbații sunt lângă Nuțu, care e așezat la una dintre mese. Un tip mai în vârstă e singurul așezat lângă el.

— El e Cascadoru, mi-l prezintă Nuțu.

Dau mâna cu el și apoi cu ceilalți, care stau aliniați în picioare. Majoritatea în pantaloni scurți, tricou alb mulat și extrem de tatuați. Niciunul nu duce lipsă de mușchi sau de căutătură fioroasă. Ion Balint poartă pantaloni scurți bleumarin, cămașă cu mâneci scurte și pantofi de aceeași culoare. La gât are un lanț lung de aur, cu un medalion cu un cap de cal imens. Doar e pe teritoriul clubului de echitație

Dragon, fondat de el cu zece ani în urmă. La mâna dreaptă poartă binecunoscuta brățară de aur cu numele NUȚU, bătut în pietre prețioase, și la stânga ceasul Frank Muller pe care l-am mai văzut, tot aur cu diamante. Mă așez și eu lângă Nuțu, curios să aflu ce s-a mai întâmplat.

— Am fost în audiență la Rahova să văd de ce îi fac gardienii zile grele lui Sile. M-am văzut cu directorul și i-am pus în vedere să înceteze.

Nuțu se încruntă și continuă:

— Codine, dacă-ți spun, nu mă crezi: în prima zi după ce-am ieșit, m-am dus la Horoscop să mănânc și la ieșire am dat peste unul de vorbise aiurea de Sile. A trebuit să-l încing! Și a doua zi la spălătorie la Băneasa m-am întâlnit cu Dan Chioru și a trebuit să-l bat și pe ăla. Se țin scai de mine astea!

Aflu că Dan Chioru e un tip care a fost arestat pentru că mergea prea des la mama lui la cimitir să aducă o floare sau să aprindă o lumânare. Problema reală era că lăsa omagiul și pleca cu un kilogram de cox[5] din rezerva făcută în cavoul răposatei.

5 Cocaină - în limbaj argotic, în text (n. red.).

— Și când vin aici să văd ce mai e, ce crezi?! Am turnat niște țigani de și-au făcut casă pe terenul meu! Am zis că îi omor!

— Așa, fără acte sau autorizație? mă mir eu.

— Fix așa, nenorociții! Și le-am zis să plece. Cică: „Unde să ne ducem?" „La Rahova!"

Râde, și încep cu toții să râdă.

— Eu zic că e momentul să stai liniștit. Pune avocații să îi notifice și executorul să îi dea afară. Mergi pe varianta legală. Sau spune-le să-l cumpere, dacă nu vor să plece.

— Ce să cumpere, că s-au întins pe cinci mii de metri pătrați, chiar la stradă, și eu mai am teren și-n spate. N-au bani să-mi dea și au făcut și ditamai construcția, cu Versace și alte de-astea.

— Cine a plecat după Nuțulică? schimb eu vorba.

— Nevastă-sa și Dany. Hai să dăm o tură p-aici până vine.

Mă ridic bucuros și facem un tur al proprietății. Trecem pe lângă cuștile de animale. Într-una se adăpostesc doi pui de furnicar speriați, de care mi-e

foarte milă. În alta e un câine dingo și într-un țarc destul de generos stă o cămilă simpatică. Trecem și pe lângă două matahale de câini care caută doar privirea stăpânului și ajungem la o iapă ponei cu doi mânji mititei. Ne întrerupem turul când primim vestea că Nuțulică se apropie de casă.

Momentul revederii e emoționant. Nuțulică apare într-un BMW X6 alb pe care l-a oprit în rond, chiar lângă SL-ul meu. Se dă jos în uralele mulțimii și e îmbrățișat pe rând de mamă, bunică și soră. Când nu-l strâng în brațe, își șterg șiroaiele de lacrimi. Lăutarii îi cântă „Nuțulică, bine-ai venit, tata Nuțu e cel mai fericit".

Nuțu își așteaptă cuminte rândul ca să-și strângă fiul în brațe. Fiul rătăcitor cu piele albă și ochi de husky. Fiul cu brațul tatuat cu numele propriului său fiu, Edan. Băiețelul, destul de mare, blond, cu părul extrem de lung, se joacă cuminte prin curte, în așteptarea părintelui. E ridicat pe sus. Muzica, lacrimile și energia din aer mă emoționează puternic.

Ca din pământ, în curte au mai răsărit două mese și invitații încep să vină. Pe mulți îi știu deja din anturajul lui Nuțu sau de pe la nunți și botezuri. Mă așez lângă brigada din Snagov, de altfel cei mai simpatici. Îl întreb pe Nuțu de Mogoș. Mi-o taie scurt:

— Nu l-am chemat.

La un moment dat îl prind și eu pe Nuțulică și stăm puțin de vorbă. Ne dăm și niște dedicații, pe care lăutarul lipit de noi le execută pe loc. Îmi spune că mi-a citit cartea în pușcărie. Și-a dat seama că între noi e o diferență de fix zece ani. El a stat cinci ani pe goană și patru ani și patru luni la penitenciar. A plecat de acasă adolescent. Acum e bărbat. Îl întreb care e primul lucru pe care vrea să-l facă a doua zi.

— Să dau o tură prin curte să văd ce e de făcut.

A rămas un fiu responsabil.

Apare și Florin Salam, îi salută pe toți și se așază lângă capo. Un pic spășit, iar Nuțu îl primește cu răceală, dar îi spune că o să-i dea o „brigadă" care să-l protejeze de necazurile apărute în ultima vreme. Apoi Florin se apucă să facă ce știe mai bine. Să cânte:

Mi-a venit regele acasă

Îmi face viața mai frumoasă

Mi-a venit băiatu-acasă...

Mica îl aduce și pe Dany lângă Nuțu și Nuțulică și, ridicând mâinile spre cer, strigă:

— Bărbații mei!

Claudia nu e prezentă decât într-un tatuaj imprimat pe umărul lui Nuțu. Petrecerea continuă cu un manelist grăsuț care cântă o bucată de două-sprezece minute despre sifoane, dosare și procurori, intitulată *Vânzători de carne vie*. I-o cântă la ureche lui Nuțu, care mănâncă berbecuț la proțap cu cartofi noi. Un tip cu o cameră semi-profesionistă filmează momentul, ca să-l urce a doua zi pe YouTube.

La adăpostul nopții, un mesager vine în mare taină să ceară o audiență privată. Nuțu face câțiva pași și îi spune că poate să vorbească de față cu mine. Îi cere lui Nuțu, din partea lui Dragnea, protecție la Rahova. Nuțu zâmbește. Mereu ajung la mâna lui. Mereu se întoarce roata.

Plec pe la zece, nu înainte să-i strig lui Nuțu Jr cât să mă audă peste boxele din care răsună manele:

— Te pup, am plecat! La mulți ani afară!!

EPILOG

Sunt pe pontonul casei lui Nuțu din Snagov. Am venit să iau manuscrisul, să văd dacă lui i s-a părut „bun de tipar". Mi-l întinde și zice:

— Nu trebuia să fie personaj, nu merita să fie în cartea asta, nu l-aș fi menționat niciodată, dar tocmai l-am văzut pe Marian Vanghelie într-un interviu televizat, cică nu mă cunoaște. Nu mă cunoaște?! Îi mulțumește lui Dumnezeu în fiecare zi că m-a cunoscut și l-am ajutat să ajungă primar de trei ori! L-am primit în casă de câte ori a avut nevoie și acum nu mă cunoaște?! Mariane, pe drumul pe care pleci tu, eu mă întorc obosit, și, dacă totuși nu te descurci acolo, să dai un semn.